LOUELLA CRAMER

Sfârșitul coșmarului

Traducerea și adaptarea în limba română de

IOAN DRĂGHICI.

ALCRIS

Capitolul 1

– Libby, ce fericită sunt să te revăd!

– Și eu la fel!

Libby o îmbrățișă cu afecțiune pe bătrâna Maddy venită s-o aștepte la debarcaderul din Dunmore Town. Ce emoție să calce din nou pe pământul Insulei Harbour. Trecuseră opt ani de când părăsise această insulă din Arhipelagul Bahamas.

Era prea mult. Mult prea mult.

Libby deveni conștientă de asta când vasul acosta în port, în fața clădirii vămii. O părăsiră toate îndoielile și temerile din ultimele săptămâni; era mulțumită să regăsească Insula Harbour, mulțumită și complet liniștită. De fapt, singurul ei regret era că nu se întorsese mai curând, pentru a îndrăzni să înfrunte trecutul, să se elibereze de el și să ia viața de la capăt cu un nou avânt. În fine, mai bine mai târziu decât niciodată...

Libby o sărută pe Maddy pe obraz. Apoi îi arătă un băiețel brunet aflat la câțiva metri distanță.

– Vreau să-ți prezint pe cineva, Maddy. Sam, apropie-te, te rog.

Copilul veni lângă ele.

– Iată-l pe fiul meu, anunță Libby, cu o mână pe umărul băiatului.

Nu există nici o îndoială că dacă Maddy ar fi fost albă și nu neagră, Libby ar fi văzut-o pălind. Ochii și gura i se rotunjiseră într-o expresie de stupoare. Îl cercetă îndelung pe băiețelul cu silueta firavă, apoi ochii ei se întoarseră spre Libby care schiță un zâmbet slab.

– Îmi pare rău, Maddy, ar fi trebuit să te anunț. Când ți-am spus că aveam nevoie de o locuință pentru două persoane, ți-ai închipuit fără îndoială că voi fi însoțită de o altă studentă.

– Nu știu ce mi-am închipuit... dar nu asta. Ce faci, băiete? întrebă ea strângând mâna lui Sam.

El îi zâmbi larg cu o gură știrbă.

– Bine! Am văzut acolo un crab. Enorm!

Îi arătă cu degetul apa limpede din apropierea debarcaderului.

– O să vezi mulți pe aici, îi spuse Maddy.

Ea îi cercetă din nou fața apoi, clătinând din cap, murmură cu voce scăzută:

– Dumnezeule...

În privirea lui Maddy, Libby descifră o licărire de compasiune care o irită puțin.

Bătrâna ei prietenă ghicise imediat cine era tatăl lui Sam. Și pe bună dreptate... semăna atât de mult cu Alec. Același păr negru, aceleași trăsături viguroase, aceeași vitalitate. Băiatul reamintea de bărbatul vijelios, energia în stare pură.

Trecuse mult timp de când Libby acceptase această asemănare. În ochii ei, Sam era o persoană cu totul aparte, și

nu fiul lui Alec. Dar ea știa ce simțea Maddy în fața copilului, și asta o enerva. Libby n-avea ce face cu mila altuia, ea ducea cu Sam o viață fericită și echilibrată.

Lucrurile nu stătuseră întotdeauna așa, departe de asta. Cu opt ani în urmă, Libby trecuse printr-o încercare cumplită: Alec, bărbatul pe care-l iubea și căruia i se dăruise, o părăsise pentru Margo Hesse. Din clipa când frumoasa Margo reapăruse în viața lui Alec, Libby încetase să mai existe pentru el; nu mult după aceea, el se căsătorise cu Margo.

Doborâtă de durere, Libby nu înțelesese cum putea un bărbat să ia totul unei femei pentru ca să se căsătorească după aceea cu alta.

De atunci, cu ajutorul timpului, se vindecase de durerea, ca și de iluziile ei. La douăzeci și șase de ani, Libby se simțea astăzi o femeie matură.

De altfel, urma și ea să se căsătorească. De peste un an de zile, Michael insista s-o ia în căsătorie. Până luna trecută, ea refuzase, pretextând că nu era pregătită pentru un asemenea angajament, că studiile o acaparau prea mult, dar Michael se încăpățânase.

– Te iubesc, Libby. Restul nu are nici o importanță. Să ne căsătorim imediat.

– Știi foarte bine că este imposibil, vara asta trebuie să mă duc pe Insula Harbour. Profesorul Dietrich ține foarte mult la asta.

– Atunci să ne căsătorim la întoarcerea ta.

Libby reflectase mult. De ce nu? Nu era drept să prelungească la nesfârșit așteptarea lui Michael, trebuia să ia o

hotărâre. Or, nu exista o hotărâre mai bună decât aceea de a se căsători cu el. Michael era un bărbat serios, un om sigur pe care se putea bizui, avea toate calitățile care îi lipseau lui Alec. În plus, îl adora pe Sam, și copilul îi răspundea la fel. De ce să mai ezite? Libby sfârșise prin a spune da.

Astăzi, mai mult ca oricând, se felicita pentru această alegere. Dunmore Town se oferea privirilor ei la fel cum îi apăruse odinioară. Mereu la fel de colorat, la fel de încântător. Nu era deloc uimitor că se îndrăgostise de farmecul lui.

Pe vremea aceea, Libby nu părăsise practic niciodată Iowa, din inima Statelor Unite. Totul era nou pentru ea în Bahamas, palmierii, albastrul nesfârșit al oceanului și vuietul acestuia, aroma dulce de ananas. Într-un univers atât de fermecător, era firesc să cadă pradă farmecului lui Alec.

Actor și regizor celebru, tocmai trecuse printr-o încercare dureroasă. Și ea, Libby, se găsise în calea lui, gata să-i panseze rănile. Cu naivitatea celor optsprezece ani ai ei, nu-i trecuse nici o clipă prin minte ideea că idila lor putea fi fără viitor.

Dar anii trecuseră, timpul își implinise opera, și astăzi, Libby se întorcea hotărâtă spre viitor. Peste câteva săptămâni, ea și cu Michael vor întemeia o nouă familie.

– Ce mulțumită sunt că m-am întors, îi spuse ea zâmbind lui Maddy. Sunt nerăbdătoare să revăd pe toată lumea. Ce face Lyman? Tot pescar? Și Andrew, își continuă studiile la Nassau?

Ajutând-o să încarce bagajele în portbagajul Mitsubishi-ului, Maddy răspunse întrebărilor lui Libby.

– Lyman iese în larg aproape în fiecare zi; plimbă turiștii și pescuiește când are ocazia, pentru restaurante. Cât despre

Andrew, da, este la Nassau. Nu peste mult timp își va lua diploma de profesor, declară Maddy, foarte mândră de reușita fiului ei mai mare.

Libby zâmbi. Păstrase o frumoasă amintire despre tânărul adolescent ambițios care era Andrew în timpul primei ei ședere pe insulă.

– Este bine să ai un scop în viață, zise ea.

Libby știa ce spune. Fără un țel, n-ar fi putut rezista în acești ultimi opt ani. Și apoi, îl avea pe Sam...

Aruncă o privire fiului ei care urca pe bancheta din spate a mașinii. Cu ochii mari de uimire, privea peste tot în același timp, dornic să nu piardă nimic din ceea ce-l înconjura.

De când se urcaseră în avion, în ajun, Sam nu-și mai găsise locul. Ce eveniment fusese pentru el botezul aerului! Până la aterizarea lor la Nassau, ieri seară, își hărțuise fără încetare mama cu întrebări. Și azi-dimineață, înainte de a se îmbarca pentru Insula Harbour, Sam ținuse cu tot dinadinsul să se scalde în oceanul pe care-l vedea pentru prima dată în viață.

Sam voia să știe totul, să facă totul, să înțeleagă totul. Prin asta, era pe de-a-ntregul fiul lui Alec...

Libby se instală în față, lângă Maddy.

– Ce locuință ne-ai găsit?

– O casă mică, în oraș. Să știi că nu va fi la fel de luxos ca la familia Braden, adăugă Maddy zâmbind.

– Oh, nici n-am cerut atât de mult.

Braden era familia care o angajase ca baby-sitter, cu opt ani în urmă. Vila lor, construită pe țărmul oceanului, se număra printre cele mai splendide de pe insulă. Mulți americani și

europeni bogați aveau aici case de vacanță, ridicate de-a lungul plajelor cu nisip alb. Părinții lui Alec făceau parte dintre aceștia.

– Este într-adevăr mică, n-are decât două camere.

– Ne vor ajunge cu prisosință. Sam își va petrece majoritatea timpului afară. Cât despre mine, ca să lucrez, n-am nevoie de un palat. Apropo, mă bizui pe tine, Maddy, ca să-mi indici oamenii cei mai interesanți pentru interviurile mele.

– Prin urmare, pentru asta ai venit aici, ca să chestionezi oamenii? întrebă Maddy, uimită.

Libby confirmă cu un semn din cap. Misiunea ei consta în a strânge cât mai multe mărturii posibil despre istoria insulei. Cel puțin acesta era motivul oficial.

În timp ce mașina urca pe colina care domina portul, Libby redescoperea de-a lungul virajelor, emoțiile trecutului. Casele zugrăvite în culori pastel și înconjurate de grădini erau frumoase și pitorești, desigur, dar Libby observa astăzi și zugrăveala scorojită a fațadelor și starea proastă a străzilor pe care câinii și găinile hoinăreau în toată libertatea.

Libby cea de odinioară, abia ieșită din adolescență, lăsase locul unei femei mature, lucide. De aceea, de data aceasta nu mai exista nici un risc să-și piardă capul din cauza unor ochi focoși sau declarațiilor pasionate ale unui bărbat frumos!

– Am ceva să-ți spun, declară Maddy înainte de a opri mașina în fața unei case de lemn pe jumătate ascunsă de un gard înalt.

– Am ajuns? întrebă Sam, tropăind de nerăbdare.

Maddy confirmă cu un semn din cap și el ieși imediat din mașină, ca o săgeată, ca să cerceteze mai de aproape noua lui locuință.

Maddy avea un aer ciudat.

– Libby... trebuie să știi.

– Te ascult, răspunse ea, intrigată.

– Iată... Domnul Alec este aici.

Libby rămase cu gura căscată de uimire. Descoperirea faptului că era însărcinată nu-i provocase un șoc mai violent.

– Alec? ...Este aici?

– Da. Mă hotărâsem să-ți spun. Îmi amintesc ce a fost între voi ultima dată, dar nu știam că... nu știam că ai avut acest copil.

Și pentru un motiv serios Libby părăsise insula înainte de a afla ea însăși că era însărcinată. În fiecare an, de Crăciun, îi trimisese o felicitare lui Maddy, dar fără să-i dezvăluie vreodată existența lui Sam. La ce bun?

Libby îi scrisese prin urmare lui Alec îndată ce aflase de sarcina ei. Nu fără să ezite, deoarece el era deja căsătorit. Dar, la urma urmei, avea dreptul să afle.

Numai că Alec nu vrusese să știe.

Telefoanele lui Libby se loviseră de un zid de indiferență, iar scrisoarea i se returnase, nedesfăcută, pusă într-un plic mai mare și însoțită de un bilet laconic: „Sunt căsătorit. Uită-mă, Libby. Fii sigură că, dinspre partea mea, eu te voi uita."

Nu se putea imagina un răspuns mai puțin echivoc. Distrusă de amărăciune, Libby trebuise să înfrunte cumplita

realitate: pentru Alec nu fusese decât o iubire trecătoare, o aventură de vară. Femeia vieții lui, aceea pe care o iubea, era Margo.

Câteva luni mai târziu, răsfoind o revistă în sala de așteptare a unui doctor, Libby află că actrița Margo Hesse, căsătorită cu celebrul regizor Alec Blanchard, adusese pe lume o fetiță.

La câteva săptămâni după nașterea propriului ei fiu, Libby avea la citirea acestor rânduri un adânc sentiment de tristețe. Îi trecu prin minte ideea că Alec se căsătorise poate cu Margo pentru că știa că ea era însărcinată. Cine știe? Dar, la urma urmei, ce importanță avea? Chiar dacă ar fi aflat că Libby aștepta un copil de la el, Alec nu s-ar fi putut căsători cu două femei!

De altfel, legătura lui cu Margo data cu mult înainte ca Libby să-l cunoască. Le văzuse de nenumărate ori numele asociate. Pe de altă parte, Margo fusese partenera lui Alec în filmul pe care-l realizase exact înainte de întâlnirea lui cu Libby. Nu era nici o îndoială că Alec nu și-ar fi căutat consolarea pe lângă Libby după decesul lui Clive Gilbert, dublura lui, dacă Margo ar fi fost acolo.

Numai că Margo era în altă parte. Ea nu apăruse decât mai târziu. Imediat după ce revenise, își reluase locul în inima lui Alec, frângând-o în felul acesta pe cea a lui Libby.

„Și eu te voi uita, poți fi sigur de asta“, se gândise Libby închizând revista cu un gest furios.

Din păcate, nu fusese decât o promisiune zadarnică. De fiecare dată când întâlnea un bărbat, Libby nu se putea

împiedica să-l compare cu Alec, să se gândească la fericirea efemeră, dar atât de intensă pe care o împărtășiseră în vara aceea.

Lui Michael îi trebuiseră luni întregi de perseverență ca s-o facă pe Libby să-și uite amintirile triste și să ia încetul cu încetul locul lui Alec în inima ei.

Din fericire, îl avea pe Michael...

– Ce ai de gând să faci? o întrebă Maddy.

Bătrâna femeie pornise spre intrarea casei, încărcată cu una din valize. Libby se gândi. Ce să facă? Nimic, în afară de a veghea ca drumul ei să nu se încrucișeze cu cel al lui Alec.

– Nu-mi schimb planurile, Maddy. Alec nu mai înseamnă nimic pentru mine.

Maddy descuie ușa, apoi i-l arătă cu bărbia pe Sam, ocupat cu cercetarea grădinii.

– Domnul Alec este la curent cu...

– Nu.

– Ar putea să afle.

– Asta-i problema lui. La urma urmei, este căsătorit, are și el un copil, poate mai mulți, nu știu...

– Nu, n-are decât unul, răspunse Maddy. O fetiță, și este aici, cu tatăl ei.

– Margo nu este cu ei?

Maddy o privi fix pe Libby, timp de câteva secunde.

– Margo a murit.

– Cum?

– Un accident de mașină în California. Era cu un prieten ziarist, se duceau să-l întâmpine pe domnul Alec la aero-

port. Au ratat un viraj... O poveste tristă. Domnul Alec a fost foarte afectat. N-ai auzit vorbindu-se despre acest accident?

Libby scutură din cap. Nu, nu știa. Este adevărat că, timp de opt ani, evitase intenționat tot ce avea vreo legătură cu Alex. Așadar, frumoasa, impetuoasa Margo nu mai era pe lumea asta.

Tot vorbind, cele două femei urcaseră bagajele la etaj, în camera cea mai mare. Libby se așeză pe marginea patului, cuprinsă de o stranie nervozitate.

– În fond, nu sunt surprinsă că nu ești la curent, reluă Maddy. Domnului Alec nu-i place ca ziariștii să se amestece în viața lui privată.

Iată de ce Libby reușise atât de bine să nu afle aproape nimic depre el. Desigur, filmele lui cunoșteau un mare succes, dar viața lui privată nu era un subiect pentru ziare.

Margo Hesse... Libby o revăzu în gând pe această blondă bine făcută, cu farmecul devastator al unei Marilyn Monroe. O actriță căreia i se prevedea un viitor strălucit pe vremea când Alec se căsătorise cu ea. Cu toate acestea, Libby nu își putu aminti să mai fi jucat în vreun film după ce se căsătorise. Poate că intenționase să-și dezvolte calitățile în rolul de soție și de mamă.

– Biata Margo, murmură Libby.

Apoi, amintindu-și de Sam și de legătura foarte puternică ce o unea cu fiul ei, adăugă:

– Biata fetiță, deja orfană...

Maddy clătină din cap, tăcută.

„Bietul Alec“, ar fi putut spune Libby. Dar ea nici măcar nu se gândise la așa ceva. Astăzi, el nu-i mai inspira nici un sentiment.

* * *

Trecuseră trei zile de când se găsea pe Insula Harbour. Trei zile în timpul cărora Libby stabilise contacte, făcuse vizite unor vechi cunoștințe, sau pur și simplu hoinărise prin oraș. Cu toate că ținuse secrete idila ei cu Alec și nașterea lui Sam, putea să parieze că mai multe persoane de pe insulă cunoșteau amănuntele.

La trecerea ei, Libby auzea frânturi de comentarii dintre cele mai puțin discrete:

„O aventură cu domnul Alec acum câțiva ani...“

Și, de asemenea:

„Este de-ajuns să te uiți la băiat...“

Cu toate acestea, nimeni nu era lipsit de politețe. Dimpotrivă. Oamenii le zâmbeau, ei și lui Sam, iar cei care își aminteau de ea o salutau cu căldură și se arătau plini de atenție față de fiul ei. Copii ca Sam, născuți în afara familiei, mai existau pe insulă. Nu doar un bărbat venise aici și la plecare lăsase în urma lui o amintire vie a șederii aici.

Dar, cei mai mulți dintre acești bărbați nu-și mai făcuseră apariția.

În ceea ce-l privea pe Alec, el revenise. Trebuia oare să se mire? Familia lui avea aici o casă. Dacă cineva trebuia să se simtă străin pe Insula Harbour, aceasta era ea, Libby, și nu el; tânăra femeie era conștientă de asta.

De altfel, înțelepciunea îi spunea să plece. La urma urmei, misiunea ei era îndeplinită... cel puțin aceea pe care și-o fixase în secret. Nu-i trebuise mult timp ca să-și dea seama că nu mai era tânăra naivă din urmă cu opt ani, iar Alec Blanchard aparținea trecutului, un trecut definitiv încheiat.

Pe de altă parte, însă, cum să se întoarcă în Iowa fără să-și fi terminat treaba? Profesorul Dietrich nu va putea înțelege cum s-a întors fără cel mai mic interviu. El o încurajase atât de mult, o susținuse atât de mult ani de zile... Imposibil să-l dezamăgească.

În plus, cum va reacționa Sam anunțându-i o întoarcere înainte de vreme? Pentru el, aceste două luni pe Insula Harbour erau o vacanță, prima lui vacanță adevărată departe de casă.

Sam... Tocmai atunci Libby îl auzea jucându-se pe stradă cu alți copii din cartier. Râdea, și ecoul râsului său vesel îi încălzea inima. Da, pentru plăcerea lui Sam, din respect pentru profesorul Dietrich, era capabilă să rămână aici chiar știindu-l pe Alec aproape.

Nu avea decât să conteze pe noroc pentru ca drumurile lor să nu se încrucișeze.

În clipa aceea, se auzi o bătaie ușoară în ușă.

Trebuia să fie Maddy, care aducea peștele proaspăt comandat de Libby.

– Intră, Maddy!

După ce își strânse însemnările pe un colț al biroului, se ridică în picioare, cu zâmbetul pe buze.

– Bună ziua, Libby.

Stupoare... era Alec! Nu se schimbase, nu căpătase nici un rid. Din înfățișarea lui emana aceeași impresie de forță și de putere ca în trecut. Lat în spate, figură colțuroasă și energică. Numai părul lui negru, ciufulit de vântul din larg, era puțin mai lung ca înainte. Nu, nu pierduse nimic din farmecul lui!

Simțind că se clatină, Libby se sprijini de spătarul scaunului. Își recăpătă sângele rece numai cu prețul unei intense lupte interioare.

– Alec... ce dorești de la mine?

El îi răspunse, cu acea voce care odinioară avea darul să-i dea fiori:

– Am aflat că ești aici, Libby, și voiam să te văd.

– Pentru ce motiv?

– În amintirea prieteniei noastre.

– Prietenia noastră? repetă ea pe un ton plin de amărăciune.

El schiță un zâmbet melancolic.

– Vizita mea nu pare să te bucure.

– Ar trebui?

– Nu, murmură el după o pauză gânditoare. Fără îndoială... M-am gândit că, mai devreme sau mai târziu vom sfârși prin a ne întâlni, astfel că m-am hotărât s-o iau înainte.

– Dacă n-ai fi venit aici, am fi putut foarte bine să nu ne revedem niciodată.

Vorbise cu o vehemență care pe el îl surprinse.

– Eu doream să te văd.

– Ei bine, acum că m-ai văzut, întoarce-te la tine acasă.

El clătină încet din cap.

– Nu, avem multe lucruri să ne spunem.

Libby trebui să-și adune toată voința ca să-i țină piept. Se simțea deosebit de vulnerabilă în fața lui, în această încăpere mică pe care el părea s-o umple cu prezența lui.

– Eu nu, replică ea pe un ton categoric.

Alec nu se mișcă. Cu siguranță, era nevoie de mai mult ca să-i clatine hotărârea.

– Bine, pentru că n-am de ales, te ascult, zise ea cu răceală.

Apoi adăugă, în silă:

– N-ai decât să iei loc, dacă este necesar.

– Te-am cunoscut mai amabilă...

– Te miră?

În loc de răspuns, buzele lui schițară un zâmbet chinuit, apoi se așeză pe canapea, picior peste picior. Purta un tricou de culoare deschisă care îi evidenția pielea bronzată și dezvăluia brațele musculoase și puternice. Aceste brațe care o strânseseră odinioară, îmbrățișând-o cu atâta pasiune. Surprinsă de acest gând trădător, Libby se tulbură.

– Vrei un ceai rece? bâigui ea ca să-și ascundă încurcătura.

– Cu plăcere.

Ea se bizuia pe acest răgaz petrecut în bucătărie ca să-și revină în fire. Din nefericire, Alec veni în urma ei... Stânjenită de privirea lui, Libby deschise cu o mână tremurândă ușa frigiderului.

– Ce vrei de la mine, Alec? De ce ai venit aici?

– Ca să te văd, ca să aflu ce s-a întâmplat cu tine.. Abia ieșiseși din adolescență când ne-am cunoscut.

– O adolescentă de care ai profitat!

– Poate, recunoscu el în timp ce expresia feței lui se întrista.

– În orice caz, dacă speri s-o iei de la capăt, ești pe o cale greșită. M-am schimbat, Alec, m-am schimbat mult.

În vreme ce vorbea, turnase ceaiul rece în două pahare mari. După ce i-l dădu lui Alec pe al lui, având grijă să nu-i atingă mâna, Libby se întoarse în salon și se așeză pe un scaun, lângă fereastră.

Alec fu primul care rupse lunga tăcere care se lăsase între ei.

– Se pare că faci un studiu pe insulă.

– Da, îi refac istoria pornind de la povestiri și legende.

Alec zâmbi, ca și cum treaba asta îl amuza, după care își reluă locul pe canapea.

– Îți place?

– Da.

– Îmi amintesc că erai hotărâtă să reușești să-ți faci studiile. Ai perseverat, asta-i bine.

Și el era departe de a bănui câte obstacole trebuise să învingă pentru a ajunge aici. Luptându-se simultan cu studiile și cu creșterea și educarea unui copil, nu fusese întotdeauna ușor.

– Ce pregătești? întrebă Alec. Un doctorat în filozofie?

– Nu, diploma de licență.

El păru surprins.

– Încă n-ai obținut-o?

– Nu, a trebuit să-mi întrerup pentru câtva timp studiile.

– Ah, bun! Și de ce?

– Aveam și ale responsabilități.

– Ce fel? întrebă Alec, intrigat.

În mod vădit, se întreba ce obligații putuseră s-o forțeze pe Libby să renunțe la țelul ei.

Libby îl privi drept în ochi, cu demnitate, întrebându-se dacă adevărul va reuși să-l emoționeze.

– Am avut un copil de la tine.

Alec rămase un timp destul de lung fără nici o reacție. Până într-atât încât Libby s-ar fi putut îndoi că el o auzise, dacă n-ar fi devenit livid. Prin urmare, era posibil să-l facă pe Alec Blanchard să-și piardă siguranța, dar ce slabă consolare însemna asta pentru ea...

– Un copil de la mine? ...Ai avut un copil de la mine?

Înăbușită, abia auzită, vocea lui era de nerecunoscut.

Fără să rostească un cuvânt, Libby îndepărtă perdeaua de la fereastră și scrută strada.

– Iată-l pe fiul tău...

Alec i se alătură într-o clipă.

Ea îi arătă cu un semn un mic grup de copii jucându-se în stradă. Unul singur dintre ei era alb. Cu picioarele goale în praf, avea o siluetă zveltă și un păr des și negru care-i cădea pe frunte în suvițe nedisciplinate. În clipa aceea, el izbucni în râs, un râs sonor exprimând bucurie de viață.

– Doamne Dumnezeule! ...

Alec prinse mâna lui Libby, o strânse cu putere, apoi, întorcându-se cu fața spre ea, o privi lung, cu insistență.

– **De ce?** ...De ce nu mi-ai spus nimic?

În această întrebare Libby sesiză durere, mânie, confuzie; un zbucium de sentimente pe care visase odinioară să-l trezească în el. Dar ele se manifestau prea târziu...

Își eliberă mâna cu o mișcare hotărâtă.

– Am telefonat, Alec. Nu mi s-a permis să-ți vorbesc. Erai căsătorit, ți se apăra viața privată.

Chiar după atâta timp, o copleșea un acces de ură la amintirea nenumăratelor pretexte născocite de acei interlocutori foarte hotărâți s-o împiedice să ia legătura cu Alec.

– Cu toate acestea, am insistat, continuă Libby. Consideram că ai fi dorit poate să știi.

– Să știu? Doar **să știu** că purtai în pântece un copil al meu?

Lui Libby îi scăpă un mic râs amar.

– Ce altceva puteam spera? Să te căsătorești cu mine? Erai deja căsătorit și soția ta aștepta și ea un copil.

Alec părea distrus.

– Ar fi trebuit să-i spui lui Hervé.

Hervé Milliken era secretarul lui Alec, cum ar fi putut Libby să încredințeze un asemenea secret acestui om care o clasase de la bun început în categoria admiratorilor și a altor paraziți de care trebuia să-și apere patronul?

– Hervé nu era tatăl copilului meu.

Alec își trecu mâna prin păr cu un gest nervos.

– Oh, Libby! ...trebuie să fi avut nevoie de ajutor... de bani.

– Nu, nu așteptam bani de la tine. Voiam numai să știi.

Străduindu-se să-și stăpânească emoția, se îndepărtă de el și adăugă:

– Cum n-am putut vorbi cu tine la telefon, ți-am scris... Cunoști urmarea.

Alec o privi lung, uluit.

– Cum? Din cauza asta mi-ai trimis scrisoarea aceea?

Acum era și mai palid ca adineauri. Libby putea distinge o venă pulsând puternic la tâmpla lui. Timp de câteva secunde, el urmări din nou copilul din stradă, își plecă apoi capul, ca și cum pe umerii lui se abătuse brusc o mare greutate.

– Dumnezeule... Libby...

În clipa aceea, se auzi o bătaie scurtă la ușă. Apăru Maddy, cu un coș în mână. Privirea ei uluită se îndreptă rând pe rând spre Alec și Libby.

– Bună ziua, Maddy. Ne-ai adus pește? o întrebă tânăra femeie cu aerul cel mai firesc.

Căutând în coș, Maddy scoase din el un pachet pe care-l puse pe masă.

– Poftim, murmură ea... Ar trebui să vă ajungă pentru astăzi și mâine... Bună ziua, domnule Alec.

Răspunzând cu un semn din cap, el se îndreptă spre ușă cu un mers de automat.

– Eu... plec, Libby. Trebuie să reflectez. Am să revin.

Plecarea lui lăsă în încăpere o tăcere apăsătoare.

Întorcându-se încet spre Libby, Maddy murmură:

– Este la curent, îmi închipui?

– Da. Acum, știe.

Capitolul 2

– Ce ai, mamă? întrebă Sam. Ești bolnavă?

Libby, ocupată cu spălatul vaselor după masa de seară, scutură din cap.

– Nu, mă simt foarte bine.

– Nu spui nimic.

– Nu ești obișnuit cu liniștea, asta-i tot. Acasă la noi avem radio, televizorul și telefonul care să umple liniștea.

– Poate, dar ieri seară vorbeai cu mine.

Și în seara asta, nu scosese o vorbă. Aflată încă sub șocul vizitei lui Alec, Libby nu încetase să reflecteze la conversația lor. Dar Sam nu trebuia să bănuiască nimic.

– Așadar, ce a făcut interesant astăzi? îl întrebă ea.

– Arthur și cu mine am privit pescarii în port, apoi i-am dat de mâncare lui Lulu, pe terenul de crichet.

Arthur era fiul mai mic al lui Maddy. Cât despre Lulu, ultimul reprezentant al rasei de cabaline de pe Insula Harbour, avea drept rol să tundă puțina iarbă de pe terenul

numit pompos „Stadionul regal de crichet“. Ocazional, era folosit de asemenea pentru plimbarea copiilor de pe insulă. Sam nu avusese devoie de mult timp ca să lege prietenie și cu unul și cu celălalt.

Libby cercetă cu o privire plină de dragoste flacăra entuziastă care strălucea în ochii fiului ei. Pentru el, această călătorie în Arhipelagul Bahamas reprezenta un eveniment. Orizontul i se lărgise și în fața lui se deschidea un univers complet diferit de cel din Iowa.

De aceea, în pofida lui Alec, nu putea regreta că veniseră.

– Prin urmare, vrei, mamă?

Întrebarea lui Sam o smulse din reveriile ei.

– Ce să vreau, dragul meu?

– Să mergem la plajă. Arthur spune că este nemaipomenit. Sunt valuri mari, care fac spumă.

Până atunci, Libby se ferise să meargă la plajă. Atâtea amintiri erau legate de aceasta în memoria ei... Dar atâtea altele fuseseră trezite astăzi, și mult mai sensibile, încât nu mai avea mare lucru de ce să se teamă. De aceea, acceptă.

– Ei bine, de acord, să mergem!

Soarele cobora deja spre orizont când porniră la drum. Cu toate acestea, era încă foarte cald.

– Mamă! Privește!

Abia ajuns la marginea apei, Sam se aruncase în valuri. Libby privi... Dar cel pe care-l văzu plonjând în spuma valurilor nu era fiul ei, ci Tony. Tony care o ducea înapoi cu opt ani, în ziua aceea pe care nimic n-o va putea șterge vreodată din memoria ei.

* * *

Fusese o zi lungă, obositoare. Alicia se arătase deosebit de capricioasă, iar Tony își pierduse un dinte. Și unul și celălalt își manifestaseră proasta dispoziție când părinții îi anunțaseră că ieșeau în seara aceea, invitați de vecinii lor, familia Blanchard.

– Și partida noastră de cărți? Mi-ai promis că joci cu mine, se plânse Alicia mamei ale.

– Vom juca mâine. Nu pot refuza această invitație, draga mea, este o masă în cinstea lui Alec.

– Alec este aici? Formidabil! exclamă Tony cu ochi strălucitori.

– Nu pentru mult timp, răspunse doamna Braden.

Apoi, adresându-se lui Libby:

– Fiul vecinilor noștri este Alec Blanchard. Poate că ai auzit vorbindu-se despre el?

– Da.

Cum ar fi putut să nu cunoască această nouă celebritate a cinematografiei? În momentul acesta, ziarele nu vorbeau decât despre el. Cu mai puțin de o lună în urmă, Libby citise într-un săptămânal de mare tiraj un articol consacrat ultimului său film. Autorul articolului lăuda cu un lirism nestăvilit talentele lui Alec Blanchard, actorul principal și în același timp regizorul ultimei lui creații. Erau evocate de asemenea legăturile furtunoase cu

partenera sa, Margo Hesse, ca și curajul lui în timpul unui eveniment a cărui natură Libby nu și-o mai amintea foarte bine.

Doamna Braden se referi la acest eveniment.

– Bietul Alec, trece printr-o pasă proastă. Mai întâi, neînțelegerile cu Margo, apoi decesul lui Clive Gilbert...

Clive Gilbert? Numele acesta nu trezea nici un ecou în mintea lui Libby. În fața expresiei ei nedumerite, Evelyn Braden precizâ:

– Clive era cascador. El era acela care-l dubla pe Alec în scenele acrobatice cele mai dificile. Contractul îi interzicea lui Alec să le joace el însuși. Bărbatul acesta își găsise moartea în Spania, luna trecută. Călcat în picioare de cai în timpul unei turnări. Drama îl afectase profund pe Alec. Trebuie să fi fost foarte buni prieteni...

Gânditoare, doamna Braden făcu o pauză înainte de a adăuga:

– Cel mai trist este faptul că Margo nu i-a fost de nici un sprijin. Dimpotrivă. Imediat după terminarea înmormântării, el n-a mai revăzut-o. În fine... Alec a venit să caute puțină consolare lângă părinții lui. Catherine, mama lui, speră să-i ridice moralul organizând această mică petrecere. La urma urmei, viața continuă...

– Da, murmură Libby.

– În timp ce noi vom fi acolo, poți duce copiii pe plajă, la un picnic, sugeră doamna Braden zâmbind.

Așa au făcut.

După ce au savurat delicioasele sandvișuri pregătite de Maddy, Libby rămase așezată pe nisip, supraveghind copiii:

Alicia se străduia să construiască un castel, în timp de Tony, echipat cu o mască și un tub de respirat, făcea înot subacvatic.

Vila familiei Blanchard se afla exact deasupra, pe colină șI, din când în când, dus de briză, ecoul hohotelor de râs ajungea până la urechile lui Libby.

Viața continua, într-adevăr, și se pare că în veselie...

În fond, cu atât mai bine pentru Alec Blanchard dacă mulțimea invitaților și șampania îi aduceau consolare. În ceea ce o privea, Libby prefera să se îmbete cu mirosul oceanului și cu spectacolul apusului de soare. Întinsă pe nisip, închise ochii ca să savureze mai bine senzațiile acestei minunate seri de vară.

Pe neașteptate, picături de apă îi căzură pe piele.

Crezând că este o glumă a copiilor, deschise ochii, gata să riposteze, dar o aștepta o surpriză... În fața ei, un bărbat înalt de statură, abia ieșit din apă, o cerceta cu nepăsare.

– Bună seara.

Avea o voce caldă, ușor răgușită.

– Hm... bună seara, răspunse Libby după o scurtă ezitare.

Bărbatul acesta nu semăna deloc cu cei pe care-i cunoscuse în mod obișnuit în viața ei. Nici măcar aici, în universul privilegiat al acestei insule, nu întâlnise niciodată pe cineva atât de seducător. Înalt, brunet, extrem de bine clădit, poseda un farmec atât de viril încât amețea doar privindu-l.

Tony și Alicia! Într-un fel de reflex de autoapărare, căută cu înfrigurare din ochi prezența copiilor. Se jucau la marginea apei, veseli și nepăsători.

– Copii! Veniți repede! le strigă ea, preocupată să arate că nu era singură.

După ce aruncă o privire în direcția lor, bărbatul se întoarse spre Libby cu un surâs ironic.

– Chemăm întăriri?

Ea roși, stânjenită că fusese demascată. Dar, la urma urmei, cine știe? Poate că așa-zisele întăriri nu vor fi inutile.

Fără să-i ceară permisiunea, bărbatul se așeză lângă Libby și atunci când copiii sosiră alergând; el îi primi cu un zâmbet larg pe buze.

– Bună, Tony! Bună, Alicia!

– Alec! exclamară ei într-un singur strigăt de bucurie.

Fetița se aruncă de gâtul lui, în timp ce fratele ei sărea literalmente de bucurie.

Cât despre Libby, i se tăiase respirația de uimire. Alec? Alec Blanchard? Bărbatul acesta era celebrul actor? Doamne-Dumnezeule, cum de nu-l recunoscuse? Este adevărat că în costum de baie și șiroind de apă din cap până-n picioare, nu era ușor de indentificat!

Dar, dacă era Alec Blanchard în carne și oase, ce făcea aici, pe plajă, în timp ce acasă la el petrecerea era în toi?

Libby se pregătea să-l întrebe, când de pe colină se auzi o voce feminină puțin cam afectată:

– Alec?

Alec Blanchard blestemă cu voce scăzută, apoi, aruncând în jurul lui priviri de om hăituit, îi spuse lui Tony:

– Împrumută-mi masca ta!

După aceea, adresându-se celor trei:

– Nimeni nu m-a văzut, de acord?

Fără să aștepte consimțământul lor, alergă spre apă și se scufundă. Numai extremitatea tubului de respirat ajungea la suprafață, clătinat de valuri...

Peste mai puțin de un minut, pe poteca de acces la plajă apărură două femei: prima, de aproximativ cincizeci de ani, scrută împrejurimile cu un aer îngrijorat; însoțitoarea ei, o blondă tânără și frumoasă, se îndreptă spre Libby și spre copii.

– Îl caut pe Alec Blanchard. Nu l-ați văzut, din întâmplare?

Încântați să facă pe complicii, copiii nu trădară secretul. Cât despre Libby, ea își privi interlocutoarea fără să clipească și declară:

– Nu, doamnă.

– Îl cunoașteți, cel puțin?

– Da, doamnă.

Într-un suspin mai mult exasperat decât decepționat, tânăra femeie le întoarse spatele și se duse la însoțitoarea ei.

– După toate aparențele, nu este prin împrejurimi.

Mama lui Alec, își zise Libby, amintindu-și că doamna Braden o numise astfel. În plus, regăsea în trăsăturile mamei același farmec viu.

Uluită, Libby le privi îndepărtându-se pe potecă. De ce oare Alec Blanchard se ferea de ele? De ce nu voia să participe la o recepție dată în cinstea lui?

Se întoarse spre ocean, unde un cap brunet ieși la suprafață câteva secunde, după care dispăru din nou...

– Copii, este timpul să ne întoarcem acasă, anunță Libby.

Tony nu era de acord.

– Trebuie să-mi recuperez masca.

– Ți-o va restitui, nu-ți face griji.

– Nu, o vreau în seara asta, prefer să aștept.

Pentru a fi sinceră, Libby prefera și ea să aștepte. Mai mult sau mai puțin conștient, dorea să-l cunoască mai bine pe bărbatul acesta pentru care adineauri mințise și a cărui prezență avea darul s-o tulbure atât de mult.

– De acord, dar numai câteva minute, nu mai mult, răspunse Libby.

Înserarea își aruncă încetul cu încetul vălul asupra plajei unde Libby și copiii clădeau un imens castel de nisip. Curând, se făcu totuși prea întuneric ca să mai întârzie. Alec Blanchard rămânea de negăsit și Libby trase de aici concluzia că aștepta poate plecarea lor ca să iasă din apă.

– Gata, acum ne întoarcem, anunță ea.

Surdă la protestele lui Tony și ale Aliciei, îi făcu să-și adune lucrurile. Apoi se îndreptară toți trei spre potecă, în frunte cu Tony, echipat cu o lanternă al cărei fascicul luminos mătura arborii exotici de pe colină.

Cum cei doi copii se îndepărtau puțin prea repede, Libby îi chemă la ordine.

– Nu așa repede! Așteptați-mă!

În clipa aceea, ramura unui copac o făcu să se poticnească și ar fi căzut dacă niște brațe robuste n-ar fi prins-o ca să-și recapete echilibrul.

De pe buzele ei scăpă un țipăt înăbușit, urmat imediat de un sărut. Un sărut ușor, furișat, dar care-i stârni totuși senzații uimitoare.

– Sst, nu sunt decât eu, șopti o voce răgușită.

L-ar fi recunoscut dintr-o mie. Alec...

– După toată osteneala pe care mi-am dat-o ca să le evit, vrei să mă trădezi cu țipetele dumitale?

Ea scuturã din cap, tulburată, cu inima și mintea în fierbere, gata să dea în clocot. O sărutase! Alec Blanchard o sărutase!

Mâinile lui, puse încă pe umerii lui Libby, erau de o răcoare delicioasă pe pielea ei. Alec urmărise doar să-i impună tăcere, sau...?

– Pardon, murmură ea, cerând voie să treacă.

Fără îndoială, el va porni acum spre casa lui, se gândi Libby. Se înșela. El îi luă coșul de picnic și o prinse hotărât de mână.

– Vino, să-i ajungem din urmă pe copii.

Acestea fiind zise, o antrenă pe tânăra femeie, neîncrezătoare și uluită, spre casa familiei Braden.

Tony și Alicia îi așteptau pe peron.

– Știam că o să mi-o aduci! exclamă Tony recuperându-și masca din mâinile lui Alec.

În acest timp, Libby scotocea în sacoșa ei în căutarea cheilor. Era stăpânită de o asemenea nervozitate încât îndată ce le găsi le scăpă din mâini... Stingherită, îl privi pe Alec ridicându-le.

– Îmi dai voie?

El deschise ușa, apoi făcu loc micului grup să treacă. Emoționată, Libby îi aruncă în trecere o privire timidă la care el îi răspunse cu o clipire din ochi care avu darul s-o descumpănească.

– Vă mulțumesc pentru ajutor. Vă rog să puneți coșul în bucătărie, îi spuse ea cu o voce gâtuită. Acum, vă rog să mă iertați, dar trebuie să culc copiii.

Spusele ei stârniră un concert de proteste din partea copiilor, dar Libby refuză să cedeze.

– La duș, și în pat! Este târziu!

Împingând copiii în fața ei, Libby urcă la etaj sperând ca la întoarcere să nu-l mai găsească acolo pe Alec Blanchard.

Toaleta fu rezolvată într-un timp record. În vreme ce copiii își îmbrăcau pijamalele, Libby făcu la rândul ei un duș rapid. Avea o singură grabă: să rămână singură în intimitatea salonului și să retrăiască în gând cele mai mici amănunte ale aventurii prin care trecuse. Dar Tony și Alicia pretinseră pagina lor de lectură obișnuită și ea trebui să se conformeze inevitabilului ritual.

Când coborî, Alec se afla încă acolo, rezemat de peretele de la intrare.

– În sfârșit, zise el zâmbind.

Ea se opri la mijlocul scării, ca împietrită, cu privirea țintuită pe fața lui. Da, bărbatul acesta era cel mai frumos, cel mai extraordinar pe care-l întâlnise vreodată. Exercita asupra ei o asemenea fascinație încât își pierdea uzul vorbirii.

Văzând-o atât de tulburată, el o tachină.

– Ai prins rădăcini acolo?

Cu obrajii în flăcări, ea reuși să coboare scara.

– Ei... credeam că ați plecat. Cei de acasă nu se vor neliniști?

– Nici gând!

– Totuși, adineauri vă căutau.

– Asta era adineauri, când aveau suflete de buni samariteni. Acum, sunt sigur că se lipsesc foarte bine de mine.

În vocea lui erau accente de plictiseală care o intrigară pe Libby. Cercetându-i cu mai multă atenție fizionomia, distinse în fumoșii lui ochi căprui expresia unei reale suferințe. Era fără îndoială cauzată de pierderea prietenului său, Clive Gilbert.

– Pot să vă ofer o cafea? propuse Libby.

– O cafea? Cu plăcere, mulțumesc.

Ea se îndreptă spre bucătărie, dar se opri la jumătatea drumului.

– Poate vreți să faceți un duș dacă... dacă rămâneți. Domnul Braden trebuie să aibă haine pe măsura dumneavoastră.

Timp de câteva secunde, Alec se mulțumi s-o privească, apoi buzele sale schițară un zâmbet. Un zâmbet de-a dreptul dezarmant.

– De acord, murmură el.

După care urcă la baie.

Alec apăru puțin după aceea, în picioarele goale, trecându-și degetele prin părul umed.

– Mă simt mai bine.

– Cafeaua e gata, zise Libby.

El luă ceașca, sorbi câteva înghițituri, apoi o examină cu gravitate pe tânăra femeie. Avea o privire de o intensitate surprinzătoare, acel gen de privire care pare să citească până în străfundul sufletului. Incapabilă să susțină strălucirea acelor ochi, ea își plecă pleoapele.

– Prin urmare, dumneata îi supraveghezi pe micuții Braden în timpul verii?

Ea confirmă cu un semn din cap.

– Îți place aici? întrebă după aceea Alec.

– Da, mult. Este o mare schimbare pentru mine... și insula este atât de frumoasă!

– De unde ești?

– Din Iowa.

Alec zâmbi și Libby, pe drept sau pe nedrept, crezu că distinge o sclipire ironică în ochii lui. Roși, stânjenită.

– Se citește pe figura mea? întrebă ea. Am într-adevăr înfățișarea unei provinciale?

– Nicidecum. Îmi dai impresia că ești pură, inocentă.

De data aceasta, obrajii lui Libby se aprinseră. Poate că era vorba de un compliment, dar ea nu-l înțelegea așa! Oricum ar fi fost, nu avu răgazul să se supere deoarece Alec se apropie de ea și o prinse de mână.

– Vino, să mergem pe terasă.

Afară, el îi abandonă mâna ca să se sprijine de balustradă. O rază de lună cădea pe profilul lui, scoțându-i în relief nasul acvilin, bărbia voluntară și gura cu buze senzuale care o atinsese ușor – și atât de scurt – pe a ei.

– Am o datorie față de dumneata, zise Alec.

– O datorie?

– Da, îți sunt dator cu o mulțumire, dacă preferi. Pentru că nu m-ai trădat adineauri. În seara asta nu aveam realmente chef să râd și să mă distrez. Am apreciat gestul dumitale.

– Cu atât mai bine... Doamnele acelea, în schimb, nu păreau mulțumite.

– Știu.

– Una dintre ele era mama dumneavoastră, nu?

– Da.

– Părea neliniștită.

– Este. Ar vrea să mă vadă vesel, plin de vioiciune.

Dincolo de amărăciunea care se simțea în aceste cuvinte, Libby ghici încă o dată la Alec existența unei răni vii. Suferința aceasta o tulbură atât de mult încât uită de orice reținere.

– Eu... am aflat ce s-a întâmplat cu Clive Gilbert, murmură ea. Este foarte trist!

Alec se întoarse spre ea.

– Da, foarte trist, repetă el cu și mai multă amărăciune în glas decât prima dată. Chiar dacă ne-am putea întrista toată noaptea, nimic nu-l va aduce înapoi.

Cedând unui elan al inimii, Libby își trecu vârful arătătorului peste conturul maxilarului lui. Alec se va feri fără îndoială, respingând gestul acesta de simpatie. El nu făcu însă nimic și nu se mișcă. Cu respirația tăiată, ea mângâie cu nesfârșită tandrețe pielea puțin aspră a obrazului lui.

Pe neașteptate, Alec îi înlănțui cu hotărâre mijlocul și o trase în brațele lui. Sărutul pe care i-l dădu nu era nici furtiv, nici recunoscător, ci avid, pasionat, încărcat de o disperare nesfârșită.

Buzele lui Alec erau tot atât de calde pe cât de rece era pielea lui. Ele striveau din ce în ce mai nestăpânit buzele ei, trezind-o la viață, deshizându-i orizonturi nebănuite. Alec o

atrăgea în brațe cu atâta pasiune încât tremura el însuși. Aventurându-se sub bluza ei, mâinile lui îi acoperiră pielea cu mângâieri fierbinți.

Libby se arcuia ca să i se ofere mai bine, înfiorată de senzații a căror existență n-o cunoscuse până acum. În jurul ei, universul se clătina într-un vârtej incontrolabil, într-un dezechilibru minunat și amețitor. Se agăță pătimaș de Alec, ca și cum supraviețuirea lor depindea de eternitatea acestei îmbrățișări.

Apoi, brusc, el se îndepărtă.

Nu mult, doar suficient ca briza răcoroasă a serii să se strecoare printre corpurile lor înfierbântate, atât cât Libby să-i poată auzi ritmul nebunesc al respirației.

În urechile ei, această respirație sacadată exprima încă suferință; atunci, cu dosul mâinii, îi atinse ușor tâmpla. De data asta, Alec se opri.

– Nu! Nu mă antrena prea departe.

– Prea departe? repetă ea, nesigură.

El avu un râs scurt.

– Știam bine că ești inocentă... Voiai într-adevăr să mi te dăruiești? Ai fi făcut asta ca să mă ajuți să uit?

Ar fi făcut-o oare? se întrebă ea.

Libby se îmbujoră la acest gând...

Nu trecuse niciodată printr-o asemenea situație, nu se simțise niciodată fermecată de un bărbat până într-atât încât să uite de restul lumii. Era prima oară când o mistuia o dorință atât de arzătoare, că se dăruia cu atâta nepăsare.

Incapabilă să-i înfrunte privirea, cu atât mai puțin să-i răspundă, își plecă fruntea. Atunci, simți mâna lui Alec pe părul ei, mângâindu-l cu o gingășie neașteptată. Apoi îi ridică bărbia. La lumina argintie a lunii, Libby îi văzu surâsul, plin de căldură și de tandrețe.

Ținându-și respirația, îi întoarse surâsul, și dintr-o dată fu ca și cum erau singuri pe lume.

– Cum te numești?

– Libby.

* * *

– Mamă, am înghețat!

Clănțănind din dinți, Sam alerga spre Libby la începutul înserării.

– Doamne Dumnezeule, Sam!

Libby se ridică într-o clipă, își înfășură fiul în prosopul de baie și începu să-l fricționeze viguros. O dată copilul îmbrăcat, părăsiră plaja ca să ajungă la drumul care ducea în oraș.

Pe neașteptate, Libby se opri locului. La vreo sută de metri, un bărbat brunet, însoțit de o fetiță blondă, mergea în direcția lor.

– Cine este? întrebă Sam, urmărindu-i privirea.

Libby nu răspunse. Se gândise destul la Alec pentru ziua de azi! Schimbând direcția, se îndreptă spre poteca ce ducea la un hotel apropiat.

– Grăbește-te, Sam. Se face târziu!

* * *

Lumina limpede a zilei îi readuse lui Libby liniștea. Viața continua, cum spusese pe vremuri Evelyn Braden. Și cu toate că petrecuse o noapte agitată, tânăra femeie era convinsă că nu se schimbase nimic.

Într-adevăr, îl revăzuse pe Alec; pentru prima oară după ani de zile, își amintise seara primei lor întâlniri. În ciuda acestui fapt, Libby se simțea mereu aceeași: avea un băiețel de șapte ani de crescut, studii de dus la capăt și o sarcină bine determinată de îndeplinit în timpul ședерii pe Insula Harbour.

Astăzi, ca și în zilele celelalte, va lucra.

Școala primară, care în Iowa își închisese porțile la sfârșitul lui mai, continua să funcționeze pe insulă. Libby se hotărî să-l înscrie la școală pe Sam, care la ideea de a-l regăsi acolo pe Arthur, aplaudă cu căldură faptul.

Pe drumul spre școală, Libby arunca fără să vrea priviri în jur, ca și cum se temea să-l surprindă pe Alec pândind-o. Slavă Domnului, nu se întâmplă nimic.

– Voi veni să te iau la ieșire, îi promise ea lui Sam înainte de a-l părăsi. După aceea ne vom întoarce împreună acasă.

După ce îl sărută, îl privi gânditoare cum se îndepărtează. Nu-i dezvăluise că bărbatul de aseară de pe plajă era tatăl lui, și era mai bine așa.

Nu numai că Sam nu știa aproape nimic despre el, dar nu era preocupat să cunoască numele tatălui său. Rareori se întâmplase să-i pună lui Libby întrebări despre această

problemă. Prima lui aluzie o făcuse când avea trei ani. Ridicându-și nasul din mașinuțele cu care se juca, îi spusese mamei sale:

– Jeremy are un tată, David are un tată. Al meu unde este?

– Locuiește departe de aici, îi răspunsese Libby.

– Aș putea să-l văd?

– Nu.

Sam așteptase câteva secunde dar, cum Libby nu dădea alte explicații, cu nepăsarea celor trei ani ai lui, își reluase jocul.

În ochii lui Libby, atitudinea fiului ei avea o explicație: în viața lui Sam nu lipseau bărbații adulți. Bunicul lui, în special, se ocupa mult de el. După trecerea primului șoc provocat de vestea sarcinii fiicei sale, Samuel Portman le fusese, ei și lui Sam, de un sprijin fără cusur. Și astăzi, era un bunic model pentru băiețel.

Mai erau de asemenea Jeff și Greg, frații lui Libby, amândoi liceeni în momentul nașterii lui Sam. Băiețelul îi privea mai puțin drept unchi, ci mai curând ca pe niște frați mai mari.

Abia în primăvara trecută Sam făcuse aluzie la tatăl lui. Asta cu ocazia banchetului anual al cercetașilor la care există tradiția ca tatăl să-și însoțească fiul.

– Bunicul va merge cu tine, îi spusese Libby la aflarea veștii.

La care Sam replicase:

– Poate că tatăl meu ar vrea să vină. Ai putea să-i telefonezi?

Cum ar reacționa oare Alec Blanchard? Într-un fel, ideea de a tulbura viața liniștită a actorului nu i-ar fi displăcut lui Libby.

Dar ce preț ar trebui să plătească pentru această satisfacție efemeră? Agitația ce ar provoca o asemenea inițiativă risca să aibă consecințe, mai cu seamă pentru Sam.

– Nu, dragul meu, nu este posibil, răspunse Libby. Și apoi, știi bine că bunicului tău îi place la nebunie puiul la frigare. Ar fi foarte decepționat dacă n-ar merge cu tine.

Băiatul zâmbise, deoarece mama lui spunea adevărul adevărat.

După aceea, Sam nu mai făcuse niciodată aluzie la tatăl lui. În familie, nu se vorbea niciodată de el. Și chiar atunci când Libby își anunțase părinții că va petrece vara pe Insula Harbour, numele lui Alec nu fusese rostit.

Cu toate acestea, frământată de ideea plecării fiicei sale, mama lui Libby așteptase ca nepotul ei să se culce pentru a-i împărtăși acesteia temerile ei.

– Crezi că este înțelept să te întorci acolo, draga mea? Să faci să renască trecutul? Îl ai pe Michael, acum.

– Nu, are dreptate să se întoarcă acolo, intervenise tatăl ei. Este cel mai bun mijloc să tragă definitiv o linie peste trecut.

Întâlnind privirea tatălui său, Libby ghici că toți anii aceștia de tăcere rezervată nu-l înșelaseră pe Samuel Portman. El știa că ea nu uitase, că nu va uita niciodată... decât întorcându-se pe Insula Harbour pentru a face pace cu ea însăși.

Până ieri seară, Libby era convinsă că reușise. Acum... nu mai știa.

Sentimentele ei pentru Alec nu se stinseseră, cum crezuse. Departe de a o lăsa indiferentă, trezea în ea mânia, dar – ce era mai grav – inima ei avea supărătoarea tendință de a bate mai tare în prezența lui...

Alec, mereu Alec... N-avea decât să se gândească mai puțin la el! Imediat după ce Sam intră la școală, Libby porni în căutarea unor pescari bătrâni ca să-i intervieveze.

Își petrecu dimineața stând de vorbă cu ei despre condițiile de viață pe insulă, cu vreo cincizeci de ani în urmă. Au fost necesare trei casete ca să le înregistreze interesantele relatări. La prânz, Libby se întoarse acasă ca să mănânce, cu satisfacția lucrului bine făcut.

După-amiaza și-o petrecu la biblioteca orașului, cercetând cărți și documente referitoare la ancheta ei. Plecă de aici doar când trebui să meargă să-l ia pe Sam de la școală. Băiețelul apăru la câteva secunde după ce sunase clopoțelul. Venea zâmbind, cu Arthur în urma lui.

– Cum s-a desfășurat prima zi de școală, dragul meu? întrebă Libby.

– Foarte bine! răspunse Sam.

– Sam poate veni să se scalde cu mine? întrebă Arthur.

– De acord, dar mai întâi trebuie să mergem acasă ca să mănânci, îi spuse ea fiului ei.

Sam oftă.

– Bun... Pe curând, Arthur.

Și porni pe urmele mamei sale.

O căldură apăsătoare domnea pe insulă. Casa lor, chiar dacă nu era climatizată, dispunea cel puțin de ventilatoare. Ceea ce nu era cazul bibliotecii, unde fusese o căldură înăbușitoare. De aceea, Libby era nerăbdătoare să regăsească răcoarea casei.

O aștepta o deziluzie deschizând poarta: Alec era acolo, așezat pe treptele scării.

Capitolul 3

La apropierea lor, Alec se ridică în picioare.

Sam, vorbăreț, continua să povestească despre cum se desfășurase prima lui zi de școală, dar Libby nu-l mai asculta: îl cerceta pe Alec care, la rândul lui, îl cerceta pe Sam. Figura lui exprima o multitudine atât de complexă de sentimente încât tânăra femeie era incapabilă să le sesizeze pe toate.

„Doamne Dumnezeule, numai să nu spună nimic...". Îngrozită, Libby deveni conștientă de acest pericol. Nu conveniseră nimic, între ei, și se temea de tot ce putea fi mai rău.

Îl salută pe intrus cu tonul ei cel mai distant.

– Bună ziua, Alec.

El zâmbi, un zâmbet abia schițat. Libby simți un nod în gât; Sam avea câteodată aceeași expresie...

– Bună ziua, răspunse Alec.

Remarcându-i în sfârșit prezența, Sam tăcu și aruncă o privire mamei sale. În fața tăcerii ei, el îi zâmbi lui Alec.

– Bună ziua...

Prin ochii lui Alec trecu o umbră dureroasă.

– Nu ne prezinți? o întrebă el pe Libby.

Ea se luptă cu stoicism să nu-și piardă calmul.

– Ți-l prezint pe fiul meu, Sam, spuse ea apăsând pe cuvântul meu. Sam, dânsul este Alec Blanchard.

Băiețelul îl salută a doua oară.

– Bună ziua.

– Bună ziua, Sam... Ce prenume frumos! Este al tatălui tău?

Libby așteptă cu respirația tăiată răspunsul fiului ei.

– Nu, al bunicului meu.

– I-am dat numele bărbatului care se găsea lângă mine la nașterea lui, interveni tăios Libby.

Observă cu satisfacție suferința apărută pe figura lui Alec.

– Te duci la școală aici? îl întrebă el pe Sam observând ghiozdanul pe care-l ducea la spate.

– Da. Firește, eu locuiesc în Iowa, dar cum aici vacanța încă n-a început, prefer să merg la școală ca să fiu împreună cu prietenii mei.

– Să știi că eu am o fetiță. Ai putea veni să te joci cu ea.

Libby se pregătea să protesteze, dar Sam i-o luă înainte, spunând cu o mutrișoară sceptică:

– Oh! Eu și fetele...

Alec zâmbi amuzat.

– Este foarte drăguță, să știi.

– Hm...

În ceea ce o privea, Libby era hotărâtă să se opună. Nici nu se punea problema ca Sam să meargă să se joace cu fiica lui Alec! Apoi, însă, se răzgândi. Sam va dori să cunoască motivele și, deocamdată, era preferabil să evite genul acesta de explicații.

Între timp, Libby deschisese ușa casei. După ce se eliberă de casetofon și de însemnările ei, se duse în bucătărie, unde Sam și Alec o urmară.

– Ce dorești, Alec? îl întrebă ea fără nici o altă introducere.

– Știi bine.

În ciuda căldurii acestei după-amiezi, pe Libby o străbătu un fior de gheață.

– Vom avea ocazia să discutăm despre asta, adăugă el cu nepăsare.

Apoi, întorcându-se spre Sam:

– Spune-mi, cu ce te ocupi vara, în Iowa?

– Cu o mulțime de jocuri.

– Care, de exemplu?

– Cu mingea. Și merg adeseori la pescuit cu Jeff și Greg.

– Jeff și Greg?

– Unchii mei.

Alec se întoarse spre Libby cu o privire neîncrezătoare.

– Unchii lui?

– Frații mei, preciză ea pe un ton acru.

Îi punea cuvântul la îndoială? Alec își închipuia poată că, deoarece i se dăruise, era nestatornică și își înmulțea aventurile amoroase!

– Și ies de asemenea la pescuit cu bunicul, continuă Sam.

– Și tatăl tău?

– Alec! interveni Libby.

Sam ridică din umeri.

– Nu-l cunosc.

– De altfel, Sam nu simte nevoia să-l cunoască, îi întări spusele Libby, în culmea indignării. În familia mea sunt destui bărbați.

Ca și cum își dăduse seama de atmosfera încărcată care domnea în încăpere, Sam își cercetă rând pe rând mama și pe bărbatul acesta care îl privea insistent, într-un mod ciudat.

– Mama are dreptate, n-am nevoie de nimeni. Mă simt foarte bine așa, declară el cu hotărâre.

Libby îi aruncă o privire victorioasă lui Alec, care nici nu se clinti. Apoi, tăie o felie de prăjitură cu nucă de cocos pentru Sam și îi dădu un pahar mare de lapte.

– Și aici, reluă băiatul, mă duc la pescuit cu Arthur și cu tatăl lui. Alaltăieri, am prins un rechin. Enorm! adăugă el, deschizând larg brațele ca să dea o idee despre mărimea lui.

– Atât de mare? se prefăcu uimit Alec.

– Da! Lyman spune că aici se pot prinde pești uriași. De altfel, mâine mergem din nou la pescuit.

Se întrerupse ca să cerceteze figura morocănoasă a lui Alec.

– Ți-ar plăcea să mergi cu noi? întrebă el.

– Știi, Sam, Alec este foarte ocupat, interveni Libby.

– Aș putea să aranjez să fiul liber, zise el.

Ea îl fulgeră cu privirea, ceea ce păru să nu-l afecteze câtuși de puțin.

– Dacă Lyman are loc pentru mine, bineînțeles, adăugă el.

– Și fiica ta, Alec?

– Cred că i-ar plăcea să ne însoțească. Îi va face bine să se distreze, are nevoie de așa ceva.

În fața aerului întrebător al lui Sam, Alec precizează:

– A trecut prin momente grele anul acesta. Mama ei a murit.

Impresionat, Sam aruncă spre Libby o privire consternată.

– Prin urmare, trebuie să fie tristă... Cum se numește?

– Juliet.

– Există o Julie în clasa mea, o adevărată pacoste. Câți ani are fiica ta?

– Va împlini curând opt ani, răspunse Alec zâmbind. Și nu este nicidecum o pacoste, crede-mă.

– Dacă-i așa, n-ai decât s-o aduci.

– Dacă vrei, ai putea s-o vizitezi din când în când. I-ar plăcea mult să aibă tovarăși de joacă.

Libby se săturase până peste cap. Până unde avea oare Alec de gând să meargă? Trebuia să-și apere fiul orice s-ar întâmpla.

– Arthur trebuie să fie nerăbdător, Sam. Dacă vrei să te scalzi, du-te și ia-ți costumul de baie, dragul meu.

Sam n-o lăsă să-i spună de două ori. Terminându-și paharul de lapte, se ridică de la masă.

– La revedere! îi aruncă el lui Alec.

Apoi dispăru pe scară în direcția camerei sale.

Plecarea lui îi lăsă pe cei doi adulți într-un tête-à-tête jenant.

– Alec, aș vrea să știu care sunt intențiile tale.

– Doar să-mi cunosc fiul.

– Fiul **meu.**

– Care este și al meu. Tu însăți mi-ai spus-o.

– Poate, dar nu este al tău decât din întâmplare.

După această replică usturătoare, Libby îi întoarse spatele ca să-și ascundă tulburarea. Cât de mult îl detesta! Cum detesta emoțiile năvalnice pe care el le stârnea în ea! Alec nu avea dreptul să reapară astfel în viața ei ca să-i tulbure liniștea. Și mai mult decât orice, nu avea nici un drept asupra lui Sam.

– Când ai de gând să-i destăinuiești că sunt tatăl lui?

– Nu știu. Poate niciodată.

– Cum asta?

Cu o mișcare iute, Libby se întoarse cu fața spre el.

– De ce ar trebui să-i spun?

– Pentru că are dreptul să știe.

Ea strânse pumnii cu furie. Alec avea dreptate, bineînțeles, dar nu se punea problema să-i dezvăluie ceva lui Sam fără un minim de precauții.

– O va afla într-o zi, sfârși prin a ceda Libby. Nu este nimic urgent.

– Nu sunt de aceeași părere.

– Ascultă, Alec, până ieri nici nu știai de existența lui!

– Până ieri, da. Astăzi, este cu totul altceva. Vreau să-mi cunosc fiul!

– Pentru cât timp? Până când te vei plictisi?

– Nu fi absurdă, Libby, n-am să mă plictisesc.

– Cine mi-o garantează?

– Mă crezi atât de smintit încât să-i dau false speranțe și să-l părăsesc?

– Pe mine m-ai părăsit.

Timp de câteva secunde, o fixă tăcut pe tânăra femeie, cu o privire pe jumătate chinuită, pe jumătate dojenitoare. Apoi, trecându-și mâna cu un gest nervos prin păr, replică:

– Am revenit.

– Ah, da? Și consideri că asta îți dă drepturi?

– Bineînțeles! Sunt tatăl copilului tău și am dreptul să-mi exercit acest rol.

– Nu, Alec, în ochii mei, nu ai nici un drept. Ai ales acum opt ani, este prea târziu.

– Dar, Libby, nu puteam...

– Ba da, puteai! Pleacă, Alec. Pleacă!

Se ruga din toată inima ca el să plece, s-o uite, cum făcuse atâția ani de zile. Cu fruntea lipită de geam, pândi să-i audă pașii îndepărtându-se. În zadar.

Curând după aceea, simți o prezență apropiată și tresări când mâna lui Alec se așeză pe brațul ei.

– Mai ești aici? Pleacă, te rog.

– Libby...

– Nu, Alec, lasă-mă. Nu m-ai vrut, nu mă vrei nici acum. Prin urmare, pleacă!

Se întoarse, tremurând, și ochii ei întâlniră privirea lui Alec.

– Ba da, te vreau. Te-am vrut întotdeauna, replică el cu o voce răgușită.

Îi primi cuvintele cu un râs neîncrezător.

– Și tu mă voiai, continuă Alec.

– Dar acum nu te mai vreau. Pentru mine, după opt ani, tu nu mai exiști. N-ai fost decât o aventură trecătoare, Alec. Și pentru Sam, tu nu însemni nimic. Ce motiv am avea să dorim astăzi prezența ta?

– Sam își va cunoaște tatăl.

– Nu sunt sigură că este de dorit.

– Libby!

– Mențin ce am spus.

– Dar este absurd! Mă anunți că am un fiu, vorbesc cinci minute cu el și ai vrea să renunț să-l revăd?

– Da!

– Ei bine, nu! Nu am această intenție.

– Atunci, care sunt intențiile tale? Să mi-l iei pe Sam?

Aruncase aceste cuvinte dintr-un impuls, ca un fel de sfidare. Auzindu-le rostite, realiză toată grozăvia lor. Exclamă brusc, cu accente de disperare în glas:

– N-ai dreptul să-mi iei fiul!

Dar cum oare să-l împiedice? Viciat de putere și de celebritate, Alec Blanchard trebuia să fie obișnuit ca nimic să nu-i reziste.

Îl văzu din nou trecându-și mâna prin păr, semn sigur de nervozitate.

– N-am nici un plan precis, Libby, dar n-am să rămân inactiv.

– Nici eu! N-am să cedez.

Vehemența ei păru să-l mire.

– Te rog. Libby, calmează-te.

– Să mă calmez? Vorbești despre intenția de a-mi lua copilul și ai vrea să mă calmez?

– Tu ai vorbit despre asta, nu eu.

– Dar n-ai negat.

În prada unei puternice emoții, Alec oftă.

– Nu, și nu mi-o cere s-o fac. N-am să renunț la Sam. Niciodată.

– Alec! N-am să-ți permit să...

– Vom discuta mai târziu despre asta, Libby. Cu mai mult calm.

Alec se îndreptă spre ușă, fără un cuvânt în plus.

Înnebunită, Libby îl ajunse din urmă.

– Alec!

– Altă dată, Libby. Mi-ai cerut să plec, eu plec... dar mă voi întoarce.

– Nu, nu te mai întoarce niciodată. N-avem nevoie de tine! Nu te vreau!

El se întoarse tremurând și o prinse de umeri.

– Dar eu vă vreau, Libby. Vă vreau pe amândoi și am să mă întorc.

* * *

A doua zi, Libby își dactilografia însemnările pândind cu o ureche întoarcerea lui Sam, când se auziră niște bătăi în ușă. Era Maddy. Aducea un plic de culoare gălbuie care îi era adresat lui Libby și fiului ei. Tânăra femeie recunoscu imediat scrisul lui Alec. Cu toate că nu-l văzuse decât o singură dată, îi rămăsese în memorie...

Deschise plicul cu mâini care îi tremurau, sub privirile atente ale lui Maddy.

Sam se întoarse de la școală exact în clipa aceea.

– Salut, mamă! Oh, avem corespondență! Cine ne-a scris? Mike?

– Nu.

Libby citi mesajul, foarte scurt de altfel. Alec îi invita, pe ea și pe Sam, să cineze a doua zi cu el și cu fiica lui.

– Atunci cine? insistă Sam.

– Alec Blanchard, răspunse Libby.

Copilul păru surprins.

– Este ciudat, nu crezi? Dacă avea ceva să ne spună, putea veni aici, nu?

Libby ridică din umeri. Da, putea... dar era mai dificil să refuze o invitație formală. Cel puțin aceasta era părerea lui Libby.

– Prin urmare, ce vrea? întrebă Sam.

– Ne invită la cină.

– Formidabil! Voi putea să văd grădina Julietei.

– Nu te grăbi, Sam. N-am hotărât nimic.

– Juliet are un adăpost într-un pom! Trebuie să fie extraordinar să te ascunzi acolo! exclamă Sam. Bun, pe curând, mamă... Mă duc să mă joc cu Arthur.

După plecarea lui Sam, cele două femei rămaseră singure.

– Așadar? întrebă Maddy. Te duci?

Libby închise ochii și clătină din cap, recunoscându-și neputința.

– Nu știu... Mi-e teamă, Maddy.

– După părerea ta, de ce te invită?

– Să-l cunoască pe Sam, asta-i sigur. Poate și pentru mine.

– Tu, Libby, îl mai vrei?

– Nu!

Prietena ei o privi lung, tăcută, ca și cum se îndoia de această afirmație.

– Cred că ai dreptate, Libby, așa este cel mai cuminte, rosti ea în cele din urmă. În cazul acesta, trebuie să fii clară cu el. În interesul tău și al lui Sam.

– Ceea ce înseamnă că trebuie să mă duc?

– Da, este preferabil.

Capitolul 4

– Credeam că n-o să mergem, îi destăinui Sam mamei sale în timp ce se îndreptau spre casa lui Alec.

– N-ar fi fost foarte politicos să refuzăm această invitație, răspunse ea cu aerul cel mai indiferent posibil.

– Mamă, s-ar spune că nu-ți place prea mult Alec...

Libby se opri brusc, uimită.

– Ba da, îmi place.

– Ah, da? Cu toate acestea, nu-i zâmbești niciodată ca lui Michael.

– Alec nu este Michael, Sam.

Copilul lovi cu piciorul o piatră de pe drum și o privi rostogolindu-se pe pantă.

– Îl cunoști de mult?

– Da.

– Lui îi place de tine.

– Firește că-i place, replică ea, iritată.

– Vreau să spun că te place tot atât de mult ca Michael.

Libby se opri din nou.

– Ce știi tu despre asta, dragul meu?

– Știu. Mi-a pus o grămadă de întrebări despre tine, când am fost la pescuit.

– Ia te uită! Ce fel de întrebări?

– Unde locuim, cu ce te ocupi, dacă munca ta te interesează... Asta dovedește că îi place de tine. Crezi că el ar vrea să se mărite cu tine?

– Sam! Eu mă voi căsători cu Michael. Nu se pune problema să mă mărit cu Alec Blanchard.

Sam păru descumpănit de vehemența mamei sale. El nu încercă să afle motivul enervării ei și conversația se opri aici.

Încordată deja înainte de plecarea de acasă, Libby se simți după această discuție cu fiul ei mai nervoasă ca oricând. Era cuprinsă de regrete: ce greșeală făcuse acceptând această invitație! Nu va reuși să reziste încercării care o aștepta în seara asta.

Din păcate, era prea târziu ca să mai dea înapoi.

Casa familie Blanchard, de o albeață strălucitoare, apăru curând în fața ochilor lor. Așezată pe zidul împrejmuitor al proprietății, o fetiță blondă îi aștepta. Imediat ce-i zări, îi făcu semn cu mâna lui Sam, apoi se întoarse și strigă:

– Iată-i, tată! Sosesc!

Fără să-și dea seama, Libby își încetini pașii, în timp ce Sam, dimpotrivă, se repezi spre prietena lui. Porțile se deschiseră și Alec apăru cu mersul lui degajat, în blugi și bluză albă. Mereu la fel de frumos, la fel de strălucitor de farmec și seducție. Simpla lui prezență atât de masculină era suficientă ca s-o tulbure pe Libby. Mai mult încă, Alec îi zâmbea... și ea simți că se topește.

Îi era greu să se prefacă indiferentă cu o inimă care bătea să-i spargă pieptul.

În semn de salut, Alec ciufuli părul lui Sam cu un gest afectuos. Cu toate acestea, nu-și luă nici o clipă ochii de la Libby. Când ajunse în dreptul lui, el îi luă mâinile și murmură:

– Îți mulțumesc că ai venit.

În vocea lui blândă, puțin răgușită, se simțea o urmă de emoție. Pentru Libby, care se aștepta la vreun comentariu acid, această primire avu un efect absolut dezarmant.

– Ai fost foarte amabil că ne-ai invitat, răspunse ea.

– N-am făcut-o din amabilitate.

De data aceasta, ironia replicii o trezi la realitate. Alec nu se schimbase, constată ea, rămânea mereu la fel de periculos...

Porțile se închiseră în spatele lor cu un zgomot sec, aproape amenințător pentru urechile lui Libby. Cum ea tresări, Alec, care continua s-o țină de mână, îi mângâie palma cu degetul mare.

– Destinde-te, Libby, murmură el, n-am să te agresez. Sunt un om civilizat...

Stânjenită, se lăsă condusă spre locul unde se aflau copiii.

– Iat-o pe fiica mea... Juliet, ți-o prezint pe Libby, mama lui Sam.

Ani de zile, Libby nu se putuse gândi niciodată fără o strângere de inimă la celălalt copil al lui Alec. Își imagina fetița asemenea lui Margo, o frumusețe blondă și îngâmfată de opt ani. Realitatea, însă, era cu totul alta.

Desigur, părul ei lung de culoarea mierii și conturul perfect al feței amintea fără îndoială de mama ei, dar Juliet n-avea

nimic din acea siguranță orgolioasă care o caracteriza pe Margo. Scundă, subțire, dădea impresia unui copil fără personalitate, de o extremă timiditate.

Când tatăl ei o prezentă lui Libby, se refugie în spatele lui și, agățată de brațul lui, o spiona cu un aer sălbatic. Emoționată de această atitudine, tânăra femeie îi adresă un zâmbet călduros. Copilă fiind, Libby fusese și ea teribil de emotivă în fața adulților.

Libby căuta în fizionomia ei o asemănare cu Alec, dar nu găsi nici una.

– Bună ziua, Juliet...

Neobținând nici un răspuns, Libby continuă:

– Sam mi-a spus că ai o ascunzătoare într-un copac. Este adevărat?

Fetița dădu timid din cap.

– Poți să mi-o arăți? interveni Sam, care sărea de pe un picior pe altul de nerăbdare de două minute bune.

Juliet își ridică ochii spre tatăl ei ca să-i solicite acordul.

– Duceți-vă. Dar când va suna Luiza pentru masă, să nu întârziați.

Văzându-i îndepărtându-se unul lângă altul, pe Libby o cuprinse o impresie stranie. Se bucura, desigur, de buna lor înțelegere, dar când se gândea că Juliet era sora vitregă a lui Sam...

În timp ce Alec o conducea spre casă, Libby îi mulțumi pentru discreția lui față de Sam.

– Presupun că nici tu nu i-ai spus nimic, răspunse el.

– Nu.

– Va trebui să-i spui, Libby.

De pe terasă, intrară direct în salonul unde Alec o servi cu un pahar de daiquiri. Era oare o simplă întâmplare, sau își amintea de băutura ei preferată?

– Am putea să i-o spunem împreună, sugeră el.

– Nu.

– Credeam că ai venit cu această intenție.

Ea clătină din cap.

– De ce ai venit, atunci?

– Ca să evit explicații jenante cu Sam, recunoscu Libby după o ușoară ezitare. Dacă aș fi refuzat invitația ta, ar fi vrut să cunoască motivul.

– Totuși, va trebui să afle, replică Alec, înăsprind tonul. Cât timp crezi că se va mulțumi cu ideea că tatăl lui este departe?

– Sam nu suferă din cauza asta.

– Dar tatăl lui, da.

Cu un pahar de whisky în mână, Alec reveni pe terasă și privirea lui se pierdu în imensitatea albastră a oceanului.

– Mie nu de tatăl lui îmi pasă, ripostă ea pe un ton tăios.

Alec se întoarse spre ea, cu un surâs trist pe buze.

– Păcat. Dacă te-ai preocupa mai mult de asta, viața ar fi mult mai plăcută pentru noi toți.

– Ce vrei să spui? întrebă ea cu răceală.

– Vreau să-mi cunosc fiul, Libby.

– Poate că el nu dorește.

– Ba da, va dori.

Această siguranță liniștită o exasperă pe Libby. Ce mult îl detesta!

– Cum poți să fii atât de sigur? Oh, știam! N-ar fi trebuit să vin.

– Dimpotrivă, ai făcut foarte bine... Oricum, aș fi venit să te caut.

– Ah, da? Și în ce scop?

Era o bravadă din partea ei, o sfidare. Abia rostite, își regretă imediat cuvintele.

Alec își puse paharul pe balustradă și se apropie de ea. Din instinct, Libby se dădu înapoi, dar o opri spătarul unui scaun.

– Nu, Alec.

– Nu? Serios? Nu ești sinceră, Libby, și o știi foarte bine.

În secunda următoare, buzele lui Alec se așezau peste ale ei, cu o delicatețe rafinată. Sărutul acesta trezi în Libby amintiri atât de frumoase, atât de perfecte încât lacrimi îi umeziră pleoapele.

Tremurând, cu pumnii strânși, lupta cu toată puterea voinței împotriva acestui farmec. În zadar... Sărutul se prelungea, voluptuos, încântător.

Alec fu acela care, îndepărtându-se, puse capăt dilemei tinerei femei. Ochii lui Libby îi întâlniră pe cei ai lui Alec și i se păru că citește în ei aceeași tulburare, aceeași emoție. Clipa a fost atât de fugară încât crezu că visase.

– Iată un nu care părea în întregime un da, murmură Alec cu puțină ironie în glas.

Incapabilă să-i înfrunte privirea și cu atât mai puțin să răspundă, își lăsă capul în jos. El își slăbi îmbrățișarea, păstrând un braț în jurul umerilor ei. Zâmbea.

– Ce preferi? să cinăm singuri sau cu copiii? o întrebă el.

Întrebarea i se păru atât de deplasată în împrejurările acelea încât se zăpăci. Era limpede că sărutul fusese departe de a-l emoționa cât presupusese ea... Decepționată, Libby se străduia să respingă valul de tristețe care o copleșea.

– Cu copiii, răspunse ea.

– Mă duc s-o anunț pe Luiza.

După aceste cuvinte, el dispăru în direcția bucătăriei.

Libby profită de absența lui ca să-și recapete calmul. Trebuia să fie foarte vulnerabilă pentru ca un sărut, un singur sărut, s-o aducă într-o asemenea stare!

La întoarcerea lui, ea stătea lângă balustradă, cu privirea pierdută spre un orizont impasibil.

– Sam ți-a povestit despre partida noastră de pescuit?

– Da.

– Este un copil foarte bine crescut. Ai reușit să-i dai o bună educație.

– Mulțumesc.

– Singură, trebuie să fi fost greu uneori, nu? întrebă Alec după o scurtă ezitare.

– Părinții mei m-au ajutat mult.

– Cum au reacționat când le-ai spus că...?

El nu merse mai departe; în ceea ce o privea, Libby nu se temea de cuvinte.

– În familia mea, vestea sarcinii mele a produs un șoc. Știu că mi-am decepționat părinții, dar ei nu m-au părăsit pentru asta. Dimpotrivă, m-am putut bizui pe ei în toate situațiile dificile.

Discuția lor se opri aici deoarece răsună soneria care anunța cina. Cu atât mai bine, își zise Libby, ușurată. Nu suporta tensiunea care domnea între ei și care o epuiza nervos.

La masă, compania copiilor avu curând darul să destindă atmosfera. Luiza era foarte solicitată. Ea le servi clătite cu

homari și mirodenii, mazăre verde cu orez, apoi o prăjitură delicioasă cu ananas și glazură de ciocolată care îi încântă pe copii, și, în fine, un suc de lămâie rece, delicios.

În ceea ce-l privea, meniul satisfăcu toate speranțele lui Sam, dar adăpostul din copac al Julietei îi declanșă entuziasmul.

– M-am hotărât să contruiesc unul exact la fel când mă întorc acasă! Sunt sigur că bunicul va fi de acord să mă ajute.

– Poate, răspunse Libby.

– Ba da, sunt sigur, declară cu hotărâre băiatul.

– Locuiești cu bunicii? îl întrebă Alec.

– Nu, dar locuiesc foarte aproape de casa noastră. Mă duc adeseori să-i văd când ies de la școală.

– Și mie mi-ar fi plăcut să am bunici, interveni în discuție Juliet, pentru prima dată de la începutul mesei.

Uimită, Libby îi cercetă pe rând pe Juliet și pe tatăl ei. Remarca aceasta avea de ce s-o mire. Că Juliet nu-l consideră pe Leopold Hesse, tatăl lui Margo, drept un adevărat bunic, asta putea înțelege. Constrâns de meseria lui la numeroase deplasări, poate că nu putuse stabili legături apropiate cu ea. Dar părinții lui Alec? Libby păstrase despre ei amintirea unor oameni fermecători, foarte simpli și deschiși. Ar fi fost fără îndoială încântați să răsfețe o nepoată sau un nepot.

– Tata a murit acum șase ani, spuse Alec, iar mama l-a urmat toamna trecută.

Vestea o mâhni adânc pe Libby deoarece își amintea afecțiunea profundă care-l lega pe Alec de părinții lui. De alt-

fel, judecând după expresia de tristețe întipărită pe fața lui, Alec nu ținea să evoce această amintire penibilă. De aceea, el schimbă foarte repede subiectul.

– Prin urmare, ți-ar plăcea să mergem din nou la pescuit împreună? îl întrebă el pe Sam.

Înainte ca Libby să poată interveni, băiatul acceptă cu bucurie.

– Oh, da, este mai amuzant cu tine. Când nu ești acolo, Lyman vrea tot timpul să ne comande.

– El este stăpânul la bord, replică Alec, amuzat.

Conversația continuă pe un ton absolut amical și destins. Era limpede, existau afinități reale între tată și fiu, o înțelegere secretă se stabilise imediat. Și Libby, cu moartea în suflet, simțea capcana închizându-se în jurul ei...

Martor atent al acestei scene, Juliet îi urmărea cu interes pe tatăl ei și pe Sam. Se întâmpla uneori să riște o privire pe furiș spre Libby; era suficient atunci ca tânăra femeie să se întoarcă spre ea ca fetița să-și plece imediat ochii. O reacție de timiditate excesivă care-i amintea lui Libby frământările propriei sale copilării.

După sucul de lămâie, copiii nu mai puteau sta locului. Lui Alec i se făcu milă și le dădu voie să se joace în salon unde se lansară în construirea unei nave spațiale cu piesele unui joc Lego. Cum Sam îl solicita mereu pe Alec pentru sfaturi sau felicitări, acesta sfârși prin a li se alătura.

Urmărindu-i pe toți trei stând direct pe podea, aplecați asupra construcției lor, ascultându-i cum se sfătuiau, râdeau, se ciondăneau, Libby simți o suferință inexplicabilă cuprinzându-i inima.

Ar fi dorit ca această seară să nu fi existat niciodată, cu tot atâta disperare dorind s-o vadă prelungindu-se la nesfârșit.

La ora nouă, nereușind să se mai stăpânească, își părăsi scaunul.

– Trebuie să ne întoarcem acasă.

– Este încă devreme, remarcă Alec, uimit.

Ea îi arătă fetița, care tocmai căsca.

– Nu pentru copii. Juliet este obosită, iar Sam merge mâine la școală.

– Ar putea să vină aici ca să se joace cu Juliet. Ea nu are prieteni, astfel că zilele i se par foarte lungi, uneori.

– Îmi pare rău, Sam este înscris la școală, trebuie să participe la ore, repetă cu fermitate Libby. Haide, Sam, plecăm.

– Vă conduc până acasă, zise Alec ridicându-se.

– Nu-i nevoie, cunosc bine drumul.

– Ba da, vă conduc, decretă el pe un ton ce nu admitea replică.

– Și Juliet?

– Ea va merge la culcare. Luiza va aștepta întoarcerea mea ca să plece.

Hotărârea lui era luată, era limpede că nimic nu-l putea face să renunțe. De aceea, Libby renunță să se mai opună.

– Noapte bună, îi spuse ea Julietei.

Privi repede ochii albaștri ai fetiței.

– Noapte bună, răspunse aceasta.

Libby se îndepărta spre ușă când o voce mică întrebă în spatele ei:

– Când mai veniți?

Tânăra femeie se întoarse, descumpănită.

– Nu știu, Juliet. Dar tu poți să vii să ne vezi când ai ocazia, dacă vrei.

Fața Julietei se lumină o clipă, apoi, după un mic semn cu mâna, închise ușa de la intrare în urma lor.

Afară, Sam merse în față cu lanterna lui de buzunar și Libby se bucură că vorbăria lui neîntreruptă o scutea să discute cu Alec. Acasă, când sosi momentul despărțirii, Sam îl întrebă pe Alec:

– Mergem mâine la pescuit?

Alec îl ciupi de obraz cu un gest afectuos.

– Vom vedea... Noapte bună, băiete.

– Noapte bună, Alec. Pe mâine, poate, răspunse Sam cu un zâmbet vesel.

Și alergă spre intrarea în casă.

Grăbită să-și ia la rândul ei rămas-bun, Libby îi mulțumi lui Alec pentru cină. Mâna lui Alec îi prinse brusc brațul.

– Nu te grăbi, Libby! Așteaptă o clipă.

– Ce mai e? Nu pot întârzia, mă așteaptă Sam.

– Nu va dura mult.

Ea scoase un suspin exasperat.

– Te ascult...

Iute ca fulgerul, Alec îi încercui mijlocul cu o mână, iar cu cealaltă îi prinse ceafa. Nu mai avu decât să se încline ca buzele lor să se unească într-un sărut perfect. Și fu ca și cum ultimii opt ani se ștergeau din memoria lui Libby...

Gura lui Alec era caldă, senzuală, și sărutul lui atât de pasionat încât îl simțea cum tremură. Libby înțelegea tot ce își stăpânea ca așteptări și rugăminți, deoarece aceeași surescitare fierbea în vinele ei. Mai bine să se plece în fața evidenței:

degeaba îl respingea pe Alec, inima ei nu-l uitase. Și el nu-i cerea decât să bată mai tare sub farmecul îmbrățișărilor lui.

Nu, nu trebuia! Dar ce să facă dacă voința ei era slabă... și dorința puternică? Libby se simțea iremediabil învinsă. Atunci, într-o încercare disperată, își aminti răul pe care i-l făcuse Alec, fraza îngrozitoare pe care i-o scrisese, „uită-mă, eu te voi uita". Își aminti că o preferase pe Margo.

Cu o mișcare bruscă, se desprinse din îmbrățișarea lui.

– Noapte bună, Alec!

În secunda următoare, închidea poarta în fața lui și se avânta spre casă.

Sam se culcase deja. Cearșaful alb, ridicat până sub bărbie, lăsa să se vadă ochii lui căprui în care strălucea o licărire malițioasă.

– Așadar, mamă, ești mulțumită că ne-am dus acolo?

– Da, răspunse ea cu un zâmbet forțat, mi-a făcut plăcere să revăd casa familiei Blanchard. A trecut o eternitate de când n-am fost acolo.

– Și Juliet, ți-a plăcut?

– Mult.

– Da, pentru o fată, nu-i rea, recunoscu Sam, generos. Ce noroc pe ea să aibă adăpostul acela din copac, ca o cabană...

Înduioșată, Libby se aplecă să-l sărute pe Sam pe obraji. Trecându-și brațele în jurul gâtului ei, el o strânse gata s-o înăbușe, ca să-i înapoieze sărutul.

Apoi, în timp ce ea se îndrepta spre ușă...

– Mamă, credeam că trebuia să te căsătorești cu Michael.

Libby se opri brusc și-i aruncă fiului ei o privire peste umăr. Un surâs larg lumina figura copilului.

– Poftim?

– Ei bine, ce sărut! Mult mai frumos ca la cinema!

Roșie la față, Libby înțelese: de la fereastra camerei lui, Sam nu pierduse nimic din spectacolul oferit de ea și Alec.

– Nu-i frumos să spionezi oamenii, Sam!

– Nu spionam. Am vrut să închid fereastra și... v-am văzut. Spune, mamă, făcând cinema a învățat Alec lucrurile astea?

– Bineînțeles, răspunse Libby pe un ton aspru. Acum, Sam, este timpul să dormi.

– Și Michael?

– Faptul că Alec m-a sărutat nu înseamnă că s-a terminat totul între mine și Michael.

Era clar că explicația îl lăsă sceptic pe băiat, dar nu mai insistă. Făcându-se ghem sub cearșaf, el adăugă numai, cu o voce somnoroasă:

– Oricum, voi putea fără îndoială să mă întorc acolo să văd cabana Julietei.

Necăjită, Libby ajunse în camera ei și se dezbrăcă. O dată goală, cedă unui impuls necugetat și întârzie câteva clipe în fața oglinzii șifonierului.

Corpul ei se schimbase de la prima întâlnire cu Alec. Adolescenta devenise o femeie înfloritoare. În opt ani, silueta ei subțirică se împlinise la nivelul șoldurilor și al pieptului. Era oare mai frumoasă așa, sau mai puțin frumoasă? În orice caz, Libby considera ansamblul mai armonios.

Și Alec, ce credea oare despre ea?

La naiba cu Alec! Ce o interesa pe ea părerea lui? Trebuia fără îndoială să-i găsească un oarecare farmec, altfel n-ar fi sărutat-o cu atâta pasiune. Dar ce dovedea asta? Nimic. Sau, cel mult, că îl atrăgea încă din punct de vedere fizic.

Dragostea fusese pentru Margo. Libby nu-l interesa decât pentru că era mama fiului său.

Își îmbrăcă furioasă cămașa de noapte, stinse lumina și se culcă. Apoi, în întunericul nopții, ca ecou la întrebarea fiului ei, Libby murmură:

– Și Michael?

Michael... Se obligă să se gândească la el, la viitoarea lor căsătorie, la viața pe care o vor făuri. Încercă să-și imagineze zâmbetul lui călduros, blândețea ochilor lui albaștri...

Din păcate, o altă figură o obseda. O figură ai cărei ochi nu erau albaștri ci căprui, profunzi, seducători...

– Du-te, Alec, lasă-mă în pace, șopti ea.

Mai mult descurajată decât furioasă, așteptă ca somnul să-i aducă eliberarea.

* * *

A doua zi, imediat după plecarea lui Sam la școală, îi telefonă lui Michael.

Până atunci, Libby se mulțumise să-i scrie în fiecare zi scurte scrisori în care îi relata evoluția muncii sale, precum și

preocupările ei și ale lui Sam. Îl prevenise de la început că telefoanele ei vor fi rare, deoarece era foarte dificil de a obține legătura cu Statele Unite.

În dimineața asta, totuși, așteptarea o chinuia. Aproape că nu închisese ochii toată noaptea. Trebuia să vorbească neapărat cu Michael, să-i audă vocea, să se lase încălzită de tandrețea lui, și totul va merge mai bine.

Libby obținu legătura din prima încercare. Semn al destinului, cu siguranță.

– Alo, Libby? Ce s-a întâmplat?

– Nu te neliniști, Michael, voiam doar să te aud. Nu s-a întâmplat nimic, eu... mă simțeam puțin singură.

– Sunt încântat s-o aflu, răspunse Michael, ușurat. Și eu mă gândesc adeseori la tine. Îmi lipsești, draga mea.

Telefonul ei părea să-i facă plăcere și Libby îl regăsea cu bucurie pe Michael cel dintotdeauna, calm, liniștit, reconfortant.

– Poate că ar trebui să ne despărțim mai des, sugeră el bine dispus.

– Poate...

– Atunci, povestește-mi, sunt sigur că nu mi-ai spus totul în scisorile tale. Cum se desfășoară șederea voastră acolo?

– Munca mea înaintează cu pași mari...

Îi vorbi mai amănunțit despre interviuri. Michael era la curent cu lucrarea ei, despre care vorbiseră adeseori împrenă.

În ciuda dorinței de a aduce vorba despre Alec, Libby nu găsi momentul potrivit ca s-o facă. Într-adevăr, cu cât se prelungea convorbirea, cu atât devenea mai dificil. Michael știa că

în viața lui Libby existase un bărbat. Cum ar fi putut să nu știe, când îl avea pe Sam? Dar ea refuzase întotdeauna să vorbească despre prima ei dragoste.

„La ce bun? răspundea ea. N-are nici o importanță, aparține trecutului."

Michael o crezuse.

– Ce-i cu tine, Libby? Te simt nervoasă, preocupată, o întrerupse brusc Michael.

– Nimic, te asigur, totul merge bine. Numai că... nu-mi închipuiam că-mi vei lipsi atât de mult.

– Și tu îmi lipsești, să știi... Cum se simte Sam? Este acolo, lângă tine?

– Sam se simte de minune. Tocmai l-am lăsat la școală. Acum mă duc să stau de vorbă cu proprietara unui magazin de articole de pai din port. Te sun dintr-o cabină, n-am telefon acasă.

– Așadar, nu există nici un mijloc să iau legătura cu tine?

– Nu.

– Voi găsi eu unul.

– Poftim?

– Nu, nimic. Gândeam cu voce tare.

Clopotul unei biserici începu să sune, reamintindu-i lui Libby obligațiile ei.

– Nu mă face să întârzii, Michael. Am fixat întâlnirea cu Martha la nouă și jumătate.

– Mulțumesc că ai telefonat. Pe curând, draga mea.

– Nu mai sunt decât șase săptămâni și șase zile, șopti Libby.

Dar Michael închisese deja.

Capitolul 5

Dacă Libby își închipuise că își rezolvă problemele printr-un simplu telefon dat lui Michael, se înșela. Alec nu întârzie să-i aducă dovada.

Se întâlniră pe Colebrook Street, în timp ce Libby urca din port ca să se întoarcă acasă după terminarea interviului.

– Bună, Libby. Am putea lua masa de prânz împreună. Ce părere ai?

Era mai mult un ordin decât o invitație. Libby refuză, agasată.

– Imposibil, am de lucru. Altă dată, poate...

Deloc descurajat, Alec merse alături de ea.

– O treabă urgentă, se pare?...

– Am petrecut dimineața luând un interviu și trebuie să-l transcriu.

– Și cât timp durează?

– O oră, poate mai mult.

El își privi ceasul.

– De acord. Tu îl transcrii, iar eu pregătesc masa.

– Eu nu...

– Haide, Libby, nu fi absurdă, va trebui oricum să prânzești, nu?

O prinse cu hotărâre de braț.

Să provoace un scandal în plină stradă nu era pe gustul lui Libby, astfel că se resemnă, promițându-și să fie fermă.

Ajunși acasă, Alec îi arătă mașina de scris pusă pe un colț al mesei din camera de zi.

– Tu o să stai aici ca să lucrezi. Între timp eu o să mă dedic artei culinare...

– Îți urez noroc! replică Libby pe un ton ursuz.

Deoarece Sam nu prânzea cu ea, masa tinerei femei se limita de cele mai multe ori la o felie de ananas rece sau la un sandviș. Din acest motiv, nu avea mare lucru acasă. Îl auzi cu satisfacție pe Alec căutând în frigider, deschizând uși de dulap și sertare. Cu atât mai bine dacă își dădea osteneala. La urma urmei, el nu făcuse decât să se invite cu forța.

– Nu te aud bătând la mașină! îi strigă el.

Ea tresări, ca și cum fusese prinsă cu mâța-n sac. Temându-se să nu fie prinsă lenevind, Libby scoase repede husa de pe mașina de scris și se așeză la masă. Introduse o foaie în mașină, deschise reportofonul și începu să-și dactilografieze textul.

Se dovedi mai greu decât se aștepta să se concentreze asupra lucrului. Mai ales când de la bucătărie ajungeau până la ea zgomote familiare de cratițe și de sertare care se deschid... Și ce miros! Extrem de plăcut! Lui Libby îi lăsa gura apă. Gândindu-se mai bine, perspectiva unui prânz adevărat n-avea cum să-i displacă.

După un timp, opri reportofonul și, uitându-și reticențele, se apropie de bucătărie. Alec amesteca în tigaie un preparat misterios. Când o zări în cadrul ușii, pe buze îi apăru un surâs.

– Foamea scoate lupul din pădure?

– Da.

– În cele din urmă, ai terminat repede treaba.

– Ce vrei, arta ta culinară mi-a făcut poftă de mâncare. De obicei, mănânc la botul calului când sunt singură.

– Faci o greșeală, Libby, ești prea slabă, replică Alec măsurând-o din cap până-n picioare.

– Sunt zveltă.

– Mult prea zveltă, atunci.

– Oricum, n-am cum să-ți plac. Nu mai am optsprezece ani, Alec.

– Știu, Libby, nu mai ești o copilă, te-ai schimbat. Și miza s-a schimbat, murmură Alec pe un ton mai grav.

– Ce miză?

– De data asta, nu mai este vorba despre un simplu divertisment.

Așadar, iată cum privea Alec povestea de dragoste a tinereții lor: drept un divertisment! În ciuda amărăciunii care o copleșea, Libby se străduia să nu-și trădeze decepția.

– Mâncarea este gata, ne putem așeza la masă, anunță Alec.

Felul de mâncare pregătit de el se compunea dintr-un rest de pește și de creveți, la care adăugase orez și legase totul cu un sos de piper verde. În pofida sărăciei ingredientelor, gustul era savuros. Dar cum ar fi putut Libby să-l aprecieze? După ce Alec vorbise cu atâta dezinvoltură despre aventura lor, simțea un nod în gât. Îi pierise pofta de mâncare.

Alec părea și el într-o dispoziție stranie. La mijlocul mesei, își împinse farfuria și o privi drept în ochi. Degetele lui bătură câteva secunde în masă, apoi se opriră, lăsând loc unei tăceri apăsătoare. Apoi aruncă o propoziție care avu efectul unei bombe.

– Libby, vreau să ne căsătorim.

Uimirea o lăsă pe Libby fără glas. I se învârtea capul și nu mai știa ce să spună.

– Să mă căsătoresc cu tine?! exclamă ea în cele din urmă. Glumești?

– Nicidecum.

– Ai fi ultimul bărbat de pe pământ cu care m-aș căsători.

– De ce?

Părea să fi reflectat cu maturitate la planul lui și asta nu-i ușura ei sarcina. Libby nu era însă mai puțin hotărâtă decât el. Îi susținu privirea fără să mai clipească.

– În primul rând, nu vreau să mă căsătoresc cu tine. Și apoi, nu te iubesc. Al treilea și ultimul lucru: mă voi căsători cu altcineva îndată ce mă întorc din vacanță.

Ultimul argument fu pentru Alec ca o lovitură de trăsnet.

– Cu altcineva? repetă el cu o voce lipsită de inflexiuni. Cu cine?

– Nu-l cunoști.

– Vreau să știu cu cine!

Era oare gelozie stăpânită în vocea lui? Nu, Alec era fără îndoială furios la ideea că altcineva ar putea avea pretenții asupra a ceea ce considera un drept al lui.

Nepăsătoare, Libby bău o înghițitură de apă.

– Este un profesor de la universitate.

– Cum se numește?

– De ce te-ar putea interesa numele lui?

Alec bătu cu pumnul în masă.

– Vreau să-l cunosc, la naiba!

– De ce? Poate că intenționezi să-l intimidezi?

– După părerea ta, aș avea vreo șansă să reușesc?

Dacă se comporta în felul acesta cu Michael... n-ar fi fost imposibil.

– Nu, răspunse Libby. N-ai nici o șansă.

– Atunci, spune-mi numele lui. Dacă trebuie să devină tatăl vitreg al fiului meu, am dreptul să știu.

– N-ai nici un drept, Alec.

– Minți, Libby! Acest bărbat nu există. Ai născocit această minciună sfruntată ca să te descotorosești de mine.

– Nu, n-am născocit nimic.

Exasperată, se ridică de la masă, urmată de Alec.

– Libby, nu mă las înșelat. Încerci să mă îndepărtezi. Ți-e teamă de ceea ce simți pentru mine.

– Ce simt pentru tine? Vrei cu adevărat să știi? Dezgust. Am fost inconștientă să mă angajez într-o aventură cu tine. Mă bucur că te-ai căsătorit cu Margo. Cel puțin, nu te-ai simțit obligat să te căsătorești cu mine!

Trecu tremurând prin fața lui ca să ajungă în camera de zi.

– Și acum, Alec, du-te, lasă-mă în pace! Dispari din viața mea!

Alec se mulțumi să scuture din cap cu încăpățânare.

– Nu, Libby, n-am să plec. Și nu te preface că mă detești. Nu m-ai fi sărutat așa cum ai făcut-o dacă m-ai urî atât de mult.

Stupoare, mânie, confuzie... Cuvintele acestea dezlănțuiră în Libby o asemenea furtună de emoții încât fu incapabilă să spună ceva.

Alec, conștient de avantajul lui, micșoră distanța care îi despărțea. Tânăra femeie nu-l văzuse niciodată atât de hotărât, atât de neînduplecat ca în clipa asta. Cu un gest de învingător, își puse un deget sub bărbia ei și o obligă să-l privească.

– Nimic nu mă va face să renunț, Libby... Și mai cu seamă profesorul tău de la universitate. Să fie foarte limpede. Și acum, plec... Dar o să mă revezi, fii sigură de asta.

* * *

Într-adevăr... Alec făcea în așa fel încât să se afle în permanență în drumul ei. La bibliotecă, pe plajă, în port, pe stradă, pretutindeni. Nu pierdea nici o ocazie să-i reamintească de prezența lui. Însoțit de fiica lui, ieși de mai multe ori la pescuit cu Lyman, Sam și Arthur. La întoarcere, Sam era invitat la ei acasă ca să mănânce pește, și, firește, Libby era invitată și ea.

Hotărâtă să nu răspundă acestor invitații, invoca de fiecare dată vreo scuză ca să refuze, până în ziua când Alec găsi riposta. La întoarcerea de la partida de pescuit, se prezentă acasă la Libby cu Sam și Juliet, având în mână un șir de pești.

– Vei cina la noi diseară, tu și cu Sam, decretă el fără nici o ceremonie.

Tânăra femeie protestă, dar el îi înlătură obiecțiile cu un gest al mâinii.

– Nu-ți convine? Foarte bine, în cazul acesta, vom cina aici.

Ca și cum era stăpânul locului, Alec intră în casă și puse stăpânire pe bucătărie, unde pregăti el însuși peștele cu ajutorul celor doi copii, în timp ce lui Libby îi reveni curățarea cartofilor.

Alec avea talent, Libby n-avea încotro, trebuia să recunoască. Lucra cu dexteritate, tranșând fileurile de pește, supraveghind fierberea sosului. Ceea ce nu-l împiedica să glumească în același timp cu Sam și Juliet.

Adresându-se lui Libby, o întrebă:

– Prietenul tău – cel al cărui nume nu mi l-ai spus – pregătește feluri bune de mâncare?

– Câteodată..

Rareori, la drept vorbind. Michael prefera să-i invite la restaurant, pe ea și pe Sam.

– Cum se numește de fapt?

– Cine? interveni Sam.

Libby tăcu.

– Bărbatul cu care mama ta vrea să se căsătorească, răspunse Alec.

Tonul ușor ironic o indignă pe Libby; ea îi aruncă o privire mâhnită.

– Ah! Michael, răspunse Sam.

Alec se întoarse spre Libby în căutarea unei confirmări.

– Îl cheamă Michael? Michael și mai cum?

– Garner, răspunse îndatoritor băiatul.

– Michael Garner este profesor?

Rosti ultimul cuvânt ca și cum era vorba despre o meserie fără valoare și demnă de dispreț.

– Da, predă biologia, zise Sam, mândru că îl poate informa pe Alec.

În continuare, Sam îi povesti cum crescuse anul trecut mormoloci cu ajutorul lui Michael. Alec îl aculta cu interes, ceea ce-l încurajă pe copil să furnizeze multe amănunte despre acea experiență. Dinspre partea ei, Libby urmărea scena. În ochii melancolici ai lui Alec citi limpede regretul că Sam manifesta atâta entuzism față de Michael și nu față de el.

De altfel, numele lui Michael reveni cu regularitate în conversație, după aceea. Nu că Libby s-ar fi arătat vorbăreață în legătură cu el, dar Sam, foarte departe de preocupările lui, vorbea adesea despre el, despre plimbările lor prin pădure, în cursul cărora Michael îl învăța denumirile copacilor și ale plantelor, despre broasca pe care o disecaseră împreună, despre specimenele pe care Michael i le aducea din studiile lui pe teren.

La fiecare din aceste evocări, Alec devenea din ce în ce mai morocănos. Dacă se îndoise o clipă de existența lui Michael, acum lucrul acesta nu mai era posibil.

* * *

În timpul săptămânii următoare, aparițiile lui Alec deveniră mai frecvente. Nu trecea o zi fără să vină cel puțin de două ori, sub cele mai diferite pretexte. Venea să ia masa de prânz cu Libby, să stea de vorbă cu ea, o însoțea la plajă, la cumpărături. Glumea cu Sam, îl lua la pescuit, făcea box cu el.

În fine, Alec se comporta așa cum visase Libby odinioară.

Dar ea nu se lăsa înșelată de această atitudine. Degeaba se străduia Alec în ceea ce făcea, el nu-i mai inspira deloc o încredere.

Erau rare locurile unde se putea duce ca să scape de el. Pe insula aceea mică, toată lumea se cunoștea și se găsea întotdeauna cineva care să știe unde ești. Libby era hotărâtă cu orice preț să dispară, și asta cu atât mai mult cu cât se simțea vulnerabilă în fața lui Alec.

De aceea, atunci când i se prezentă ocazia să părăsească insula pentru o zi, tânăra femeie se bucură din toată inima. Diferite persoane o incitaseră în cursul interviurilor ei să intre în legătură cu un anume Gibb Sawyer, unul dintre cei mai bătrâni pescari din regiune. Libby află că bărbatul trăia de puțin timp pe o insulă vecină, Spanish Wells, în compania fiicei sale. Se hotărî să-i facă o vizită.

Ce fericire! O zi fără să se teamă de insistențele lui Alec Blanchard...

Apelă la serviciile lui Lyman ca să-i ducă, pe ea și pe Sam, pe Insula Spanish. Se despărțiră dându-și întâlnire în port a doua zi dimineața la ora nouă.

Când Libby sosi la ora stabilită, Lyman nu se afla la bord. În locul lui erau Alec și fiica lui.

Furioasă, tânăra femeie se opri brusc în mijlocul cheiului. Până unde va împinge oare limitele hărțuirii? Foarte în largul lui ca de obicei, Alec arbora un zâmbet nepăsător.

– Lyman n-a putut veni. I s-a propus să lucreze pe un trauler. Vă duc eu pe Insula Spanish Wells.

Libby nu credea un cuvânt din povestea asta cu traulerul. Alec îl mituise pur și simplu pe Lyman. Acesta trebuia să fie adevărul.

– Cu atât mai rău, Alec, nu-i nevoie să te deranjezi, vom merge în altă zi.

– Gibb Sawyer te așteaptă, nu?

– Am să-i telefonez ca să stabilesc o altă întâlnire.

– N-o să-l poți găsi.

Tânăra femeie îi aruncă lui Alec o privire scrutătoare.

– Pentru care motiv?

– După spusese lui Lyman, pleacă mâine la pescuit de ton pentru vreo cincisprezece zile.

– Sawyer are optzeci și șase de ani. M-ar mira ca la vârsta asta să se îmbarce pe un vas de pescuit pentru două săptămâni!

– Îți repet ce mi s-a spus.

Libby nu credea. Alec pusese totul la cale, era convinsă de asta văzând licărirea poznașă din ochii lui. Dar dacă amâna această călătorie pentru altă dată, ar fi putut paria că Lyman va fi îmbarcat din nou pe un trauler. După cum mergeau lucrurile, Lyman va fi indisponibil toată vara!

Și dacă, prin cea mai improbabilă întâmplare, Libby ar reuși să-l convingă s-o ducă pe Insula Spanish Wells, Gibb Sawyer ar fi de negăsit. Alec ar avea grijă de asta...

În concluzie, nu avea altă posibilitate de opțiune decât să accepte compania lui Alec. Dar să nu spere ca ea să se arate sociabilă pe parcursul acestei zile!

– Foarte bine, să mergem, pentru că n-am de ales, spuse ea în silă.

Cu toate acestea, proasta ei dispoziție nu dură mult: entuziasmul copiilor când vasul părăsi portul era contagios. Cu surâsul pe buze și ochii strălucitori, ei scrutau cu interes apele limpezi în căutarea broaștelor țestoase și a bancurilor de

pești, și fiecare descoperire era salutată cu strigăte de bucurie.

Insula Spanish Wells nu era departe de Harbour Island. Peste mai puțin de o oră, înaintau de-a lungul coastei sălbatice, cu vegetație luxuriantă, a micuței insule.

– Priviți! strigă Sam.

Libby se entuziasmă brusc. Băiatul le arăta un golf mic în forma unui corn de lună, cu o plajă cu nisip alb la adăpostul unui șir de cocotieri. Văzut de pe vas, decorul era cu adevărat încântător.

Văzut mai de aproape, era de-a dreptul fermecător. Libby știa bine de ce... Locul acesta trezea în inima ei atâtea ecouri dureroase încât i se umeziră ochii de lacrimi.

– Putem să ne oprim aici? întrebă Juliet.

– Oh, da! exclamă Sam. Este atât de frumos.

Libby pândi tremurând hotărârea lui Alec, temându-se ca el să nu cedeze rugăminților copiilor. Din fericire, el nu schimbă direcția.

Îi aruncă pe furiș o privire. Cu mâna pe cârmă, Alec privea drept înainte. Nici o emoție deosebită nu se putea citi pe fața lui. Indiferență? Voință deliberată de a ignora trecutul? Libby n-ar fi știut să spună.

Puțin după aceea ajungeau la unica localitate a insulei, un cătun modest de pescari scăldat în soare, cu bărcile lui multicolore aliniate de-a lungul cheiului.

– Știi unde locuiește Sawyer? o întrebă Alec pe Libby în timp ce lega vasul la chei.

– Da, mi-a explicat fiica lui.

– Atunci, du-te la el. Eu duc copiii să viziteze împrejurimile.

– Sam mă va însoți...

– Nu, Sam va veni cu mine.

După o ușoară ezitare, Libby cedă. Pentru Sam era mai amuzant să se plimbe decât să-și petreacă ore întregi ascultând un bătrân vorbind.

– La ce oră crezi că vei termina? o întrebă Alec.

– Spre prânz.

– Foarte bine.

Luându-i pe Sam și pe Juliet de mână, se îndepărtă de-a lungul portului. Libby îi urmări mult timp cu privirea, uimită să constate cum mergeau toți trei, uniți și înțeleși ca membrii aceleiași familii...

Cuprinsă de amețeală, închise ochii ca să-și învingă emoția care o copleșea. Ce-i trecea prin cap? Era o nebunie! În secunda următoare, pleca în direcția opusă, spre căsuța în care locuia Gibb Sawyer cu fiica lui.

Cu părul rărit și alb, cu pielea tăbăcită și ridată a bătrânilor lupi de mare, Gibb Sawyer era un om într-adevăr impresionant. O primi într-un scaun cu rotile, dovadă că pescuitul de ton invocat de Alec nu existase decât în imaginația lui.

Îndată ce venea vorba despre mare, bărbatul acesta era de neoprit. Memoria lui formidabilă atrase admirația lui Libby. Pentru ea, el reînvie trecutul Insulei Harbour, anii de prosperitate, cei în care peștele făcea insula să trăiască, în care construcția navală dădea de lucru întregii populații; și apoi, anii mai puțin generoși, de sărăcie, perioade de deziluzii și de lipsuri. Îi vorbi de asemenea pe larg despre propria lui viață, despre cei cincizeci și doi de ani de fericire împărtășită cu o

soție a cărei moarte îi despărțise cu mai puțin de un an în urmă și despre a cărei amintire nu putea vorbi fără să-i tremure glasul.

Libby înnegrea cu înfrigurare pagină după pagină. Captivată de talentul de povestitor al bătrânului pescar, pierduse cu totul noțiunea timpului. De aceea, fu puțin surprinsă când Magdalena, fiica lui Gibb Sawyer, apăru în micul salon ca să anunțe sosirea unor vizitatori; care nu erau alții decât Alec și copiii.

Pentru prima dată, Libby își consultă ceasul: unu și un sfert!

– Doamne Dumnezeule, îmi pare rău! exclamă ea, încurcată.

– Nu este grav, o liniști Alec. Voiam numai să te anunț că vom prânzi. Vom trece mai târziu.

Gibb Sawyer scutură din cap.

– Nu, tinere. O eliberez imediat pe doamna dumitale. Cu tot ce i-am povestit, are cu ce să scrie un roman. Nici eu nu mi-am dat seama cum a fugit timpul... Dacă vreți să reveniți, adăugă el adresându-se lui Libby, ușa vă este deschisă.

Ea acceptă cu bucurie și stabiliră o întâlnire pentru lunea următoare. După ce îi mulțumi pentru amabilitate, Libby îi strânse mâna și se retrase.

Ajunsă afară, Sam, foarte entuziasmat, se grăbi să-i expună amănunțit cum își petrecuseră timpul.

– A fost foarte amuzant! Am privit pescarii alegând peștele, apoi ne-am plimbat prin piață și Alec a cumpărat o mulțime de bunătăți de mâncare. Ție nu ți-e foame?

– Acum că-mi vorbești despre asta, îmi dau seama că da, recunoscu Libby zâmbind.

– Copiii țineau neapărat să facem un picnic, îi explică Alec. Și cum n-am descoperit nici un restaurant foarte atrăgător...

Un picnic? De ce nu? își zise Libby. Oricum, restaurant sau picnic, principalul era să nu rămână mult timp singură cu Alec.

– Ei bine, sunt de acord, consimți Libby. Unde mergem?

Sam răspunse imediat:

– Pe plaja lui Robinson Crusoe! Aceea pe care am văzut-o de pe vas când am venit.

– Oh, da! aprobă Juliet, tropăind de bucurie.

Libby îi aruncă lui Alec o chemare mută în ajutor. El ridică din umeri, cu un mic surâs în colțul buzelor.

– Ce părere ai?

Ea nu voia să meargă acolo! Nu se punea problema să revină pe plaja aceea, ca să se lase copleșită de amintiri!

– Nu, să mergem în altă parte, sugeră Libby.

În cele din urmă, bineînțeles, se îndreptară chiar într-acolo. Copiii se arătaseră neînduplecați.

* * *

Să iubească bărbatul cel mai minunat de pe pământ și să fie iubită de el. Aceasta a fost fericirea cunoscută de Libby în vara celor optsprezece ani ai ei.

De aceea, în ziua când Alec o întrebă pe doamna Braden dacă miercurea următoare ar putea „să i-o ia pe Libby“, aceasta simți o mare bucurie.

Doamna Braden nu-i ascunse totuși teama ei când rămaseră singure.

– Sper că nu vei lua foarte în serios această... această poveste cu Alec. Este mult mai în vârstă decât tine, Libby. Și are deja o oarecare experiență.

– Știu, recunoscu ea.

Dar în sinea ei își spuse : „N-are decât douăzeci și șase de ani. Ce-mi pasă dacă are sau nu experiență? Îl iubesc și el mă iubește."

– Îmi promiți să fii cumine?

– Bineînțeles, spuse Libby zâmbind.

– Înțelegi, n-aș vrea ca Alec să-ți provoace un necaz.

– Nu vă temeți, doamnă Braden. Am încredere în Alec, îl consider prieten.

– Bine, dacă-i așa...

Cu toate acestea, când Alec veni s-o ia pe Libby, doamna Braden nu uită să-și repete recomandările.

– Mă bizui pe tine să te comporți bine, îi spuse ea lui Alec.

El zâmbi liniștitor.

– Puteți conta pe mine.

Câteva clipe mai târziu, în timp ce traversau grădina, mână în mână, ca să ajungă la drum, Libby îl întrebă pe Alec:

– Pot într-adevăr conta pe tine?

– Tu ce părere ai?

Fără să-i aștepte răspunsul, el o luă în brațe și o sărută cu pasiune.

În ochii lui Libby, Alec Blanchard întruchipa idealul masculin, era eroul visurilor ei, bărbatul pe care era în stare să-l urmeze până la capătul lumii. Și-ar fi pus viața în mâinile lui.

În răstimp de câteva săptămâni, devenise cel mai bun prieten al ei. După seara primei lor întâlniri, Alec venise s-o vadă în casa familiei Braden. Se întâmplă de asemenea să i se alăture când își petrecea după-amiaza la plajă cu Tony și Alicia. Se amesteca în jocurile lor, participa la construirea unor castele de nisip, se scălda cu ei...

Și seara, când copiii se culcaseră, iar domnul și doamna Braden jucau bridge sau stăteau de vorbă cu prieteni, Alec venea din nou. Se plimbau pe plajă de-a lungul țărmului sau, așezați pe terasă, își împărtășeau într-o tandră complicitate planurile, visurile, speranțele tainice.

Înainte de Alec, Libby nu cunoscuse niciodată vreun bărbat care să-i arate atâta interes. Și care să-i dezvăluie atât de mult din el însuși. Era singura căreia Alec i se destăinuise în legătură cu Clive Gilbert. Numai ea știa cât de mult îl mișcase moartea acestui om, numai ea singură îi văzuse fața devastată de durere.

– A fost vina mea. Eu ar fi trebuit să mor în locul lui, îi spusese el într-o seară lui Libby, cu un glas gâtuit de emoție.

Îl strânsese în brațele ei, mulțumind Cerului că nu se întâmplase așa, chiar dacă îi înțelegea durerea și sentimentul de culpabilitate.

– Am o datorie față de el și n-am să pot niciodată să mă achit de ea, adăugase Alec. Niciodată.

Ea îl sărutase cu blândețe.

– Cine știe? Poate că într-o zi vei găsi mijlocul. Încrederea pe care i-o arăta Alec o tulbura. În trei săptămâni, Libby aflase despre el mai mult decât despre băieții pe care-i cunoscuse până atunci: Danny, cu care ieșise mult timp, Cliff, cu care în urmă cu numai două luni credea că se va căsători.

Acum, cel cu care voia să-și împartă viața se numea Alec Blanchard. Avea convingerea intimă că el era acela pe care-l aștepta. Și visul ei, speranța ei cea mai fierbinte era ca și el să vrea să-și unească viața cu a ei.

Nu avusese niciodată ocazia să fie împreună mai mult de o oră sau două... până astăzi.

– Am împrumutat vasul lui Lyman, o anunță Alec în timp ce se îndreptau spre port. Am intenția să te duc într-un loc foarte deosebit.

– Unde?

– Vei vedea...

Destinația aceasta misterioasă era un minunat golfuleț, la care se putea ajunge numai pe mare, aflat pe insula apropiată, Spanish Wells. O plajă cu nisip alb, încojurată de rânduri dese de palmieri, scăldată de ape calde și limpezi în care se amestecau azurul și peruzeaua.

Când această bijuterie apăru în fața ochilor lui Libby, un surâs extaziat îi lumină fața.

– Eram sigur că o să-ți placă, murmură Alec.

– Suntem în paradis! N-aș fi crezut că în lumea asta există asemenea locuri.

Ceea ce se întâmplă în ziua aceea îi dovedi că realitatea se întâlnește uneori cu visul. Că se putea întâmpla orice.

Împărțiră cele aduse de Alec pentru picnic și mâncară admirând în același timp peisajul minunat din jurul lor. Înotară, se zbenguiră în apă cu aceeași lipsă de griji ca doi copii. Alergau veseli, se stropeau cu apă, se scufundau în apă ca să scape de celălalt. Foarte repede, totuși jocurile acestea nevinovate luară o turnură complet diferită. Ca urmare a unei

fugăriri, Libby ajunse prizoniera brațelor lui Alec, care o ținea strâns lipită de el. Atunci, urmă ceva ca o amețeală... Contactul acestui corp musculos, fremătător, lipit de al ei, declanșă o furtună irezistibilă a simțurilor ei. Privirile lor se întâlniră, și gurile lor se uniră într-un sărut năvalnic.

Libby se agăță de Alec, descumpănită de violența dorinței care o copleșea. Pe neașteptate, el o ridică în brațe și o duse până sub cocotieri, unde o puse pe prosoapele lor de baie. Aici, îngenuncheat lângă ea, o sorbi cu o privire febrilă, mângâindu-i în același timp obrazul cu vârful degetelor, apoi scobitura gâtului, rotunjimea umărului... Mângâieri subtile care o făceau să tremure toată.

– Se presupune că trebuie să mă comport bine, murmură el cu o voce răgușită, fără să-și oprească mâinile să rătăcească pe corpul ei.

Ele alunecau acum de-a lungul brațelor ei, apoi pe curba delicată a mijlocului.

– Consideri că nu te comporți bine? replică Libby dintr-o suflare.

– Depinde ce se înțelege prin asta.

El zâmbi și Libby, zâmbindu-i la rândul ei, îi atinse cu un deget care tremura părul negru de pe piept.

– După părerea mea, te comporți perfect.

– Oh! Libby...

Tremurând, Alec puse din nou stăpânire pe buzele ei.

– Libby... am atâta nevoie de tine.

Și ea avea nevoie de el. La nebunie. Alec îi era indispensabil ca aerul de respirat. Era jumătatea cealaltă a propriei ei ființe.

Cu un gest plin de delicatețe, el îi mângâie gâtul fremătător și se opri exact la marginea costumului de baie, în scobitura sânilor. Încremenită într-o nemișcare totală, Libby rămăsese cu ochii ațintiți pe figura lui Alec, fascinată de ce exprima acesta. Dorința, bineînțeles, pasiunea, dar și o tandrețe care o tulbură. Mai cu seamă când privirea lui Alec o întâlni pe a ei. O privire vibrând de sensibilitate: o invita la dragoste, dar nu i-o impunea.

Fără nici o ezitare, Libby se ridică într-un cot ca să-și descheie sutienul costumului de baie, dezvăluindu-și sânii albi în delicata lor nuditate.

Alec își ținu respirația.

– Ce frumoasă ești...

Ea îi zâmbi.

– Și tu ești frumos... Ești bărbatul cel mai frumos pe care l-am văzut vreodată, Alec.

– Și ai văzut mulți?

Libby roși.

– Nu... în fine, nu în felul în care îți imaginezi.

– Este adevărat? șopti Alec.

Ea dădu din cap, sufocată de emoție.

– Dar pe tine te vreau, adăugă ea cu înfocare.

Și ca pentru a i-o dovedi mai bine, îl îmbrățișă într-un elan posesiv, își trecu mâinile peste spatele și mijlocul lui în mângâieri nerăbdătoare și își frecă sânii de bustul lui gol.

Era o îndrăzneală de care nu s-ar fi crezut în stare în urmă cu câteva minute, dar Alec tocmai trezise femeia care dormea în ea. Și Libby, amețită de un sentiment de libertate exaltantă, nu mai avea decât o dorință: să descopere cu el aventura dragostei fizice.

Înnebunit, el luă fața lui Libby în palmele deschise ca să-i culeagă gura, apoi coborî încet spre gât, spre pieptul ei umflat de plăcere, care se ridica în ritmul sacadat al respirației.

– Oh, Libby, te doresc ca un nebun.

Ea abia îl auzea, transportată de un vârtej de plăcere.

Cu gesturi febrile, Alec isprăvi s-o dezbrace și își scoase și el costumul de baie. Apoi, mâinile lui îndrăznețe și experte începură o explorare senzuală a corpului lui Libby, care o duse într-un univers al pasiunii a cărui existență n-ar fi bănuit-o niciodată. Căldura sărutărilor lui o amețea și ea se răsucea, străbătută de fiori, copleșită de violența acestor senzații noi.

– Alec...

Ea fu aceea care, murmurându-i numele, îl trase spre ea ca să-l facă să înțeleagă urgența dorinței ei.

– Mă tem să nu-ți fac rău, șopti el.

Ea îi zâmbi încrezătoare.

– Nu...

Libby nu simți nici o durere. În clipa aceasta sublimă, numai Alec conta în ochii ei. Alec, dragostea pe care i-o purta, dovada pe care dorea să i-o ofere despre sinceritatea ei.

Condusă doar de această exigență, Libby se dărui în întregime, unduindu-se sub el în ritmul exaltat al pasiunii. Plăcerea se născu în ea cum se nasc valurile, crescând, amplificându-se treptat. În clipa în care credea că atinge culmea voluptății, extazul explodă în ea cu aceeași impetuozitate cu care valul, înalt și clocotitor, se sparge de țărm.

Senzația se risipi la fel cum se retrage marea, încet, treptat, lăsând-o pe tânăra femeie cu un minunat sentiment de plenitudine.

Atinse obrazul lui Alec cu vârful degetului. El se ridică într-un cot pentru a-și cufunda în ochii ei o privire emoționată înainte de a depune un sărut în palma ei.

– Te simți bine? murmură el.

Drept răspuns, ea îi zâmbi în timp ce lacrimi îi perlau pleoapele. Lacrimi de fericire.

Flacăra iubirii lor străluci înalt și puternic de-a lungul acestei zile magice. Stăpâniți de o sete nesățioasă unul de celălalt, se îmbrățișau, se sărutau, se lăsau pradă focului pasiunii, ca și cum erau singuri pe lume.

Abia când soarele începu să coboare la orizont se hotărâră să se întoarcă pe Insula Harbour. O inexplicabilă melancolie o cuprinse pe Libby când văzu îndepărtându-se micul golf unde cunoscuse atâta bucurie.

– Aceasta va fi plaja noastră, murmură ea.

– Da, grădina iubirii noastre, aprobă Alec strângând-o lângă el.

– Vom reveni oare aici?

– Bineînțeles.

Ea nu se îndoi nici o clipă, ciubărită în îmbrățișarea caldă a brațelor lui.

Nu se întorseseră acolo niciodată.

Capitolul 6

După opt ani nimic nu se schimbase.

Aceeași plajă, aceiași palmieri, totul părea identic. Și cu toate acestea, nimic nu era ca înainte. În ochii lui Libby, locul își pierduse puterea magică. Dacă trebuia să judece după atitudinea lui Alec, întoarcerea lor în locul acesta nu trezea în el nici un fel de emoție.

Imediat ce vasul ancoră în port, el își făcu de lucru cu adunatul lucrurilor, indiferent la exclamațiile entuziaste ale copiilor care alergau deja pe țărm.

Abătută, Libby îl ajută să transporte coșuri și sacoșe pe nisip. Acolo, ea începu să organizeze instalarea lor, fără nici un fel de grabă, deoarece se temea de momentul când va trebui să înfrunte privirea lui Alec.

Inevitabil, însă, momentul acesta sosi. Atunci, alese soluția de a-i întoarce spatele lui Alec ca să-și concentreze atenția asupra copiilor care se zbenguiau la malul apei: Sam cu exuberanța lui obișnuită și Juliet cu o vioiciune pe care tânăra femeie nu i-o cunoscuse niciodată până acum.

Cât de mult se schimba copilul acesta... Văzând-o țopăind de bucurie, auzindu-i hohotele de râs, Libby se simți copleșită de un val de tandrețe. I-ar fi plăcut atât de mult să aibă o fetiță ca Juliet. Și totuși, putuse s-o deteste timp de opt ani de zile... I s-ar fi părut de neconceput să simtă într-o zi un atașament sincer pentru această copilă născută din dragostea lui Alec cu Margo.

Libby aruncă pe furiș o privire spre Alec. Oare ce gânduri îi ocupau mintea?

Și află imediat.

– Mă întreb cum ar reacționa Sam dacă ar afla că a fost conceput acolo, sub copacul acela.

Libby îl privi încremenită.

– Acesta este adevărul, adăugă el.

– Știu, dar n-am intenția s-o strig în gura mare ca să afle toată lumea. Și ai face mai bine să te abții și tu.

– Da, cunosc punctul tău de vedere asupra acestei chestiuni. Și îl consider complet aberant.

– Deloc!

– Ba da, Libby! Atitudinea ta te înfundă în minciună.

– Dar îmi face viața suportabilă.

– Chestiune de opinie... Mă întreb dacă nu te minți și pe tine însăți.

– Ce trebuie să înțeleg prin asta?

– Numai atât: te comporți ca și cum n-am fost niciodată aici, ca și cum aici nu s-a întâmplat nimic. Totuși, nu se poate să fi uitat...

Ea ridică din umeri în semn de indiferență. Alec insistă.

– Răspunde-mi, Libby.

– Nu țin să-mi amintesc, poftim!

– Nu ții să-ți amintești?

Ea sesiză în intonația vocii lui accente dureroase, ca și cum răspunsul ei îl rănea. Într-un acces de curiozitate, îl întrebă:

– Ție ți se întâmplă să-ți amintești?

– Da. Pe parcursul anilor, am revenit aici cu gândul aproape în fiecare zi.

Lui Libby i se păru că inima ei se oprea să mai bată. Reuși cu mare greutate să nu-și trădeze emoția.

– Presupun că nu mă crezi, dar acesta este adevărul, continuă Alec cu un surâs melancolic.

Nu, nu putea și nu voia să-l creadă, nu avea dreptul! Ar fi însemnat să-și distrugă apărarea.

Alec își îndreptă privirea spre Sam și Juliet, după care continuă:

– Bineînțeles, nu-mi închipuiam o asemenea situație. Tu și cu mine pe această plajă, cu doi copii neastâmpărați... dar este bine așa, îmi place, încheie el cu un zâmbet aproape fericit.

Siguranța liniștită a vocii lui avea ceva extrem de tulburător. Alec i se arăta lui Libby într-o nouă lumină, ea putând să evalueze cât de mult se schimbase. La treizeci și patru de ani, în floarea vârstei, dezvăluind o personalitate voluntară, puternică, hotărâtă, tot atâtea calități pe care le ghicise în el în urmă cu opt ani. Astăzi, însă, Libby descoperea în plus la Alec un suflet cald, sensibil.

La fel cum îl iubise în tinerețea ei, Libby se temea să nu se îndrăgostească de bărbatul care devenise... Ar fi o nebunie! Deoarece el n-o iubea cu adevărat. Numai Sam îl interesa.

Dintr-un reflex necontrolat, își strânse brațele peste piept, ca pentru a se apăra de un pericol iminent.

Alec îi întinse mâna.

– Vino. Hai să ne distrăm cu copiii.

– Nu, n-am chef să...

Alec îi reteză scurt protestele.

– Te rog, Libby. N-o să stai îmbufnată până diseară!

Fără să-i lase răgazul să răspundă, o prinse de mână și o antrenă spre mare.

Ce rău era să-și permită câteva clipe de slăbiciune? O singură după-amiază nu putea avea consecințe... Aceste câteva ore vor rămâne unele dintre acele clipe din afara timpului, un moment privilegiat. Un basm, într-un anume fel.

Încântați, copiii îi primiră cu țipete de bucurie. Cum Julietei părul îi cădea mereu pe față, Libby i-l împleti într-o lungă coadă blondă. Așezate una lângă alta pe nisip, ca o mamă cu fiica ei, îl priviră pe Alec ridicându-l pe Sam pe umeri și intrând în apă cu el. Nu i se mai vedeau decât nasul și creștetul capului. Alec se distra făcând bule de aer, ceea ce dezlănțui veselia Julietei.

Cum toată lumea era înfometată, se retraseră la umba cocotierilor și despachetară sandvișurile cumpărate de Alec. Această masă modestă fu savurată cu poftă și stropită cu câteva sticle de apă minerală.

Mai târziu, construiră un splendid castel de nisip și își înscriseră numele pe plajă, așa cum un artist își semnează opera. După aceea, intrară cu toții în apă ca să înoate sau numai ca să se lase purtați de valuri. Libby radia de mulțumire; se simțea fericită cum nu fusese de mult timp.

De aceea, când soarele aprinse asfințitul și se întoarseră pe vas, nu respinse brațul lui Alec pus în jurul umerilor ei. Și, când el o strânse aproape, Libby se lipi, fără să opună rezistență, de umărul lui, atât de plăcută era căldura acestui contact. Avea impresia că plutește pe un nor de fericire. Conștientă de caracterul prețios al acestui moment, îl savura încercând să nu se gândească la faptul că va trebui să revină cu picioarele pe pământ.

Aceeași fericire deplină o stăpânea când părăsiseră „grădina dragostei“ lor în urmă cu opt ani. În seara aceea, însă, în port îi aștepta o mare surpriză: Margo...

În seara asta, Margo nu va fi acolo. Basmul se va încheia fără vreo surpriză neplăcută și viața își va relua cursul de fiecare zi.

Se apropiau de Insula Harbour. Vasul acostă fără zgomot la chei. Alec se pregătea să-l amareze când o lanternă lumină noaptea.

– Ah, tu ești, Lyman? întrebă Alec. Ține, prinde.

Și îi aruncă parâma.

– Am prins-o, răspunse o voce.

Dar nu era vocea lui Lyman, ci a lui Michael.

***

– Trebuie să recunoști că este o surpriză!

Așezat pe canapeaua din camera de zi, cu un pahar de whisky în mână, Michael o urmărea pe Libby cu un zâmbet amuzat.

– Oh, da!

De fapt, la aproape două ore după reîntâlnirea lor, tânăra femeie nu-și revenise încă din uimire.

Această vizită neprevăzută îi provocase aceeași uimire lui Sam. Descoperindu-l pe Michael pe chei, el coborâse în fugă de pe vas ca să-i sară de gât.

– Michael! Tu ești!

Sam nu mai putea de bucurie. El fu cel care făcu prezentările, din fericire, deoarece Libby ar fi fost incapabilă de așa ceva.

– Ea este prietena mea, Juliet. Iar el este Alec...

Cum Libby îndreptase lanterna spre fiul ei și spre Michael, Sam adăugase vesel:

– El este Michael!

Cu inima bătând puternic, Libby înregistră caleidoscopul de emoții de pe fețele dezvăluite de lumina lanternei. Cea a lui Michael, al cărui zâmbet dispăru când văzu mâna lui Alec pe umărul lui Libby; cea a lui Sam, radiind de bucurie, a lui Juliet, curioasă, și în sfârșit cea a lui Alec... întunecată și amenințătoare.

– Leagă parâma, îi aruncă el tăios lui Michael.

După ce o împinse pe Libby pe chei, i-o întinse pe Juliet, apoi sări la rândul lui de pe vas. Apoi, îndepărtând-o pe fiica lui, o întrebă încet pe Libby:

– Ce înseamnă asta? Este o cursă?

– Nicidecum eu...

– Oricum, n-are nici un fel de importanță! Poți să-l trimiți înapoi chiar mâine. Haide, Juliet, mergem acasă, este târziu.

Insolența lui ar fi îngrozit-o pe Libby dacă n-ar fi fost sub șocul sosirii lui Michael. Înainte de a putea reacționa în vreun fel, Alec își luă lucrurile și o prinse de mână pe Juliet.

– Noapte bună! le aruncă el.

– Noapte bună, Alec! îi strigă Sam.

Libby, extrem de încurcată, urmări siluetele lor îndepărtându-se în întuneric.

– Alec? întrebă Michael. Despre cine este vorba?

– Este... fiica lui este prietenă cu Sam, bâigui Libby.

– Înțeleg.

Lucrurile se opriră aici până când se regăsiră între patru ochi în camera de zi.

Atunci, Michael o trase pe tânăra femeie în brațele lui și puse stăpânire pe gura ei. Imperios, avid, sărutul lui se voia convingător. Libby avea nevoie să fie convinsă, nu cerea decât să se lase în seama lui. Din păcate, cu toate eforturile ei, nu se putea împiedica să se gândească la sărutările lui Alec, la pasiunea fierbinte care se aprindea de fiecare dată între ei. O pasiune pe care îmbrățișările lui Michael nu reușiseră niciodată să o facă să renască în ea.

Această descoperire îi aduse lacrimi în ochi. Nu, era prea nedrept...

Michael își dădu seama fără îndoială de tulburarea ei, deoarece se îndepărtă puțin ca s-o privească, îngrijorat.

– Libby...?

Incapabilă să-i înfrunte privirea, ea își coborî pleoapele.

– Iartă-mă, Mike, eu... sunt obosită... Pot să-ți ofer un whisky?

– Cu plăcere.

Astfel că acum stăteau față în față, el pe canapea, cu paharul de whisky în mână, iar ea în cadrul ușii, cu un pahar de ceai rece.

– N-ar fi trebuit să vin, prin urmare? întrebă el în timp ce zâmbetul i se ștergea de pe buze.

– Nu.

Michael făcu să danseze lichidul de culoarea chihlimbarului de pe fundul paharului său. Libby îl simțea încordat, ca și cum nu știa prea bine cum să abordeze subiectul care îl preocupa.

A ales maniera cea mai directă.

– Alec nu este numai tatăl Julietei, nu-i așa?

Ea păli.

– Este și tatăl lui Sam?

Nu mai era cazul să apeleze la minciuni și la subterfugii, își zise Libby.

– Da, ai ghicit. Dar să știi că asta nu schimbă nimic.

Michael râse neîncrezător.

–Totuși, Libby! De ce nu mi-ai spus nimic?

Ea începu să măsoare cu pași mari încăperea, nervoasă.

– Nu puteam.

– Din cauza lui ai venit aici? Sperai să reiei legăturile cu el?

– Nu! Bineînțeles că nu, dacă ții seama că ne vom căsători. Nici măcar nu m-am gândit că-l voi găsi aici.

– Într-un cuvânt, nu este decât o coincidență?

– Da.

– Dar Alec este tatăl lui Sam.

– Da...

– Și cum se numește tatăl lui Sam?

Părea să-i placă să repete aceste cuvinte, ca pentru a le pătrunde mai bine înțelesul.

– Alec Blanchard, răspunse Libby fără nici o tragere de inimă.

– Cum? **Blanchard?** Actorul? Regizorul?

– Da.

Surprins, Michael nu-și ascundea stupoarea.

– Unde l-ai cunoscut pe Alec Blanchard?

– Aici...

În câteva cuvinte, Libby îi dezvălui ceea ce nu destăinuise niciodată decât părinților ei: cum drumurile lor se încrucișaseră, din întâmplare, cu câțiva ani în urmă.

– L-ai iubit?

Acesta a fost unicul comentariu al lui Michael când ea terminase de vorbit. Mai mult o constatare amară decât o întrebare. Cum să susțină contrariul? Libby ar fi fost incapabilă s-o facă.

– Da, murmură ea. L-am iubit.

– Și încă îl mai iubești, după... câți ani?

Opt ani, acum.

Ea îl privi lung, revoltată, gata să nege.

– Nu! Nu este adevărat. Nu mai simt nimic pentru el. Totul s-a sfârșit între noi.

Michael rămase tăcut un timp. La ce se gândea oare? O credea, măcar? Fiecare secundă care trecea sporea suferința lui Libby. Cât de mult se învinuia că îl chinuia cu îndoileli și frământări! Pe el, atât de bun, atât de tandru și înțelegător.

În cele din urmă, el se ridică de pe canapea, se apropie și își puse mâinile pe umerii ei.

– Libby...

– Oh, Michael, îmi pare rău. Regret ce s-a întâmplat. Eu nu...

– Sst. N-are importanță. pentru că nu mai este nimic între voi...

– Nu, nu mai este nimic, te asigur.

– Atunci, nu-ți face sânge rău, murmură Michael.

Un surâs îi destinse fața. Înconjurând-o pe Libby cu brațele, o strânse lângă el și ea se lăsă legănată, cu pleoapele închise. Cuibărită la pieptul lui, încerca întotdeauna un sentiment binefăcător de tihnă și de siguranță. În seara asta, Libby avea nevoie mai mult ca niciodată de căldura lui.

– Oh, Mike! Ce o să fac?

– Du-te la culcare.

– Voiam să spun... în legătură cu Alec, șopti ea ridicând spre el o privire timidă.

– N-ai decât să-l ignori.

Să-l ignore? Era oare posibil?

– Vom vorbi din nou despre toate astea mâine, adăugă Michael. Nu se va schimba nimic până atunci.

– Sper.

– Sunt sigur de asta, zise Michael atingându-i ușor fruntea cu un sărut. Numai dacă reușesc să te conving să mă accepți în patul tău?

Cum Libby scutura din cap, Michael avu un zâmbet melancolic.

– Bănuiam... Nu te neliniști, draga mea. Faptul că este bogat și influent nu înseamnă că poate să-ți impună voința lui.

După aceste cuvinte liniștitoare, el o părăsi ca să urce la etaj, în camera pe care trebuia s-o împartă cu Sam. Trebuia oare să-l creadă? Pe Libby o părăsise toată bucuria. Pentru ea, basmul se încheia într-o notă foarte tristă.

***

Când intră în bucătărie după o noapte de insomnie, Libby îl găsi pe Michael instalat în fața unei cești de cafea. O întâmpină cu un surâs încurajator.

– Bună dimineața.

Ea îi răspunse la salut cu o voce lipsită de veselie. Tâmplele îi zvâcneau, corpul o durea și se simțea la fel de obosită fizic cât și moral.

– S-ar spune că nu prea ești în formă? o întrebă Michael.

– Nu, nu prea.

El se ridică de pe scaun ca s-o ia în brațe.

– Nu te necăji. N-avem decât să vizităm insula, astăzi. Îmi vei servi drept ghid, de acord? În felul acesta, Blanchard nu te va supăra.

Însemna să nu-l cunoască bine pe Alec... Nu-și terminaseră încă micul dejun și el era deja acolo.

– Am venit să-ți văd prietenul, anunță el în fața expresiei uimite a lui Libby când aceasta îi dechise ușa.

Fără să aștepte măcar să fie invitat, intră în camera de zi.

– Se pare că ați crescut mormoloci împreună, dumnea-voastră și Sam, îi spuse el lui Michael.

– Este exact, confirmă Michael, uluit.

Văzându-l pe Alec luând loc pe un scaun, Libby își încruntă sprâncenele, iritată de dezinvoltura lui.

– La vremea aceea, Sam avea nevoie de prezența unui tată, adăugă Alec. Am spus: **la vremea aceea...**

Mesajul era cât se poate de clar: „De acum înainte, nu mai are nevoie, sunt aici".

Fără altă introducere, îi propuse lui Michael:

– O să vizităm insula împreună. Libby are de lucru.

– Eu nu... începu ea.

Dar Alec n-o lăsă să continue.

– Timpul ei este prețios. Îmi repetă asta fără întrerupere.

Spunând asta, îi aruncă lui Libby un zâmbet complice care o făcu să tremure de exasperare.

– Veniți? Mașina mea este afară, îi aruncă el lui Michael.

Descumpănit, acesta șovăi. Privirea lui se mută rând pe rând de la Libby la Alec, apoi ridică din umeri.

– Ei bine, de acord. Vă urmez.

***

După terminarea turului insulei, Michael fu dus la plajă de Alec și de fiica lui pentru a se consacra plăcerilor scufundărilor submarine între stânci. După care îl recuperară pe Sam la ieșirea de la școală și reveniră acasă la Libby, care fu informată că vor cina cu toții într-unul din restaurantele de pe insulă.

– Du-te repede și te pregătește, îi porunci el.

– Eu prevăzusem să cinăm aici.

– Nu, nu în seara asta.

Tonul lui era categoric și, copleșită de plictiseală, sfârși prin a ceda. Libby avea impresia că este depășită de evenimente.

Alec le oferi o masă regească, stropită cu cele mai bune vinuri. Pe durata întregii seri el conduse conversația, strălucind prin farmecul și destinderea lui. Confidențele sale despre lumea cinematografiei în special fură asculate cu un viu interes. Chiar și Michael, fire puțin impresionabilă totuși, fu cucerit de povestirile lui nostime.

Atât la masă cât și la întoarcerea cu mașina, Michael se găsi plasat cât mai departe posibil de Libby. Cu siguranță, întâmplarea nu jucase nici un rol în privința asta...

– Prin urmare, ce ți-a spus? îl întrebă tânăra femeie îndată ce rămaseră în sfârșit singuri acasă.

– Mi-a dat cu amabilitate de înțeles că trebuie să mă dau la o parte și să-i las libertate deplină de acțiune.

– **Cum?**

– Da... Blanchard te vrea, Libby.

– Bineînțeles că nu! Pe Sam îl vrea!

– Eu nu sunt atât de sigur.

– Eu, da!

Michael o prinse pe Libby de mijloc și o trase spre sine. O privi drept în ochi, cu un aer grav.

– Întrebarea nu este de a ști dacă te vrea sau nu, Libby. Eu sunt convins că da. Întrebarea este de a ști dacă are șanse să-și atingă scopul.

– Ei bine, răspunsul este nu! Nu mi-am schimbat hotărârea. Ne vom căsători imediat ce mă întorc, Michael.

***

În timpul zilelor care urmară, Alec desfășură comori de ingeniozitate ca să se insinueze între Libby și Michael. Nu le lăsa nici o clipă de liniște. Pe scurt, avea un comportament odios.

Libby se străduia să privească situația cu filosofie. Nu scăpa nici o ocazie să se agațe de gâtul lui Michael în prezența lui Alec, să-l sărute, să se cuibărească lângă el. Manevrele acestea, departe de a-l descuraja, păreau dimpotrivă să sporească tenacitatea lui Alec.

Într-o dimineață, la trei zile de la sosirea lui Michael, Libby se repezise intenționat în brațele lui Michael...

Rezultatul se dovedi concludent: cu un rictus dezagreabil pe buze, Alec îi salută pe un ton deosebit de tăios.

Aranjă în așa fel lucrurile încât să-l trimită repede pe Michael la etaj să-l vadă pe Sam, ca să rămână singur cu Libby în bucătărie.

– După cum văd, încerci să mă faci gelos.

– Nicidecum. Supraestimezi interesul pe care ți-l port, Alec. Pentru că nu-ți place să mă vezi sărutându-l pe Michael, n-ai decât să rămâi acasă la tine.

– Sunt atât de plăcute săruturile profesorului? Să vedem dacă nu le preferi pe ale mele...

Cu o mișcare fulgerătoare, o lipi de el și o sărută cu o patimă nestăvilită, pe lângă care săruturile lui Michael păreau foarte timide. O veritabilă înfrigurare puse stăpânire pe Libby chiar în timp ce se lupta cu disperare să-și recapete stăpânirea de sine.

Cu toate acestea, Alec fu acela care se îndepărtă primul. În același timp, privirea lui se îndreptă spre scară. Ridică din umeri cu un aer dezolat.

– Voiam numai să mă asigur că aveam dreptate, îi spuse el lui Michael.

În clipa aceea, Libby îl detestă mai mult decât îl detestase vreodată în ultimii opt ani.

Alb la față, Michael rămăsese înlemnit la picioarul scării. Ochii lui treceau pe rând de la Alec la Libby. Avea înfățișarea deznădăjduită a unui bărbat trădat.

În culmea indignării, Libby se întoarse spre Alec.

– Ești ticălos! îi aruncă ea. Ticălos, mă auzi?

Și ieși din casă.

Cât timp rătăcise oare la întâmplare? Libby ar fi fost incapabilă să spună. Zbuciumată, nefericită, nu mai era conștientă de ce se întâmpla în jurul ei.

Ce se va întâmpla oare de acum înainte? Acum nu mai putea fi vorba despre căsătoria cu Michael. Poate că la întoarcere nici nu-l va mai găsi acasă.

Michael nu plecase, dar îl găsi ocupat cu pregătirea valizei, cu o expresie încordată pe față.

– Plec, o anunță el pe Libby.

Se așeză pe pat, cu un nod în gât, privindu-și mâinile puse pe genunchi.

– Îmi pare rău, Michael.

– Și mie.

Ea își ridică ochii ca să-l privească în față.

– Te iubesc, murmură ea cu o voce tristă.

***

A doua zi, ajunseră într-o dispoziție abătută la locul de îmbarcare spre Nassau. La ora zece, vasul-navetă îl luă pe Michael și Libby porni singură, cu lacrimi în ochi, pe drumul de întoarcere.

Ca să uite de supărare, își petrecu restul zilei la masa de lucru. Pierdere de timp: era incapabilă să se concentreze.

Fiul ei renunță să-i mai vorbească; pierdută în gândurile ei, mama lui nu-l asculta.

– Îți lipsește Michael, declară el sentențios.

Ea ar fi vrut ca lucrurile să stea astfel...

Ca să nu-l neliniștească pe Sam, Libby jucă trei partide de dame cu el, pe care le pierdu, atât de neatentă era.

De aceea, când apăru Arthur ca să-l invite pe Sam să-și petreacă noaptea la el, tânăra femeie primi invitația cu bucurie. Își iubea fiul dar, în seara asta, avea nevoie să facă bilanțul singură.

Își dădu acordul fără greutate, spre marea bucurie a lui Sam.

După mai puțin de o jumătate de oră, după ce încercase fără mai mult succes să lucreze, Libby se ducea la culcare.

Imposibil să doarmă... Ochii ei refuzau să se închidă, o hărțuiau o mulțime de gânduri.

Poate că va fi mai bine jos, pe canapeaua din camera de zi. Dar și aici somnul se încăpățâna s-o ocolească. Istovită, Libby începu să se gândească la perioada nu atât de îndepărtată în care viața ei era simplă, liniștită, bine așezată...

Brusc, tresări: cineva bătea la ușă.

Capitolul 7

Bătea... sau mai degrabă izbea furios.

Despre ce putea fi vorba?

Neliniștită, Libby se ridică și, fără să se gândească, se duse să deschidă.

– Alec! Ce-i cu tine?

Părea în prada unei ciudate agitații.

– Credeam că ai plecat! exclamă el.

– De ce să fi plecat?

– De ce? Ca să-l urmezi pe Michael. El a părăsit insula.

– Da. Din cauza ta!

Alec intră în încăpere și se opri în fața ei.

– Nu conta pe mine ca să regret plecarea lui.

– Oh! bănuiam. Ce vrei, Alec?

– Știi bine.

– Îl vrei pe Sam.

El o privi lung, fără să spună ceva, apoi scutură din cap.

– Nu, Libby, nu pe Sam. Nu numai pe el. Pe tine.

Rezemată cu spatele de ușă, cu inima bătând să-i spargă pieptul, Libby îl cercetă la rândul ei pe Alec. Nu mai exista nimic comun între nepăsătorul Alec, cel sigur pe el, care o hărțuise atâtea zile, și bărbatul care se afla acum în fața ei, neras, cu părul în dezordine, cu o expresie chinuită pe față.

În douăzeci și patru de ore, fermecătorul mândru și zeflemitor se transformase într-o ființă copleșită de nesiguranță.

– N-am încetat niciodată să te vreau, Libby.

– Te rog, Alec, nu-ți bate joc de mine! M-ai făcut să îndur destule de câtva timp, nu?

El avu un râs trist.

– Și tu, îți imaginezi cât m-ai făcut să sufăr pedepsindu-mă zi după zi cu prezența acelui tip?

– Ce tupeu! Michael venise să mă vadă, eram logodiți, ce putea fi mai firesc? Nimeni nu-ți cerea să fii aici.

– Erați?

– Poftim?

– Ai spus „eram“ logodiți?

– Într-adevăr. Acum nu mai suntem. Încă o ispravă de trecut la activul tău!

Alec părea dintr-o dată mai puțin abătut. Îndreptându-se spre canapea, se lăsă să cadă pe ea cu toată greutatea lui.

– Ridică-te! îi ordonă Libby.

– Nu.

– Alec, întoarce-te imediat acasă la tine.

– Nu.

Redusă la neputință, Libby oftă exasperată.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Alec! de ce mă supui la un asemenea calvar? Ascultă, în privința lui Sam... am putea găsi o soluție.

– Adică?

– Înțeleg că dorești să-l vezi. Înțeleg asta și sunt de acord. În fine... în anumite limite, se grăbi ea să adauge, de teamă ca el să nu creadă că era vorba despre o capitulare.

– Prin urmare, intenționezi să-mi oferi un drept de vizită? Asta e ideea ta?

– Nu tocmai un drept... să spunem că nu te voi împiedica să-l vezi.

– Ai vrea să n-o poți face!

– Eu... eu...

– Oricum, Sam nu constituie decât o parte a problemei. O mică parte. Partea importantă ești tu.

– Eu? repetă Libby, dintr-o dată mai nervoasă.

– Da, tu. O știi bine, Libby, ți-am spus-o. Vă vreau pe amândoi, pe Sam și pe tine.

– Nu, pe mine nu.

– Și de ce nu?

– Dacă așa ar sta lucrurile, pe mine m-ai fi ales acum câțiva ani, nu pe Margo.

O dată mai mult, la evocarea lui Margo, Alec se întristă. În clipa următoare, era în picioare.

– Uită trecutul, Libby! replică el cu vehemență. Astăzi, pe tine te aleg!

Din clipa asta, tot ce rămăsese din stăpânirea lui de sine îl părăsi. Se apropie de Libby și o strânse la piept într-o îmbrățișare sălbatică înainte de a pune stăpânire pe buzele ei cu o pasiune care îi tăie respirația.

Alec i se dezvălui brusc într-o nouă lumină. Nu mai era amantul tandru de odinioară, nici personajul trist și singuratic din ultimul timp. Nu, Alec părea acum însuflețit de o ardoare disperată, ca și cum își distrusese brusc digurile rezistenței.

Înspăimântată, Libby încercă să se retragă.

– Nu, Alec! Nu, nu vreau!

– Ba da, vrei! Nu așteptăm, și unul și celălalt, decât clipa asta de când ne-am revăzut.

– Nu, eu...

– Lasă-mă să te strâng în brațele mele, Libby. Mă iubești! O știu.

La aceste cuvinte, o cuprinse un fel de amețeală. Bineînțeles că îl mai iubea! Îl iubea, îl ura, îl dorea extrem de mult. Și cu atât mai rău dacă nu era rezonabil, cu atât mai rău dacă încă era îndrăgostit de Margo. Nu se putea opune acestei atracții nebune care o împingea spre el.

Ce să facă? Era atât de tentant să se lase ispitită... Și, în definitiv, poate că ar fi mijlocul de a se vindeca de această atracție. Da, să retrăiască dragostea cu Alec ca să-l uite mai bine... Să împartă cu el treapta supremă a intimității, ca să se elibereze de sub influența lui.

Gura lui pusese din nou stăpânire pe a ei și o săruta cu atâta senzualitate încât dorința se răspândi în vinele ei ca lava topită. Libby se clătină, subjugată de forța avântului care îi împingea unul spre celălalt.

Din clipa aceasta, ea știu că nu exista o altă alegere decât să meargă până la capătul pasiunii ei.

Alec o împinse pe Libby spre canapea și începu să-și descheie nerăbdător nasturii cămășii, cu buzele unite mereu cu ale ei.

– Nu, spuse ea scuturând din cap.

– Libby, te rog...

– Voiam să spun, nu aici.

Îl luă de mână și-l antrenă spre scară, în prada unei exaltări înfrigurate.

În dormitor, miresmele nopții tropicale pătrundeau prin fereastră deschisă. Alec o luă pe tânăra femeie în brațe și, asemenea unei mângâieri ușoare, gura lui îi atinse urechea, obrazul, și ajunse în sfârșit să-i captureze buzele întredeschise. Schimbară un lung sărut încărcat de o pasiune fierbinte, la care Libby răspunse cu tot atâta înfocare câtă îi era dată. Acum că își recunoștea deschis dorința, nimic n-o mai reținea, nici teamă, nici pudoare.

– Alec...

– Oh! Draga mea... De atâta timp aștept momentul acesta.

După această mărturisire vibrantă, o ridică în brațe, o așeză pe pat și se întinse lângă ea. Degetele lui tremurau când descheie unul câte unul nasturii cămășii ei de noapte și Libby își ținea respirația, fermecată de magia senzuală a acestei clipe.

În sfârșit, veșmântul de satin alunecă de-a lungul brațelor ei, descoperind splendoarea corpului ei gol în lumina argintie a unei raze de lună. Ochii lui Alec străluceau ca doi tăciuni

aprinși când își trecu încet un deget peste conturul perfect al unuia din sânii ei. La această mângâiere, pe Libby o străbătu un fior. Atunci, el se înclină pentru a prinde delicat cu buzele micul vârf cafeniu, acoperindu-i apoi pielea cu sărutări înnebunitoare. Electrizată, Libby se scufundă într-un abis de senzații amețitoare.

Nereușind să mai reziste, ea se ridică pentru a-i scoate la rândul ei cămașa, lăsându-și apoi degetele să alerge peste părul de pe pieptul lui. Alec era atât de frumos astfel, emana din el un farmec atât de viril încât o copleși un val de emoție. Își apăsă buzele în mijlocul pieptului lui, în timp ce mâinile îi alunecu cu voluptate de-a lungul brațelor lui.

– Libby! șopti el cu o voce răgușită. Mă scoți din minți...

Fericită să dețină asupra lui această putere extraordinară, trasă cu vârful limbii o dâră de foc peste pieptul lui.

– Nu îți cunoșteam aceste îndrăzneli, murmură el.

– Am crescut...

Alec nu răspunse. Nemișcat sub mângâierile ei, o fixa cu o privire scrutătoare. Libby ghici ce gânduri îl frământau: se întreba dacă în viața ei fuseseră alți bărbați după el. Crezu că-i va pune întrebarea... Dar nu... el scoase doar un suspin și când ochii ei îi întâlniră pe ai lui, Libby ghici în ei expresia unei tristeți de nepătruns.

În clipa aceea, tânăra femeie fu cât pe ce să-i mărturisească adevărul. Cum s-ar fi putut dărui altor bărbați de vreme ce nu încetase niciodată să-l iubească pe el?

Cu toate acestea, Libby preferă să tacă. Pentru că a doua zi, o dată liniștit acest vânt al nebuniei, va fi poate în sfârșit vindecată de atracția ei față de Alec. Și atunci, ce rușine i-ar fi dacă îi cunoștea acest secret!

Teama aceasta îi părăsi repede mintea, ca de altfel orice gând coerent. Alec pusese din nou stăpânire pe buzele ei, desfăcând în același timp cureaua blugilor. Tânăra femeie îi respinse mâinile.

– Lasă-mă pe mine.

Amețită de dorință, termină dezbrăcarea lui înainte de a se lăsa peste el ca să-l îmbrățișeze cu voluptate. Un timp, nici unul nu se mișcă, era ca și cum reînvățau să se cunoască, ca și cum după opt ani de rătăcire disperată, ea se afla în sfârșit la locul ei, în brațele celui cu care descoperise dragostea. Ce sentiment minunat, tulburător...

– Oh... Libby!

Brusc, Alec o răsturnă sub el și își trecu buzele peste pieptul ei, peste pântec, de-a lungul coapselor, ca să urce din nou, încet, cu pricepere, în timp ce ea se arcuia gemând.

– Alec... vino, ia-mă! șopti Libby, înnebunită.

La aceste cuvinte, surescitarea dorinței urcă în el ca o spirală de foc. Puse stăpânire tremurând pe corpul care i se oferea și se lăsară pradă pasiunii, fără nici o reținere. Încetul cu încetul, fură cuprinși de o frenezie înflăcărată. Din fața lui Alec, înecată în penumbra camerei, Libby nu vedea decât ochii, în care strălucea o sclipire aproape înfricoșătoare.

Și urmă brusc amețeala orbitoare, topirea absolută și magică a plăcerii extazului comun. O furtună care mătura totul în trecea ei... inclusiv iluziile ei nebunești de a-l uita pe Alec făcând dragoste cu el.

Să-l uite... Oricât de mult va trăi, Libby va fi incapabilă de asta. Bărbatul acesta lăsase în ea o pecete de neșters.

La această descoperire, închise ochii ca să savureze mai bine căldura acestui corp de lângă ea, parfumul îmbătător al pielii lui. Pentru prima dată după opt ani, era cuprinsă de un sentiment uimitor de tihnă. Se simțea senină, împlinită. Era acolo, lângă Alec, la locul ei.

Ce va fi mâine? Imposibil de prevăzut. Un lucru era sigur: îl iubea pe Alec mai mult ca oricând și flacăra iubirii ei era departe de a se stinge...

***

Alec se trezi de două ori în timpul nopții și se iubiră din nou cu înflăcărare. Chiar și în somn, o ținea pe tânăra femeie în brațe, ca și cum se temea să nu-i scape.

Ciudată comportare... Libby se întreba dacă era posibil ca el să încerce vreun sentiment pentru ea. Dacă trebuia să judece după aparențe... răspunsul era da.

În alte timpuri, o asemenea constatare ar fi bucurat-o peste măsură. Dar Libby nu mai avea vârsta iluziilor. Alec o înșelase. Cum să împiedice această umbră să planeze peste relațiile lor? Cum să-i acorde încredere bărbatului care o părăsise pentru o altă femeie?

Aceleași neliniști o asaltară când se trezi dimineața în brațele lui Alec.

– A fost chiar mai bine decât în amintirea mea, șopti el cu o voce răgușită la urechea ei.

Prin urmare, el nu căuta decât plăcerea fizică? Uluită, Libby îi scrută fața pentru a descoperi vreun indiciu.

În fața expresiei ei preocupate, zâmbetul dispăru de pe buzele lui Alec.

– Pentru tine nu? întrebă el cu o voce încordată.

Dezorientată, ea scutură din cap. Alec avu un rictus plin de amărăciune.

– Michael era un amant atât de excepțional? Îți lipsește atât de mult?

Ea avu nevoie de câteva secunde ca să înțeleagă. Oare ce își închipuia Alec? Că își petrecuse aceste ultime nopți în brațele lui Michael și că, în absența lui, se consola cu el?

Consternată, Libby făcu gestul de a coborî din pat, dar Alec o reținu.

– Nu, rămâi aici.

– Lasă-mă!

– Nu. Și eu îți pot aduce aceleași satisfacții. O știi bine, Libby.

– Alec, te rog!

– Crezi că nu voi putea fi la înălțime? Te înșeli.

Ce greșeală oribilă! Să înjosească până într-atât amintirea minunatei lor nopți! Libby nu mai știa ce să creadă.

Alec nu-i dădu timp să se lase pradă disperării. Îmbrățișând-o într-un elan de ardoare pasionată, făcu

dragoste cu ea cu o intensitate care o bulversă. Trăiră împreună momente atât de intense, atât de excepționale încât rămaseră după aceea mult timp înlănțuiți, strânși unul în altul, fără să vorbească.

Apoi Alec se ridică într-un cot ca s-o privească pe Libby. Ea crezu, o clipă, că va rosti cuvintele atât de așteptate. Cele două cuvinte magice care ar fi liniștit-o.

Dar Alec rămase tăcut. Câteva clipe mai târziu, cobora din pat ca să-și îmbrace blugii. Abia atunci își părăsi mutismul.

– N-am să te grăbesc, Libby, dar într-o zi vei fi a mea.

Își luă cămașa și ieși, sub privirea împietrită a tinerei femei.

***

Evenimentele acestea marcară o schimbare în raporturile lor. Zilele trecură fără ca Libby să afle mai mult despre intențiile lui Alec sau despre sentimentele lui, presupunând că le avea... În schimb, comportarea lui se schimbă total.

Abandonase acea atitudine cuceritoare și autoritară față de ea. Era prezent mai mult ca oricând în viața ei, dar o trata cu respect.

Dacă se întâmpla uneori să-i ia mâna sau, și mai rar, să-și treacă un braț în jurul umerilor ei, Libby îl simțea întotdeauna rezervat.

Este puțin spus că atitudinea aceasta o dezorinta. Îi semăna atât de puțin lui Alec! În lipsa unor explicații logice, Libby se lansă în presupunerile cele mai diferite: Alec se arăta distant

pentru că, de fapt, era încă îndrăgostit de soția lui și nu voia să se căsătorească cu ea, Libby, decât pentru a-și asigura păstrarea lui Sam.

Ce putea spera de la o căsătorie întemeiată pe baze atât de șubrede? Dacă cel puțin aceste perspective sumbre ar fi despărțit-o de el... Din păcate, situația era departe de așa ceva.

Alec luase obiceiul s-o însoțească în timpul interviurilor ei și i-ar fi fost greu de acum înainte să se lipsească de prezența lui.

Seara, de asemenea, li se întâmpla să se întâlnească frecvent; Alec și fiica lui îi invitau la cină, pe ea și pe Sam, alteori veneau ei în casa lor. În aceste ocazii, Alec se arăta poate mai destins. Totuși, dacă îi zâmbea ținând-o de mână, niciodată nu îndrăzni s-o sărute.

În zadar își spunea Libby că era mai bine așa, în sinea ei era decepționată, fapt pe care nu întârzia să și-l reproșeze. Ce putea aștepta oare de la Alec? O ceruse în căsătorie, dar de fapt, tot pe Margo o iubea.

Într-o zi, întorcându-se de la un interviu împreună cu Alec și Juliet, se duseră să-l ia pe Sam de la școală ca să facă un picnic pe plajă. La un moment dat, Alec o luă de mână și depuse un sărut rapid pe fruntea ei, dar nimic mai mult.

După-masă, ea înălță un zmeu împreună cu Sam. Juliet vru să participe și ea, dar era stingherită de părul ei, pe care briza marină i-l arunca mereu peste față.

Până la urmă, răbdarea o părăsi.

– M-am săturat de părul ăsta! exclamă ea, îndepărtând șuvițele grele cu o mișcare furioasă.

– Ar trebui tăiat, sugeră Libby.

– Tăiat? repetă fetița, surprinsă.

– Da.

Juliet păru să ezite, apoi:

– Cine să mi-l taie?

– Eu, dacă vrei.

– Ah, da?

Libby o ghicea oscilând între dorința de a accepta și o oarecare teamă. De ce oare aceste reticențe? Poate că Alec prefera ca fata lui să poarte părul lung? În cazul acesta, era preferabil să evite orice divergență. Pe de altă parte, Libby risca s-o dezamăgească pe Juliet dacă dădea înapoi. De aceea, alegând prudența, adăugă:

– Dacă tatăl tău este de acord.

– Tată! Aș vrea ca Libby să-mi taie părul. Vrei?

Cererea îl luă pe Alec complet pe neașteptate. Timp de o secundă, privirea lui o întâlni pe cea a lui Libby și ea crezu că era pe punctul să-i spună ceva. Dar el se mulțumi să-i zâmbească Julietei, mângâind-i totodată lungile plete blonde.

– Ei bine, de acord, draga mea.

Juliet reveni la ea, radioasă.

– Tata este de acord. Mi-l tai imediat?

– Numai că... n-am foarfece, răspunse Libby, acum mai puțin entuziastă.

– Atunci, să mergem acasă... Te rog, spune da.

Libby se întoarse spre Alec. Expresia feței lui nu era dojenitoare, ci mai curând curioasă.

– Te supără? îl întrebă ea.

– Deloc. Duceți-vă.

Deoarece Luiza părăsise deja vila, înăuntru doamnea liniștea cea mai deplină. Alec și fiica sa trebuia să se simtă foarte singuri în această locuință imensă. Pentru prima dată, Libby examină fără nici o reținere ideea de a locui aici, cu ei... Împotriva oricărei așteptări, găsi această perspectivă mai curând atrăgătoare. Imaginația ei merse chiar până acolo încât să-i sugereze scene plăcute de familie: mesele din sufragerie cu Alec și copiii, serile de veghe în fața șemineului, pe timp de furtună. Se văzu de asemenea urcând în dormitorul lui Alec pentru a petrece în brațele lui o noapte de dragoste.

Dormitorul lui... Oare cum atăra?

Privirea lui Libby fu atrasă fără voia ei de scară, dar se stăpâni.

– Unde sunt foarfecele, fetița mea? o întrebă ea pe Juliet.

– Sus, în baie.

Inima lui Libby începu să bată mai repede; era mulțumită și în același timp tulburată că rugămintea ei mută fusese atât de repede împlinită.

– Eu... mă duc să le caut, spuse ea.

Urcă repede scara și se întrebă direct spre baie. Nu-i trebuiră decât câteva secunde ca să le găsească într-un sertar.

Libby ieși din baie în vârful picioarelor și privi curioasă în jurul ei. Ușile camerelor erau deschise. Cea mai apropiată lăsa să se zărească jucării zăcând chiar pe podea. Era, fără riscul de

a greși, domeniul Julietei. Cea din față se deschise spre o cameră mare prevăzută cu un pat dublu, unde dormea, dimpotrivă, o ordine strictă și meticuloasă.

Cedând unui impuls, Libby se strecură înăuntru. Decorul, sobru, degaja o impresie stranie de austeritate. Singura urmă de frantezie: pe pereți, acuarele inspirate de peisajele insulei. Atenția lui Libby fu atrasă de asemenea de niște fotografii aflate pe o comodă. Se apropie... Una dintre ele îi înfățișa pe părinții lui Alec; alta, pe Alec în șort. Asemănarea cu Sam era impresionantă.

Camera aceasta aparținuse fără îndoială părinților lui Alec. În timp ce ieșea, zări o altă fotografie, pe un gheridon vechi. O fotografie de la căsătoria lui Alec cu Margo... O examină, uluită să nu descopere bucurie pe fețele lor. Alec avea un aer grav, ca și cum greutatea și răspunderile conjugale îl copleșeau deja. Margo, ea arbora o expresie sălbatică, și mai surprinzătoare.

Libby ridică rama ca să studieze fotografia mai de aproape și, încetul cu încetul, trăsăturile mirilor se încețoșară sub ochii ei. Amintirile acelei zile nefaste o asaltau cu forță, redeschizând în inima ei o rană pe care nici măcar timpul n-o putuse închide...

***

După minunata lor escapadă din golful de pe Insula Spanish Wells, ieșiseră din nou împreună și a doua zi seara.

Libby își dăduse seama foarte repede de jena lui Alec. Departe de a vedea în asta o prevestire rea, ea își spusese că voia să-i mărturisească dragostea lui și își căuta cuvintele ca s-o facă.

Cum se întâmpla adeseori, se duseseră să se plimbe pe plajă. Brusc, Alec se oprise și se întorsese cu fața spre ea, cu o expresie încordată. Libby rămânea liniștită. Cu încrederea unei femei îndrăgostite, se simțea capabilă să risipească toate relele, toate necazurile.

– Am ceva să-ți spun, zise Alec.

– Da...

– Eu... mă voi căsători.

Pe moment, ea crezu că vrusese să spună „ne vom căsători". Timp de o secundă, doar... După expresia feței lui, înțelese că nu era nici o greșeală.

A fost ca și cum aceste cuvinte o transformaseră într-o stană de piatră. Incapabilă să vorbească, să scoată cel mai mic sunet, sfârși totuși prin a bâigui:

– Te... vei căsători? C... Cu cine?

– Cu Margo. Cu cine alta?

Margo... Margo Hesse. La auzul acestui nume, Libby avu impresia că îi îngheață sângele în vine. Ce proastă, ce inconștientă fusese! Își închipuise că nu mai era nimic între această femeie și Alec. La mai puțin de douăzeci și patru de ore de la sosirea ei pe insulă, iată că o cerea în căsătorie!

Ceea ce trăiseră în ajun pe Insula Spanish Wells nu însemnase așadar nimic pentru Alec. Nimic... Pentru el, ea nu reprezentase decât un divertisment ca să scape de singurătate. Cum se putuse înșela într-atât?

– Pentru tine este mai bine, Libby. Ești încă o copilă. Ai ani de studii în fața ta. Vei cunoaște pe altcineva...

Prea răvășită ca să poată răspunde, Libby rămase tăcută.

„Ești o copilă, Libby"... Da, o proastă, o mică naivă!

Alec îi întinse mâna.

– Vino. Te conduc.

– Nu! Nu mă atinge!

Se întoarse și se îndepărtă cu pași grăbiți.

Alec alergă după ea și o prinse de mână.

– Libby!

– Pleacă! Nu mă atinge!

– Doar n-am să plec și să te las singură aici!

– De ce nu?

– Braden va fi furios.

– Ah, asta era? Te temi de domnul Braden!

– Nicidecum. Mă tem să nu faci o prostie.

– Prostia am făcut-o deja. Din păcate!

La această constatare, tânăra femeie simți lacrimi arzându-i pleoapele.

– Libby!

– Pleacă! Lasă-mă!

Au fost ultimele ei cuvinte. Zdrobită, plecă alergând, fără să privească înapoi.

Nu l-a mai revăzut pe Alec decât o singură dată după aceea: în ziua căsătoriei lui...

Invitați la petrecere împreună cu copiii, cei doi Braden plecară de acasă, întristați că trebuie s-o lase pe Libby cu singurătatea ei în asemenea împrejurări.

– Nu vă faceți griji pentru mine, le spuse ea ca să-i liniștească. Totul va fi bine. Voi profita ca să-mi fac siesta, în după-amiaza asta.

De fapt, încercă... fără succes, bineînțeles. Somnul nu se lipea de ea. Încercările ei de a se ocupa de ceva rămaseră de asemenea zadarnice. În disperare de cauză, după ce rătăcise fără țintă prin casă, Libby rămase așezată pe terasă, inactivă. Dar coșmarul o urmărea și aici. Zgomotul atenuat al petrecerii care avea loc într-un hotel din apropiere ajungea până la urechile ei. Muzică, râsete, voci...

Nereușind să mai stea locului, Libby ieși din casă și, fără să se gândească, se îndreptă spre țărmul oceanului. Începu să măsoare cu pași mari, încolo și-ncoace, acest țărm pe care se plimba adeseori, mână în mână cu Alec...

Cât timp mersese oare astfel? Se lăsa înserarea când ajunse din nou la punctul de plecare, cu disperarea în inimă și picioarele îndurerate de atâta mers pe nisip.

Și în clipa aceea îl văzu.

Stătea la vreo cincizeci de metri de acolo, pe plajă, cu fața spre ocean, cu pantalonii suflecați și cu pantofii în mână. Singur...

Ca și cum îi ghicise prezența, întoarse capul în direcția ei. Privirile li se întâlniră, rămânând agățate una de cealaltă. Atunci, o speranță nebună puse stăpânire pe Libby. Se va trezi în sfârșit din acest coșmar îngrozitor. Alec se va apropia, o va strânge în brațe, o va săruta și totul va reîncepe ca înainte!

Împietrită, îl văzu înaintând un pas. Apoi altul... Dintr-o dată, se opri din elanul lui, apoi porni din nou... în sens invers, spre hotelul unde petrecerea era în plină desfășurare.

Capitolul 8

– Libby?

Vocea cristalină a Julietei o readuse în prezent. Libby puse repede fotografia pe gheridon și, fără măcar să încerce să vadă camera lui Alec, se întoarse la parter.

Juliet o aștepta, așezată pe un taburet în bucătărie, cu o perie și un pieptene în mâini.

După o descâlcire atentă și minuțioasă, tânăra femeie începu să taie lungile plete blonde după indicațiile Julietei, care voia să-și poarte părul foarte scurt. Rezultatul final fu o tunsoare pătrată care punea în valoare fața delicată a copilei.

Abia își terminase Libby opera când sună telefonul.

– Vrei să răspunzi? întrebă Juliet.

Libby ridică receptorul.

La celalalt capăt al firului, o voce feminină întrebă de Alec. O voce sexy, fermecătoare... O voce care îi stârni lui Libby o gelozie necontrolată.

– Alec nu este aici. Pot să-i transmit un mesaj?

– Spuneți-i că a telefonat Amalia, vă rog. Să mă sune cât de curând posibil.

Revenită lângă Juliet, Libby o întrebă:

– Cunoști o femeie care se numește Amalia?

Ochii fetiței străluciră.

– Eva Mali?

– Da.

– Este o prietenă a mamei. Înainte, venea adeseori la noi acasă, când trăia mama, adăugă ea cu melancolie. Din când în când, vine să-l vadă pe tata. Ai terminat tunsoarea?

Libby confirmă cu un semn din cap. Aceste explicații nu-i potoleau curiozitatea, dar nu va obține nimic mai mult de la Juliet.

Fetița sărise jos de pe taburet ca să se ducă să-și descopere noua înfățișare în oglinda din hol. Își cercetă cu gura căscată imaginea din oglindă, cu o uimire plină de respect, ca și cum era vorba de o necunoscută. Figura i se lumină brusc de un surâs larg și Libby, care îi pândea reacția din cadrul ușii, lăsă să-i scape un suspin de ușurare.

– Formidabil! Trebuie să mă vadă tata!

Și alergă afară din casă.

Când Libby ajunse la rândul ei pe plajă, Juliet, cu picioarele în apă, ținea zmeul, îndrumată de sfaturile chibzuite ale lui Sam. Puțin retras, Alec supraveghea operațiunile, cu brațele încrucișate pe piept.

– Așadar, cum găsești tunsoarea fiicei tale? întrebă Libby cu oarecare teamă.

– Foarte reușită. Este exact ce-i trebuia.

– Mi-a spus că nu i s-a tăiat niciodată părul până acum.

– Nu, Margo s-a opus întotdeauna.

– Dacă aș fi știut, eu...

– Ai făcut foarte bine, o întrerupse Alec cu fermitate. Juliet are nevoie să-și afirme personalitatea, să devină mai independentă.

După aceste cuvinte o luă de mână ca s-o tragă în brațele lui, apoi culese un sărut de pe buzele ei.

– Mulțumesc, Libby...

Ah! Dacă s-ar putea desprinde și el de Margo, dacă ar putea și el s-o iubească...

Alec o sărută din nou, mai insistent de data asta și Libby simți urcând în ea flacăra dorinței. După pasiunea crescândă a îmbrățișării lui, ea ghici că el încerca aceeași senzație. Ce bucurie! Poate că rugăciunile ei fuseseră ascultate...

– Bravo! Bravo!

Surprinsă de aclamațiile lui Sam, Libby întoarse capul în direcția lui: fiul ei îi urmărea cu o licărire malițioasă în privire.

Amuzat, Alec vru s-o sărute din nou, dar Libby se îndepărtă.

– Nu.

– De ce? Va trebui să se obișnuiască să ne vadă sărutându-ne. Cu atât mai mult cu cât nu pare să fie împotrivă.

– Acesta nu este un motiv.

Libby nu ținea să-i dea speranțe neîntemeiate fiului ei, de vreme ce nu era sigură că se va căsători cu Alec. Desigur, ea îl iubea, dar dacă el n-o iubea, era mai bine să renunțe la căsătorie.

Tocmai atunci, Juliet strigă:

– Tată! A telefonat Mali.

Fruntea lui Alec se întunecă.

– Ce voia?

– Vrea s-o suni cât mai curând posibil, răspunse Libby, sperând să obțină vreo explicație.

Zadarnic, Alec nu făcu nici cel mai mic comentariu.

Privirea lui urmărea evoluțiile copiilor de-a lungul plajei, Sam ținând sfoara zmeului, iar Juliet alergând în urma lui. Apoi, pe buzele lui apăru un surâs.

– Această nouă tunsoare îi stă într-adevăr foarte bine.

***

În seara aceea, Alec o invită pe Libby să cineze la restaurant, ca doi îndrăgostiți. Pentru această ocazie, Sam și Juliet au fost lăsați sub supravegherea Luizei.

Seara se desfășură într-o ambianță dintre cele mai reușite. Romantică după pofta inimii, cu cină la lumânări în cadrul intim al unui mic restaurant exotic pierdut în fundul unei grădini tropicale. Pentru a încheia cum se cuvine evenimentul, Alec o conduse după aceea la o discotecă.

– Vreau să dansez cu tine, murmură el. Noi doi n-am dansat încă niciodată împreună...

Era adevărat. Libby găsi că ideea lui era formidabilă.

Visase adeseori să petreacă o seară asemănătoare cu aceasta. O seară în care să danseze, strâns îmbrățișați, în care Alec să-i șoptească la ureche cuvinte de iubire și s-o învăluie cu priviri arzătoare, ca și cum era nerăbdător să fie singur cu ea. Și când momentul acesta va veni în sfârșit, el s-o iubească din toată inima, din tot sufletul lui.

Și iată că visul devenea realitate. Evoluând în ritmul unui slow languros, se abandonă fericirii unei îmbrățișări tandre.

Puțin mai târziu, în timp ce își potoleau setea la bar, Alec îi spuse:

– Mâine dimineață plec la Nassau, unde trebuie să mă întâlnesc cu niște oameni pentru un film. Aș vrea să mergi cu mine.

În fața aerului ei nehotărât, Alec o privi scrutător și adăugă:

– Va fi foarte bine, vei vedea... Și am putea să ne căsătorim.

Sugestia aceasta o descumpăni pe Libby, care păli. Un văl de tristețe întunecă privirea lui Alec.

– Dacă înțeleg bine, tot nu vrei să te căsătorești cu mine?

– Nu, eu...

Cum să-i explice?

Alec nu-i lăsă timpul să o facă. El lăsă să cadă aceste cuvinte, tăioase ca o lamă de cuțit:

– Foarte bine, nu insist. Nu ne vom căsători, dar vino totuși cu mine, Libby.

Ea nu își putu stăpâni un oftat, întristată că o seară atât de minunată se termină astfel. Era ca și cum o nouă barieră îi despărțea. Schițând un zâmbet forțat, zise:

– Copii ar trebui să fie încântați să meargă la Nassau.

– Nu, Libby, vom pleca fără ei. Numai tu și cu mine. Este foarte important.

Ultimele cuvinte fură rostite cu atâta entuziasm încât Libby se tulbură. Important? Pentru cine? De ce?

Nu exista decât o singură cale să afle: să accepte.

– Ei bine, de acord, te voi însoți.

***

Pentru Libby, ca pentru mulți oameni, Nassau era simbolul acestor insule tropicale sinonime cu melancolia, liniștea și exotismul. Realitatea se dovedi cu totul alta. Ea descoperi o metropolă modernă și luxoasă unde viața este la fel de trepidantă ca în majoritatea capitalelor lumii.

Slavă Domnului, Alec preferase splendidelor palate de pe țărmul oceanului un mic hotel cu fațada bleu cu alb, decorat drăguț cu stuc, situat mai departe de marile artere supraaglomerate din centru.

Cu toate acestea, când taxiul îi lăsă în fața intrării, pe Libby o cuprinseră remușcările. Totul era prea frumos, ea și cu Alec pe insula aceasta pentru mai multe zile... Ca de fiecare dată când i se părea că trăiește un basm, viața avea grijă să-i reamintească faptul că, în realitate, nu există numai deznodăminte fericite...

La urma urmei, cu toate că Alec îi arăta atașament, el nu-i spusese încă niciodată „te iubesc"...

El prevăzuse fără îndoială să împartă același pat pe timpul ședерii aici. Perspectiva aceasta o amețea, dar ea aspira la mult mai mult!

Presupunerile ei se dovedeau greșite: Alec nu rezervase o cameră, ci două. Alăturate, desigur, dar fără ușă de legătură. Libby simți o reală dezamăgire. Ea care spera că Alec o iubea, că o adusese aici pentru un adevărat weekend de îndrăgostiți...

După ce își duse bagajele și se pieptănă, Libby ieși pe culoar. Alec o aștepta deja.

– Ce spui, îți place hotelul? o întrebă el zâmbind.

– Mult, este foarte plăcut, răspunse ea cu o voie bună cam forțată.

El își trecu un braț în jurul umerilor ei ca s-o conducă spre holul de la intrare.

– Am întâlnire la hotelul Sheraton, la ora două, cu Carras și McKinley. Avem destul timp să prânzim, dacă vrei.

O duse pe Libby la Graychiff, un restaurant luxos în cel mai pur stil colonial, într-un cartier elegant al orașului. Bucătăria lui era considerată printre cele mai rafinate din tot arhipelagul Bahamas. De la aperitiv la desert, totul a fost delicios. Pentru Libby, faptul de a împărți aceste plăceri cu Alec le înmulțea însutit.

Atmosfera tensionată care domnise între ei după noaptea lor de dragoste se risipea încetul cu încetul. Asta se datora oare cadrului, vinului bun, sau pur și simplu căldurii zâmbetelor pe care le schimbau? Oricum ar fi fost, Libby se simțea destinsă pentru prima dată după săptămâni de zile.

Alec dădea aceeași impresie. Când o privea, o flacără atât de tandră îi încălzea privirea încât ea era foarte tulburată.

După masă, se îndreptară spre Sheraton. În timp ce Alec va discuta afaceri cu cei doi producători ai lui, Libby va face cumpărături în împrejurimi. Merseră, mână în mână, de-a lungul străzilor animate, ca să ajungă pe țărmul oceanului, unde se înălța hotelul. Aici, din păcate, fură nevoiți să se despartă.

– Ce plictiseală, întâlnirea asta! M-aș fi lipsit bucuros de ea, bombăni Alec.

Libby se ridică pe vârful picioarelor ca să-i atingă ușor buzele cu un sărut.

– Vom avea restul weekendului pentru noi...

El îi lăsă mâna fără tragere de inimă și intră în hotel, nu înainte ca ea să-i dispară din vedere.

Libby se duse să hoinărească pe Bay Street, într-o stare prea euforică pentru a acorda vreo atenție vitrinelor. Se opri totuși ca să intre într-un magazin pentru a cumpăra mici obiecte din cochilii de scoici pentru Sam și Juliet. Pașii o duseră până la capătul lungului bulevard, la intrarea pe podul Paradise Island. Nu era decât ora patru. Mai avea o oră până la sfârșitul întâlnirii lui Alec... Libby făcu drumul invers, de data asta pe partea opusă a străzii.

Magazinele erau la fel de numeroase, în special librării, magazine de confecții sau cu articole de plajă. Libby descoperi un tratat despre istoria Insulelor Bahamas pentru profesorul Dietrich. După aceea, își oferi un costum de baie de care se îndrăgostise pe loc. Căută pretutindeni un cadou pentru Alec, dar nu găsi nimic demn de el.

După o nouă încercare zadarnică, ieșea dintr-un magazin când se auzi strigată.

– Libby! Dumneata, aici?

Wayne Maxwell! Întâlnirea era cel puțin neașteptată! Și mai cu seamă stânjenitoare... După un salut rapid, Libby își continuă drumul. Zadarnic, deoarece ziaristul se luă după ea.

– Unde ai ajuns cu studiul? Terminat?

– Aproape.

– Atunci, ești aici în vacanță?

– Mai mult sau mai puțin...Dumneata la fel?

– Eu? Nicidecum. Mă aflu la Nassau pentru munca mea. Dar recunosc, într-un asemenea cadru, ar fi deplasat să mă plâng.

– Ce fel de muncă? întrebă Libby, cuprinsă de o presimțire rea.

– Zilele acesta trebuie să se semneze un important contract de film. Carras și McKinley sunt aici pentru a discuta despre un proiect cu Blanchard.

– Interesant...

– Ar fi și mai interesant dacă l-aș putea fotografia pe Blanchard cu una dintre acele admiratoare pe care le târăște întotdeauna după el. Sau dacă cel puțin Carras ne-ar spune numele noii lui amante. Asta ar da savoare reportajelor noastre.

– Credeam că nu lucrezi în presa de senzație, replică Libby.

– Știi, trebuie să-ți câștigi existența... La ce hotel stai?

– Oh! ... Un hotel mic, simplu.

– Ești singură?

În loc de răspuns, Libby scoase un murmur nelămurit pe care el îl interpretă drept o afirmație.

– Foarte bine... Ce-ar fi să cinăm împreună, diseară?

– Imposibil.

– Atunci, prânzul de mâine?

– Nu știu... Am multe de făcut.

– Credeam că ești în vacanță.

– Da, dar... bun, de acord pentru prânz.

Asta n-o încânta deloc pe Libby dar, decât să-i dezvăluie lui Wayne că se afla aici cu Alec, era singura soluție.

– Formidabil! Voi veni să te caut la hotel.

– Nu, să ne întâlnim mai curând unde vom lua masa. În ce loc?

– Am putea merge la Sheraton? Aș fi cel puțin bine plasat pentru munca mea. Nu se știe niciodată...

Libby ar fi preferat, și încă de departe, un alt restaurant. Dar ce pretext să invoce pentru a face nazuri în privința lui Sheraton? În plus, începeau să se apropie de hotel și tânăra femeie nu ținea ca Alec s-o surprindă în compania ziaristului.

O vitrină cu tricouri multicolore îi oferi o salvare nesperată.

– Iartă-mă, Wayne, dar trebuie să găsesc cadouri pentru frații mei. Pe mâine!

În sfârșit, singură... Se asigură, cu coada ochiului, că ziaristul nu mai întârzia prin împrejurimi apoi, după ce cumpărase două tricouri fluorescente, Libby se îndreptă spre Sheraton.

Alec o aștepta deja în fața intrării pavate cu marmură. Imediat ce o zări, figura lui se lumină și porni în întâmpinarea ei.

– Ah! Iată-te...

Își trecu tandru un braț în jurul umerilor ei și chemă un taxi. Îi indică șoferului adresa hotelului și apoi, strângând-o pe Libby lângă el, se pierdu câteva clipe în contemplarea surâsului ei înainte de a-i pune stăpânire cu înfrigurare pe buze.

Cu degetele strecurate în părul mătăsos de pe ceafa lui, ea îi răspunse sărutului cu aceeași exuberanță pasionată.

– Vei fi oare la fel de drăgăstoasă când vom ajunge la hotel? murmură Alec, cu o voce răgușită de dorință.

– Bineînțeles...

Când el o conduse până la ușa camerei ei, Libby îl trase fără ezitare înăuntru.

Noaptea aceea trebuia să fie cea a tuturor minunilor. Se iubiră nebunește, uitând tot ce n-avea legătură cu ei înșiși, pentru a nu mai forma decât o singură ființă. Și când somnul îi birui în sfârșit, rămaseră uniți, strâns îmbrățișați.

Nu fuseseră niciodată atât de apropiați. Era ca și cum obstacolele dintre ei căzuseră în sfârșit, ca și cum toate temerile și îndoielile se risipiseră. Ce fericire! Ce descătușare!

Dimineața, Alec întâmpină dificultăți să se ridice din pat ca să se ducă la întâlnirea cu Carras. O ținea strâns pe Libby lângă el și părea incapabil să se despartă de ea. Lui Libby îi era la fel de greu să-l readucă la realitate, atât de plăcută era căldura acestei îmbrățișări.

Veni totuși momentul când trebuiră să părăsească plăcuta căldură a patului. Făcură duș, se îmbrăcară, nu fără să se întrerupă de zeci de ori ca să se sărute, să se îmbrățișeze, să se mângâie... cu toate că Alec era în întârziere.

De data aceasta, trebui să-l însoțească la întâlnire, deoarece el ținea s-o prezinte lui Carras și McKinley. În holul hotelului Sheraton, pe Libby o cuprinse o teamă surdă. Numai Wayne Maxwell să nu fie deja prin preajmă!

Carras și McKinley corespundeau în întregime tipului producătorilor de film așa cum și-l imagina Libby: de vreo șaizeci de ani, eleganți și distinși, amândoi în costume de in și cu țigări între buze. Dacă își închipuiră că Alec le aducea ultima lui cucerire de o seară, avură cel puțin curtoazia de a se arăta politicoși. După prezentările de rigoare, vorbiră puțin apoi Libby își luă rămas bun.

Afară domnea o căldură umedă care contrasta cu atmosfera plăcută din ajun, dar tânăra femeie abia dacă își dădu seama. Inima ei, gândurile ei, erau în altă parte. Libby avea capul plin de amintirile nopții trecute, de această fantastică armonie dintre ea și Alec, de complicitatea perfectă care îi unea.

Era tentată să-i povestească lui Wayne fericirea ei. Dar nu... Era prea proaspătă, prea prețioasă, prea frumoasă. Voia s-o păstreze numai pentru sine câtva timp. Oricum, înainte se a dezvălui ceva presei, ea și cu Alec trebuia să-i anunțe mai întâi pe Sam și Juliet.

De acum înainte, perspectiva aceasta n-o mai neliniștea. Ei vor ști să găsească, împreună, cuvintele potrivite ca să nu-i rănească pe copii. Desigur, Alec încă nu-i spusese că o iubea, dar Libby începea în sfârșit să creadă în dragostea lui.

Această certitudine o făcea frumoasă și radioasă, ca și cum o stăpânea o flacără interioară. Asta nu-i scăpă lui Wayne Maxwell. Când se întâlniră, o oră mai târziu, în restaurantul hotelului Sheraton, ziaristul nu-și ascunse admirația.

– Draga mea Libby, ești strălucitoare.

– Clima trebuie să-mi priască, răspunse ea zâmbind.

– Fără îndoială... Dacă nu cumva compania mea... Ascultă, în după-amiaza asta, Carras îmi va acorda un interviu în exclusivitate. N-am putea ieși împreună diseară?

– Nu, îmi pare rău, trebuie să mă întorc pe Insula Harbour.

Wayne nu abandonă atât de ușor partida. El își reînnoi avansurile de mai multe ori în timpul mesei; și după masă, când ea credea că va putea să scape de el, acesta o însoți în hoinăreala ei.

Se apropia ora întâlnirii cu Alec și Libby începea să dispere. Cum să se debaraseze de pisălog?

– Ai cu siguranță planuri, Wayne, n-aș vrea să ți le stric...

– Nu-ți face griji pentru mine. Unde te duci acum?

Ea se gândi cu înfrigurare la un loc suficient de aproape de Sheraton unde însoțitorul ei să nu dorească s-o urmeze.

– Eu... trebuie să cumpăr câteva cărți poștale și timbre.

– Nimic mai simplu. Știu unde se pot găsi...

Acestea fiind zise, Wayne o luă de braț ca să traverseze strada, apoi o conduse drept spre Sheraton.

– Există un magazin în holul hotelului. Ai să vezi, au o varietate nemaipomenită.

Dumnezeule... Cum să iasă oare cu fața curată din situația asta? Imposibil. Singura ei speranță era ca Alec să n-o surprindă în compania ziaristului.

În magazin, alese niște cărți poștale la întâmplare. Wayne n-o părăsea o clipă, îi oferea sfaturile și sugestiile lui. La casă, îi reaminti că uitase de timbre. Libby stătea pe cărbuni aprinși.

Pe neașteptate, în timp ce ieșeau din magazin, însoțitorul ei exclamă:

– Carras! Și McKinley și Blanchard!

El depuse repede un sărut pe obrazul lui Libby.

– Draga mea Libby, iartă-mă, dar mă cheamă datoria.

Libby se furișă din nou în magazin, rugându-se Cerului ca Alec să n-o fi văzut. Acolo, ea așteptă până când Carras se îndepărtă cu Wayne Maxwell pentru interviul promis. Observă că Alec îi urmărea cu privirea și că îl asculta pe McKinley cu o ureche distrată. Precum și că, atunci când interlocutorul îl bătu prietenește pe umăr ca să-și ia rămas bun, Alec se mulțumi cu un salut scurt.

Dacă se arătase la fel de distrat în timpul întrevederii lor...

Câteva clipe mai târziu, ieși ca să-l întâlnească în fața intrării.

– Bună. Am întârziat?

– Nu.

El abia îi zâmbi. De fapt, părea preocupat.

– Ce s-a întâmplat, Alec? Ședința ta nu s-a desfășurat bine?

– Ședința mea? Oh, ba da...

Într-un elan spontan, ea își trecu brațele după gâtul lui și-l sărută cu toată tandrețea de care era capabilă.

Libby avu pentru o clipă impresia că el se va feri. În cele din urmă, însă, îi răspunse la sărut cu ardoare și o duse la hotelul lor ca să facă dragoste ultima oară înainte de plecare.

Se dăruiră unul altuia cu și mai multă intensitate decât noaptea precedentă. Alec părea stăpânit de un fel de surescitare aproape disperată. O surescitare care trezea în Libby aceleași elanuri pătimașe. Și după aceea, în tihna care urmează vâltorilor violente, avu impresia că era femeia cea mai fericită de pe pământ.

Întorși la Dunmore Town, Alec o conduse până la ea acasă. Rămaseră mult timp în fața ușii, îmbrățișați, incapabili să se despartă.

– Aș dori atât de mult să rămâi aici cu mine, șopti Libby.

– Și eu...

Schimbară un nou sărut, încă unul, și Alec se îndepărtă în sfârșit.

– Spune-mi că vei reveni curând, murmură Libby.

– Da, draga mea, mâine dimineață.

Se sărutară o ultimă dată pentru a pecetlui această promisiune.

Dar el nu reveni. Nici a doua zi, nici în zilele următoare...

Capitolul 9

A doua zi după întoarcerea lor, Libby se trezi cu inima plină de bucurie. Îi pregăti lui Sam micul dejun fredonând melodiile la modă pe care le difuza postul local de radio. După aceea, își conduse fiul la școală, mai puțin pentru plăcerea plimbării, cât în speranța de a-l întâlni pe Alec ducându-se la ea. Din păcate, nu se întâmplă nimic.

Întoarsă acasă, după ce pusese ordine în camere, tânăra femeie se așeză la masa ei de lucru pentru a dactilografia ultimul dintre interviurile ei. Și asta păstrând permanent o ureche la pândă, atentă la cel mai mic zgomot de pași.

Când veni prânzul, Libby încetase să mai cânte. Era clar că Alec va întârzia. Dar, la urma urmei, un regizor nu are orar.

La mijlocul după-amiezii, totuși, o cuprinse o îngrijorarea nelămurită. Trebuie să se fi întâmplat ceva.

Când Sam se întoarse de la școală, îl asaltă cu întrebări.

– Ai văzut-o pe Juliet ieri?

– Nu.

– Nici o singură dată?

– Nu, nu.

Iată motivul! Juliet era bolnavă. Sau rănită. Pentru a suta oară de azi dimineață, Libby se întristă pentru că nu telefonase.

– Și în timpul weekendului, ai văzut-o?

Între două îmbucături de prăjitură cu nucă de cocos, Sam răspunse:

– Da, sâmbătă. Arthur și cu mine am văzut-o cu o doamnă, nu departe de port.

– O doamnă? Care doamnă?

– N-o cunosc.

Libby își frământă mintea câteva clipe, reflectând.

– Vino, Sam. Ieșim.

Unde se duceau? El nu-i puse întrebarea, ca și cum deja bănuia răspunsul.

– Mamă, ești îngrijorată? o întrebă el pe drum.

– Puțin. Îl așteptam pe Alec în dimineața asta și el n-a venit. Mă tem că Juliet a pățit ceva.

– Îl iubești mult pe Alec, așa-i?

– Ei bine, da, eu... sunt foarte atașată de el.

Atașată? Îl iubea! Îl iubea atât de mult încât i-ar fi mărturisit-o chiar lui Alec, lui Sam, întregii lumi!

Atâta doar că ieri, în avionul care-i aducea pe Insula Harbour, se hotărâseră să-i dezvăluie împreună lui Sam cine era tatăl lui. Se mulțumi așadar să-i adreseze un zâmbet și grăbi pasul.

Curând, cu inima bătându-i puternic, împingea poarta vilei Blanchard, lăsându-i lui Sam grija s-o închidă, în timp ce ea se grăbea spre intrare și suna.

I se păru că trecuse o eternitate până când se deschise ușa.

Ce decepție!... Nu era Alec, ci Luiza.

– Intrați, le spuse ea cu un zâmbet larg.

În hol, Libby căută cu privirea semnele vreunei nenorociri, dar degeaba.

– Eu, hm... venisem să-l văd pe Alec.

– Domnul Alec? Nu este aici.

– Ah, bun, răspunse Libby.

– Da, domnul Alec a părăsit insula. A plecat.

– A plecat? Unde? De ce?

– La drept vorbind, nu știu... Nu mi-a dat amănunte.

– Și Juliet? A plecat și ea?

– Da, toți trei. Domnul Alec, domnișoara Juliet și domnișoara Webster.

– Domnișoara Webster? repetă Libby, cuprinsă de o presimțire rea.

– Da. Amalia Webster, actrița de cinema.

***

– Mamă, nu vreau să vorbesc despre asta.

Libby întoarse capul și continuă să se ocupe de pregătirea salatei ca să scape de privirea îngrijorată a mamei sale.

Christine Portman nu dezarmă.

– N-ai dreptate, Libby.

– Nu este nimic de spus.

Cel puțin, nimic ce Libby ar fi dorit să spună. Într-adevăr, cum să-i mărturisească faptul că făcuse o nebunie cu același bărbat?

Tocmai asta o rănea cel mai adânc: să fie batjocorită a doua oară. Să se îndrăgostească de un mojic la optsprezece ani, treacă-meargă. Asta se putea pune pe seama naivității. La douăzeci și șase de ani, însă, asta dovedea deja prostie. Cât despre a se îndrăgosti de două ori de același mojic, nu exista cuvânt care să numească această comportare!

– Este din cauza lui Alec Blanchard, nu-i așa?

Libby oftă, conștientă că nu-i putea ascunde la nesfârșit adevărul mamei sale. Când, în urmă cu două săptămâni, părinții o văzuseră întorcându-se de pe Insula Harbour, abătută, dăduseră dovadă de o mare discreție, respectându-i tăcerea. Și asta în ciuda amărăciunii care îi măcina fața de suferința fiicei lor. Acum, răbdarea lor ajunsese la limită și Libby îi înțelegea foarte bine.

S-ar fi destăinuit fără îndoială mai ușor dacă nu s-ar fi simțit atât de ridiculizată în povestea asta. Dorința ei cea mai mare ar fi fost să poată ascunde motivul supărării sale. Numai că în ziua în care Sam amintise în conversație de prietenul lui, Alec, Christine și Samuel Portman bănuiseră ceva. Oh, nu-i puseseră nici o întrebare, dar se întorseseră uluiți spre Libby în așteptarea unei explicații pe care ea ezitase să le-o furnizeze.

Să-l împiedice pe Sam să vorbească era imposibil, bineînțeles. Oricum, pe măsură ce treceau zilele, el își pierdu obișnuința să-și înceapă fiecare frază cu „Alec spune că.. “ sau „prietena mea, Juliet...“

Din nefericire, asta n-o împiedică pe Libby să se gândească la Alec. Dimpotrivă, amintirea lui o obseda și aceleași întrebări o chinuiau ca o durere persistentă. De ce? De ce procedase

Alec în felul acesta? De ce o înșelase? Nu făcuse decât să se preteze la un joc pervers? Care erau oare sentimentele lui? Ce simțea de fapt pentru ea? Dar pentru Sam?

Erau întrebări care se pierdeau în gol. Nu mai știa ce să creadă.

La început, când Luiza îi anunțase plecarea lui Alec, Libby vrusese să creadă că era o greșeală. Trecuse însă o zi, apoi a doua, luând cu ele ultimele speranțe ale tinerei femei. La ce bun să mai aștepte? Alec nu va mai veni. Și apoi, dacă dorea s-o revadă, îi cunoștea adresa din Iowa. Nu că ea îl va primi acolo cu brațele deschise! Pentru Libby, de acum înainte, totul se sfârșise între ei.

Cuprinsă de îndoială, se întrebase uneori dacă nu părăsise Insula Harbour puțin prea în grabă, dacă nu fusese cumva o neînțelegere. Speranțele de care se agăța se prăbușiseră însă în curând. Făcându-și cumpărăturile, Libby rămăsese înmărmurită în fața copertei unei reviste de senzație: Alec, Amalia și Juliet coborând dintr-un avion: „Alec și Mali se întorc din cuibul dragostei lor din Bahamas", scria sub fotografie. Mai jos, sub o a doua fotografie, întrebarea era pusă deschis: „Fermecătoarea Mali a înlocuit-o oare pe Margo în inima lui Alec?"

Libby privea fix cele două fețe, copleșită de durere, când se auzi strigată de o voce cunoscută.

Michael! Era prima dată când îl vedea după întoarcerea ei.

După ce aruncă o privire rapidă revistei, Michael se întoarse spre ea cu un zâmbet melancolic.

– Îmi pare rău pentru tine, Libby.

Ce să răspundă la asta? Murmurase doar:

– Mulțumesc.

Slavă Domnului, Michael avusese delicatețea să nu-i pună nici o întrebare. Ea refuzase cafeaua la care o invitase, dar nu avusese puterea să protesteze când el îi propusese s-o conducă.

Rămăsese tăcut în timpul drumului. Numai ajungând în fața casei ei o întrebase, cu un aer îngrijorat:

– Te simți bine?

– Da, bineînțeles.

– Atunci, la revedere...

Că s-ar fi putut întoarce la Michael, era imposibil, o știau și unul și celălalt.

Și acum, în bucătăria mamei sale, Libby auzi întrebarea de care se temea:

– Libby... Este din cauza lui Alec? Alec al tău?

– Nu este Alec **al meu,** replică violent Libby. Este adevărat, l-am revăzut acolo, dar asta nu are nici o legătură. Mi-am terminat studiul puțin mai repede decât prevăzusem și m-am întors, asta-i tot. Ce este atât de extraordinar? Nu înțeleg ce vă îngrijorează pe toți.

Christine puse o mână pe brațul ei, într-un gest liniștitor.

– Ceea ce ne îngrijorează, Libby, ești tu.

Cum să nu ia în seamă grijile unei mame? Cum să respingă dragostea ei, când avea atâta nevoie de ea? Suferința strânsă de zile și zile o copleși brusc și lacrimile atâta timp stăpânite izbucniră în sfârșit.

– Mamă! M-am îndrăgostit de el... încă o dată.

Christine o cuprinse tandru cu brațul.

– Draga mea...

– Ar fi trebuit să fiu bănuitoare, n-ar fi trebuit să-l cred, bâigui ea între două hohote de plâns. Spunea că mă iubește, că vrea să ne căsătorim, că...

Dar la ce bun să repete cuvintele frumoase ale lui Alec? Faptele lui vorbeau pentru el. Cu toate acestea, Libby vru să se arate rezonabilă.

– Nu te neliniști mamă, cu timpul, voi ajunge să-l uit.

La urma urmei, prima dată reușise să-și învingă suferința... În timp ce Libby își ștergea lacrimile, Christine spuse:

– Ah! Îl văd pe Sam... Cabana trebuie să se fi terminat.

Tot auzindu-l pe băiat lăudând cabana Julietei, bunicul și unchii lui se lăsaseră convinși să construiască una identică în stejarul din fundul grădinii. Libby bănuia că tatăl ei consimțise cu atât mai bucuros să se ocupe de Sam ca să-i aducă ei o ușurare, în aceste împrejurări dificile. Îi era recunoscătoare pentru asta.

Ea își făcea totuși o chestiune de onoare din a-i consacra în fiecare zi puțin timp fiului ei. Astăzi, când el le povesti ultimele peripeții ale construirii, ea îi propuse o plimbare pe biciclete.

– Oh, bine! Dar vino mai întâi să vezi cabana!

Zis și făcut. Libby și mama ei îl urmară ca să admire minunea. Era la fel de reușită ca aceea construită de Alec.

Mai târziu, totuși, când porniră pe biciclete, Sam îi destăinui:

– Îmi place mult, dar totuși aș prefera-o pe cea a lui Alec.

Libby nu avu nici o reacție.

Ceva mai departe, îl întâlniră pe Michael care ieșea de la bibliotecă.

– Unde ați plecat amândoi?

– Ne plimbăm, îi răspunse Sam. Mergem până la Ericson.

Era vorba despre o fermă aflată la ieșirea din localitate, care le servea adeseori drept țintă a plimbării.

– Frumos timp pentru o ieșire pe bicicletă... Pot să vă însoțesc?

În fața aerului încurcat al lui Libby, Michael se grăbi să adauge:

– Ca prieten, liniștește-te.

– Bun...

El încălecă pe propria lui biciceletă și porniră toți trei la drum, Sam mergând înainte cu vreo douăzeci de metri. Crescuse și se fortificase în timpul verii și, în pofida căldurii, pedala cu o energie pe care mama lui i-o invidia.

De aceea, pe drumul de întoarcere, cum Sam se întorcea să-i încurajeze, Libby îi strigă:

– Nu ne mai aștepta. N-ai decât să te întorci acasă și să pregătești ceva rece. Mor de sete, îi mărturisi ea lui Michael. Tu nu?

– Și eu, dar am o ședință la ora trei. Trebuie să mă întorc acasă să fac un duș.

În fața casei ei, el se opri, dar nu coborî de pe bicicletă.

– Vezi... n-a fost dezagreabil, îi spuse el lui Libby.

– Nu, desigur. Numai că n-aș fi vrut să-ți pricinuiesc alte suferințe, răspunse ea jenată.

– Nu...

Făcându-i prietenește cu ochiul, Michael se îndepărtă pe bicicleta lui.

Libby o împinse pe a ei până la poartă. În clipa aceea, trasă din interior, aceasta se roti în balamale.

– Îmi dai voie.

Vocea aceasta gravă, răgușită... Libby ar fi recunoscut-o dintr-o mie.

Alec!

Era chiar el! Surprinsă, fu cât pe ce să scape ghidonul din mână.

– Mamă, uite! Uite cine este aici!

Sam țâșni din spatele lui, zâmbind cu gura până la urechi.

În fond, de ce să fie atât de mirată de această vizită? Alec venea să-și justifice plecarea, cum făcuse și prima dată, se gândi Libby într-un acces de ranchiună.

Nici el nu părea deosebit de mulțumit. Nici un cuvânt nu ieșea de pe buzele lui. Libby îl salută cu un simplu semn din cap, trecând prin fața lui ca să-și ducă bicicleta în curte.

– Așteptа în fața porții când am sosit, o informă Sam, foarte vesel. De ce ai plecat? îl întrebă el după aceea pe Alec. Unde ai fost? Și Juliet este cu tine?

– Nu, de data asta. Am venit singur, declară Alec, răspunzând numai la ultima întrebare.

– Cum se poate?

– Aveam nevoie să vorbesc cu mama ta.

– Despre ce?

– Este o chestiune între ea și mine.

Sam nu se lăsă descurajat.

– Rămâi să cinezi cu noi? Mama a pregătit spaghete.

– Hmm, spaghete... zise Alec, cu o expresie pofticioasă.

– Rămâi atunci!

– Vom vedea.

Libby, care până atunci se mulțumise să asculte acest schimb de cuvinte, interveni ca să-i sugereze fiului ei:

– Sam, ce-ar fi să te duci pentru câtva timp la bunicii tăi?

Băiatul îi cercetă lung, rând pe rând, ca și cum ezita să-i lase singuri. Apoi, considerând fără îndoială că prezența lui n-ar rezolva nimic, ridică din umeri și se supuse. Ajuns la poartă, se întoarse ca să-l întrebe pe Alec:

– Unde este Juliet?

– La o prietenă, Amalia Webster.

Evident, se gândi Libby. Ultimele ei speranțe ca Alec să fi revenit ca s-o strângă în brațele lui se prăbușiră.

Ar fi avut dreptul la o explicație, una în plus, ca ultima dată. Numai dacă... O străbătu brusc un fior de spaimă...Numai dacă nu venise să-i ceară să-l ia pe Sam?

Ideea asta o îngheță de groază. Aruncă o privire înnebunită spre poarta pe care dispăruse fiul ei. „Nu Sam, nu-l voi lăsa să te ia, nu-l voi lăsa niciodată să mi te răpească!“ Libby îi adresă din adâncul inimii această promisiune solemnă.

Cu un mers țeapăn, intră în casă înaintea lui Alec.

– Nu era nevoie să te deranjezi, să știi. Pentru ce avem să ne spunem...

– Ah, da? Ei bine, aștept niște explicații! Nici n-am întors bine spatele și ai și dispărut, iar acum tu...

– Cum? îl întrerupse Libby, consternată. Mă acuzi **pe mine** că am plecat? Ce tupeu! Tu ești acela care a dispărut de pe o zi pe alta fără să anunți!

– A trebuit să lipsesc câteva zile. De altfel, pot să-ți explic...

– Da, ca ultima dată? replică Libby fără să-și poată ascunde amărăciunea.

– Nu, Libby. De data asta nu există nici o legătură cu ce s-a întâmplat acum opt ani. Pentru Dumnezeu, dă-ți osteneala și ascultă-mă!

– Tu m-ai ascultat, la vremea aceea? Nu, ai ales să nu-mi dai atenție!

Rănit de aceste acuzații, Alec își plecă ochii.

– Știu, Libby... Am s-o regret toată viața mea.

În ciuda a tot ce-i despărțea astăzi, Libby știa că, de data asta cel puțin, Alec era sincer. Dar ce slabă consolare...

Cu un gest obosit, el își trecu o mână peste frunte, pentru a alunga niște obsesii dureroase.

– Câte complicații, când totul putea fi atât de simplu... murmură el.

Ridică spre Libby o privire mai mult întristată decât indignată, ca să continue:

– N-ar fi trebuit să mă căsătoresc cu Margo.

– O iubeai.

– Nu!

– Cum? bâigui Libby, surprinsă.

– N-o iubeam pe Margo, declară Alec pe un ton aspru.

– Dar... întrucât te-ai căsătorit cu ea...

– Oamenii nu se căsătoresc doar din dragoste.

Prin urmare, Margo nu fusese decât o iubire trecătoare? Libby nu mai știa ce să creadă.

– Așadar... te-ai căsătorit cu ea pentru că era însărcinată?

– Da.

– În cazul acesta, să te căsătorești cu ea sau cu mine, care era diferența? Eram însărcinate și una și alta, numai că ea a fost prima care a știut-o.

– Nu, există o diferență, ripostă Alec. Te iubeam, și...

Se opri, ca și cum îi era greu să rostească urmarea, își mușcă nervos buzele, apoi continuă:

– Și nu cu mine rămăsese Margo însărcinată.

Libby îl privi lung, neîncrezătoare.

– Cum? Ce vrei să spui?

– Ai înțeles foarte bine. Juliet nu este fiica mea.

Cum ea continua să-l privească fix, buimăcită, Alec repetă aceste cuvinte fixând-o și el cu un aer întunecat și de nepătruns.

– Dar spui că te-ai căsătorit cu ea pentru că aștepta un copil!

– Da, dar nu de la mine. N-a fost nicodată nimic între mine și Margo. Nu mă interesa ca femeie.

– Atunci, toate poveștile acelea, din ziare...

– Bârfe! Numai că Margo le încuraja pentru ca să nu se afle pe cine iubea în realitate. Tatăl ei dezaproba acea legătură.

Descumpănită, Libby rămăsese fără glas.

– Cine...? începu ea.

Dar nu merse mai departe. La urma urmei, asta n-o privea. Cu toate acestea, Alec îi ghicise gândul.

– Clive Gilbert, răspunse el cu răceală.

Libby avu nevoie de un efort de memorie ca să-și amintească despre cine era vorba.

– Clive... cascadorul? Cel care...

– Care a fost ucis, da. Dublându-mă pe mine. Margo m-a informat despre sarcina ei în seara când noi doi ne întorseserăm din golful de pe Insula Spanish Wells. Era încolțită, disperată. Nu fusese niciodată o femeie foarte echilibrată, iar moartea lui Clive o zdrobise.

Alec făcu o pauză, fixând pe fereastră un orizont invizibil.

– Nu se gândise nici o clipă să-i mărturisească adevărul tatălui ei. Omul acela ar fi înnebunit de furie. El îi interzisese categoric să aibă vreo legătură cu Clive, pe care nu-l considera destul de bun pentru fiica lui. Iată de ce lăsa să circule acele zvonuri despre aventura de dragoste dintre noi doi. Și mai târziu, când descoperise că era însărcinată, complet dezorientată, venise la mine.

Perplexă, Libby încerca să asimileze aceste declarații stupefiante. Așadar, Alec n-a iubit-o pe Margo. Nu s-a căsătorit cu ea decât dintr-o obligație morală.

– Am făcut ceea ce credeam că este datoria mea, continuă Alec. I-am propus să ne căsătorim și ea a acceptat... Firește, lucrurile n-au mers între noi. Margo nu pe mine mă iubea, ci pe Clive. Iar eu te iubeam pe tine.

– Pe mine...

– Da, te iubeam, repetă Alec cu putere. Dar nu credeam că sentimentele mele sunt reciproce. Erai atât de tânără pe vremea aceea, aproape un copil... Aveai viața în fața ta, capul plin de planuri. Simțeam că nu am dreptul să le contracarez. Iată de ce am acceptat ceea ce îmi părea soluția cea mai înțeleaptă: să mă căsătoresc cu Margo și să-ți las libertatea.

La aceste cuvinte, Libby fu cuprinsă de un fel de amețeală. Apoi îi reveni în memorie o amintire penibilă.

– De ce n-ai răspuns la scrisoarea mea? De ce mi-ai scris cuvinte atât... atât de aspre? „Uită-mă. Fii sigură că, dinspre partea mea, eu te voi uita."

– Nu cunoșteam conținutul scrisorii tale! replică Alec, cu accente sfâșietoare în glas. Îți ceream să mă uiți ca să reușesc mai bine eu însumi, fiind în același timp sigur că era imposibil. Și apoi, eram căsătorit, Libby. Mă obligasem la bine și la rău. Până la sfârșitul sarcinii, Margo nu se încetase să-l plângă pe Clive, dar după nașterea copilului totul s-a deteriorat. Ea se aștepta la un Clive în miniatură, un copil care să semene cu cel pe care-l pierduse, care să-l înlocuiască. În loc de asta a avut-o pe Juliet, o fată, și care pe deasupra îi semăna leit. Margo nu și-a revenit nicodată din asta...

La evocarea acestei perioade, vizibil dureroasă pentru el, Alec se posomorî.

– Pentru a nu ascunde nimic, Juliet n-a fost un copil ușor de crescut. Plângea mult, mai ales noaptea. Fragilă cum era, Margo n-a suportat-o și s-a dezinteresat foarte repede de fiica ei. Din fericire, Mali s-a putut ocupa din când în când de Juliet pentru că eu, cu meseria mea, nu puteam rămâne în permanență lângă ea.

Mali... Îi rostea atât de firesc numele... Libby deveni conștientă cu această ocazie că în loc de declarație de dragoste, ea nu auzise până acum decât explicații. Foarte edificatoare, desigur, dar care n-o îndreptățeau să aibă speranțe de viitor.

– În fine, căsătoria aceasta a fost un eșec pe toată linia, rezumă Alec. Ar fi trebuit să bănuiesc... Când a început să-și neglijeze copilul, Margo și-a neglijat de asemenea căminul. Și-a luat amanți. Aventuri de o seară în cea mai mare parte, în afară de ultima. Cu el, a fost puțin mai serios. Era ziarist de profesie.

Văzând-o pe tânăra femeie pălind, Alec avu un zâmbet amar.

– Începi să înțelegi. Se numea Jerry Corson...

– Bărbatul care și-a găsit moartea cu ea în accident?

– Da. Margo mi-a cerut să divorțăm ca să se căsătorească cu el. Bărbatul acela ar fi fost noul tată al Julietei. Am refuzat. Poate că a fost egoism din partea mea – eu sper că nu – dar nu acceptam să i-o las pe Juliet. O iubeam și simțeam că avea nevoie de mine... Margo a fugit oricum cu ziaristul ei. Și-au găsit moartea chiar în aceeași zi. Stranie fatalitate, nu-i așa?

– Eu am crezut că veniseră să te vadă și că i-ai acordat un interviu acelui Jerry Corson.

– Nu, asta s-a spus pentru salvarea aparențelor... Iată, acum cunoști toată povesta , Libby. Cum vezi, singurul element pozitiv al acestei căsătorii este Juliet.

– Prin urmare, nu regreți că ai avut-o? nu se putu împiedica Libby să-l întrebe.

– Nu, o iubesc pe Juliet. Numai din cauza ei nu pot regreta că m-am căsătorit cu Margo. Dar voi regreta mereu că această căsătorie m-a îndepărtat de tine. Ca să mă consolez, mi-am spus mult timp că măcar te-am apărat pe tine; chiar dacă eu mi-am irosit viața, a ta răspundea așteptărilor tale. Ce imbecil îngrozitor am fost!

– Margo avea fără îndoială mai multă nevoie de tine decât mine, admise Libby.

– Nu știu.

– Și Juliet are cu siguranță mai multă nevoie de tine decât Sam. Ce copil adorabil...

Alec clătină din cap.

– Am crezut mult timp că îmi era mai apropiată decât ar fi putut fi un copil din carnea și sângele meu. Dar de când îl cunosc pe Sam... nu mai știu foarte bine...

Mărturisirea aceasta o emoționă pe Libby până în adâncul inimii. Trecu un timp până să poată vorbi.

– Vei putea să-l vezi pe Sam oricând dorești, Alec, murmură ea fără a îndrăzni să-i întâlnească privirea.

Alec nu răspunse, dar ea îl simți încordat.

– Să-l văd?

– Da, este dreptul tău.

Libby îi aruncă pe furiș o privire: era sprijinit de un dulap, cu un aer trist, aproape copleșit.

– Așadar, asta e? Bănuiam, dar... am sperat până la capăt că mă înșelam. Prin urmare, care din ei este? Michael sau Maxwell?

– Ce vrei să spui? Michael sau Maxwell? care Maxwell?

– Wayne Maxwell. Ziaristul **tău!** Care din doi? Cu care te vei căsători?

– Îmi pare rău, Alec, dar nu înțeleg absolut nimic din tot ce-mi spui.

– Te rog, Libby! Și Margo îmi vorbea așa. Nega orice legătură cu Corson. Or, o văzusem cu el la fel cum te-am văzut pe tine cu Maxwell. Și nu mai târziu decât adineauri, Michael era în fața porții tale!

– M-ai văzut cu Maxwell? Când?

– La Nassau, în magazinul acela de cadouri din holul hotelului. Ieșeam de la întâlnirea mea cu Carras și McKinley, și v-am văzut prin geam. Te săruta.

Un amănunt pe care Libby îl uitase complet.

– Prânziserăm împreună.

– Mi-ai ascuns asta!

– Da. Pentru că îți cunoșteam părerea despre ziariști, asta-i tot.

– În cazul acesta, dacă nu este Maxwell, e Michael. A sfârșit prin a avea câștig de cauză?

Libby fu tentată o clipă să se refugieze în minciună. Ce satisfacție ar fi fost pentru mândria ei să-l lase pe Alec să creadă că se va căsători cu altul decât cu el!

Dar era incapabilă de așa ceva. În toate ocaziile, chiar în cele mai cumplite, mai patetice, dăduse dovadă de o onestitate perfectă față de el. Va proceda la fel și de data asta.

– Nu, Alec, nu mă căsătoresc cu Michael. Nu mă căsătoresc cu nimeni.

– De ce?

Insistența aceasta era un adevărat chin pentru ea. Ce-l privea asta pe Alec?

– Pentru că nu-l iubesc. Nu mă voi căsători cu un bărbat pe care nu-l iubesc.

– Și cu mine, te-ai fi căsătorit?

Cu respirația tăiată, îl auzi apropiindu-se, îi simți prezența foarte aproape... la contactul degetelor lui pe brațul ei gol, pe tânăra femeie o străbătu un fior.

– Am înțeles, Libby... Inutil să vorbești.

La aceste cuvinte abia murmurate, Alec îi atinse cu buzele scobitura gâtului, în timp ce Libby, torturată de această mângâiere, stătea încremenită de durere.

El se îndepărtă în cele din urmă și Libby întoarse încet capul. Citi în ochii lui Alec expresia unei disperări de nepătruns.

– Îți iei revanșa, pe bună dreptate, șopti el. Astăzi, tu ești aceea care mă respinge. Să știi totuși că te iubesc. Că te voi iubi întotdeauna, orice s-ar întâmpla. Eu...

Cu vocea frântă de emoție, Alec trebui să se întrerupă o clipă.

– Aș vrea să-l văd pe Sam din când în când, dacă... dacă... oh! Libby...

Se întoarse și ajunse repede la ușă.

Mărturisirile acestea, lacrimile acestea... Libby nu mai înțelegea nimic.

Alec o iubea? Dar atunci, care erau relațiile lui cu Amalia Webster? De ce plecase cu ea? Exista o nepotrivire între faptele și cuvintele lui. Libby nu-l putea lăsa să plece fără să afle. Fără să-i fi mărturisit că și ea îl iubea...

– Alec!

Mâna lui Alec se opri pe clanța ușii, dar nu se întoarse.

Tânăra femeie se apropie încet de el. Totul în atitudinea lui Alec lăsa să se ghicească o încordare intensă: rigiditatea umerilor, nemișcarea...

– Și eu te iubesc, Alec.

Un timp, el nu avu nici o reacție, apoi, cu o mișcare lentă, se întoarse spre Libby și o privi neîncrezător.

– Este adevărat?

– Da...

– Dar... atunci, de ce ai plecat? Când m-am întors, părăsiseși insula. Fără un cuvânt, fără o explicație.

– Din cauza Amaliei. Amalia Webster. Se repeta scenariul de prima dată, actrița care apare pe neașteptate și dă peste cap totul.

– Dumnezeule, murmură Alec.

Părea înmărmurit de consternare.

– Nu mai târziu decât ieri v-am văzut fotografia în ziare. Tu și Amalia...

Alec înjură cu voce scăzută.

– Este o neînțelegere, Libby, o neînțelegere îngrozitoare. Nimic din ce ai putut citi în ziarele acelea nu este întemeiat. Trebuie să mă crezi. Amalia este sora lui Clive Gilbert.

– Sora lui... lui...

– Da! Ea este singura în afară de mine care a fost la curent cu legătura dintre Margo și Clive. Singura care știe că Juliet nu este fiica mea. De altfel, ea nu era de acord să i se ascundă Julietei adevărul despre tatăl ei. Amalia considera că Juliet trebuia să știe, că familia ei avea dreptul că cunoască existența acestui copil. Într-un cuvânt, revendica același lucru ca mine în legătură cu Sam... Numai că nici Margo, nici eu nu voiam să cedăm. Margo era prea nestatornică, iar eu... eram convins că această veste ar fi copleșit-o pe Juliet. Avusese deja atâtea de îndurat...

Se opri o clipă, oftând, apoi continuă:

– A trebuit să trăiesc aceeași situație ca să înțeleg argumentele Amaliei. Am cântărit toate lucrurile de care aș fi fost lipsit eu dacă nu mi-ai fi dezvălui niciodată existența lui Sam... De aceea, când te îndemnam să-i mărturisești că sunt tatăl lui și când tu refuzai, nu te puteam condamna. Procedai cum făcusem eu însumi ani de zile.

Cu ochii pe buzele lui, Libby își reținea aproape respirația ca să nu-i întrerupă șirul mărturisirilor.

– De ce am plecat cu Mali? O să înțelegi. Îți amintești cu siguranță că îmi telefonase?

Dacă își amintea...

– Mali mă suna ca să mă informeze că mama ei trebuia să suporte de urgență o intervenție chirurgicală. Ca să-i dea puterea să lupte împotriva bolii, voia să-i anunțe existența Julietei. Eu șovăiam încă, recunosc. În adâncul ființei mele, mă temeam s-o tulbur pe Juliet, s-o traumatizez, ce știu eu... Îți imaginezi ce am putut simți?

Drept orice răspuns, ea îi luă mâna, într-un elan de tandrețe.

– Atunci, m-am gândit la legătura care mă leagă de Sam... și am acceptat. I-am promis Amaliei să-i mărturisesc totul Julietei. Intenționam să-ți vorbesc despre asta când eram la Nassau, dar eram prea ocupați să ne iubim, și apoi... când te-am surprins cu Maxwell, am șovăit. Neștiind exact care erau legăturile tale cu el, mă temeam să nu scapi vreo indiscreție.

– N-aș fi făcut-o niciodată!

– Nu puteam să știu! Înțelege-mă! Comportarea ta mă dezorienta. Uneori mi se părea să ți-am recâștigat dragostea. Alteori, însă, îmi păreai atât de distantă...

– Îmi era teamă, Alec.

– Și mie.

Lui, teamă? Era greu de crezut. Totuși, n-avea decât să-i vadă expresia chinuită ca să se convingă de sinceritatea lui.

– La întoarcerea noastră de la Nassau, continuă Alec, Mali mă aștepta acasă. Mama ei ținea neapărat s-o vadă pe Juliet înainte de operație. Era o chestiune de două zile, cel mult trei. Ce puteam să fac?

Nimic altceva decât ceea ce făcuse, Libby era de acord.

– Îmi era greu s-o trimit pe Juliet singură la Los Angeles, doar cu Mali. Fusese deja afectată aflând că nu eram adevăratul ei tată. Dacă n-o însoțeam în această călătorie, s-ar fi simțit complet părăsită. Am vrut să-ți anunț plecarea noastră, m-am trezit chiar în zori ca să vin să-ți vorbesc despre asta. Apoi, m-am răzgândit. Mi-am spus că n-aveam dreptul să te bat la cap cu necazurile astea. La urma urmei, era problema mea. O problemă pe care mi-am creat-o căsătorindu-mă cu Margo. După părerea mea, trebuia s-o rezolv eu, eu singur. Numai că, la întoarcerea mea, trei zile mai târziu, tu dispăruseși.

– Oh! Alec... murmură Libby, sufocată de emoție.

– M-am gândit imediat că te-ai întors la Michael, că, de fapt, continuai să-l iubești.

Libby scutură din cap, cu lacrimi în ochi.

– Nu, Alec, pe tine te iubeam... N-am încetat niciodată să te iubesc.

– Oh! Draga mea, iubirea mea...

Într-un elan al întregii lui ființe, Alec o îmbrățișă cu putere și puse stăpânire pe gura ei într-un sărut înfrigurat și posesiv. Se agăța tremurând de ea, ca naufragiatul de un colac de salvare.

– Și eu care credeam că mă urăști, șopti. Când ți-am deschis poarta adineauri, mă priveai ca și cum îmi doreai moartea.

– Îmi închipuiam că ai venit pentru Sam, ca să mi-l iei.

– Eu, să ți-l iau pe Sam? Dumnezeule, nu... Îl iubesc, dar pentru tine eram aici.

Cu un gest plin de tandrețe, Alec îi îndepărtă de pe frunte o șuviță de păr blond înainte de a adăuga:

– Și vreau să rămân pentru totdeauna lângă tine.

– Oh! Alec... și eu la fel.

Tulburată, se ridică pe vârfurile picioarelor ca să-i ofere buzele.

– Ești jumătatea cealaltă a ființei mele, murmură ea pătimaș.

După aceea, nici unul nici celălalt nu mai vorbiră. La ce bun? Nici un cuvânt cu era destul de potrivit pentru a exprima cântul iubirii și al bucuriei care răsuna în inimile lor. Înlănțuiți într-o îmbrățișare înfocată, savurau fiecare secundă ale acestei fericiri inexprimabile. În sfârșit, erau împreună. După atâtea deziluzii, suferințe, neînțelegeri, se regăsiseră și de acum înainte nimic nu-i va mai putea despărți.

Zgomotul ușor al unei uși care se deschidea îi readuse la realitate. Întoarseră capul, în aceeași mișcare. În pragul ușii se afla Sam, cu fața luminată de un surâs radios.

– Bună ziua, îndrăgostiților... Eram sigur că până la urmă vă veți căsători!

Sfârșit